An. et vol. XXXXIII 22 Iunii - 2 Iulii 1951 (Ser. II, v. XVIII) - N. 9-10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Sacra Consistoria, p. 401 - Litterae Decretales, p. 413 - Constitutiones Apostolicae, p. 449 - Litterae Apostolicae, p. 426, 455 - Epistulae, p. 433 - Allocutiones, p. 435, 468 - Nuntius radiophonicus, p. 443.

Acta SS. Congregationum: *S. S. C. S. Officii*: Notificatio, p. 477 - *S. C. Consistorialis*: I. II. III. Decreta, p. 477 - IV. Declaratio, p. 481 - *S. C. de Propaganda Fide*: Decreta, p. 481 - *S. C. Rituum*: Decreta in causis beatificationis et canonizationis Servorum Dei, p. 485 - *S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus*: Decretum, p. 495.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 496.

Diarium Romanae Curiae: Udienza solenne - S. C. dei Riti: Congregazioni varie - Segreteria di Stato: Nomine - Necrologio, pp. 446-448.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LI

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 800 — extra Italiam, Lib. 2000 vel $ 4

Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 75 — extra Italiam, Lib. 180 vel $ 0,25

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXIII, n. 9 – 22 Iunii 1951)

ACTA PII PP. XII

SACRA CONSISTORIA

I

CONSISTORIUM SECRETUM
(diei 28 Maii 1951)

PAG.

I. Camerarius Sacri Collegii 401
II. Optio Ecclesiae 401
III. Provisio Ecclesiarum 402
IV. Praestatio iuramenti 408
V. Relatio causarum 408
VI. Postulatio Palliorum 409

II

CONSISTORIUM PUBLICUM 409

III

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM
(diei 4 Iunii 1951)

Allocutio Ssmi D. N. Papae 411

LITTERAE DECRETALES

Lilia spinis. – Beatae Mariae Annae a Iesu De Paredes, virgini, Sanctorum caelitum honores decernuntur. – 9 Iulii 1950 413

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *In edito monte.* – Titulus ac privilegia Basilicae Minoris conferuntur Ecclesiae Deo in honorem B. Mariae V. in Caelum assumptae, in Valle Umbrosa intra fines Fesulanae dioecesis, dicatae. – 28 Novembris 1950 426
II. *Dominus Noster.* – Venerabilis Dei Famulus Iulianus Maunoir, Sacerdos professus Societatis Iesu, Beatus renuntiatur. – 20 Maii 1951 428

EPISTULAE

PAG.

I. *Explenti feliciter tibi.* – Ad Emum P. D. Iosephum Ernestum tit. Sanctae Mariae de Aracaeli S. R. E. Presb. Cardinalem van Roey, Archiepiscopum Mecliniensem, quintum ac vicesimum episcopatus annum fauste implentem. – 8 Aprilis 1951 433
II. *Limana Universitas.* – Ad Excmum P. D. Ioannem Panico, Archiepiscopum tit. Iustinianensem, in Peruviana Republica Nuntium Apostolicum, quarto revoluto saeculo ab ortu Limanae Universitatis Studiorum a S. Marco. – 1 Maii 1951 434

ALLOCUTIONES

I. Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Ven. Servae Dei Placidae Viel. – 9 Maii 1951 . . 435
II. Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Ven. Servi Dei Iuliani Maunoir. – 22 Maii 1951 . 437
III. Ad Excmum Virum Manuelem V. Moran, Oratorem extra ordinem liberis cum mandatis Reipublicae Philippinarum, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem. – 4 Iunii 1951 . . 440

NUNTIUS RADIOPHONICUS

Christifidelibus datus, e tota Republica Guatimalensi ob Primum Conventum Eucharisticum in urbe capite coadunatis. – 22 Aprilis 1951 443

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 446
II. Sacra Congregazione dei Riti: *Varie* . 446
III. Segreteria di Stato: *Nomine* 447
IV. Necrologio 448

(An. XXXXIII, n. 10 - 2 Iulii 1951)

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

PAG.

I. SHERBROOKENSIS. *Universi dominici.* – Nova in Canada erigitur Provincia Ecclesiastica, in qua Cathedralis Ecclesia Sherbrookensis ad Metropolitanae Ecclesiae gradum extollitur. – 2 Martii 1951 449
II. INSULARUM SUNDAE MINORUM (Endeheni - Larantukani - Rutengensis). *Omnium Ecclesiarum.* – Tres novi Vicariatus Apostolici, nempe Endehenus, Larantukanus et Rutengensis in Indonesia eriguntur. – 8 Martii 1951 . 452
III. DE GAMBIA (Bathurstensis in Gambia). *Si qua extstet.* – Missio «sui iuris» de Gambia in Praefecturam Apostolicam erigitur, Bathurstensem in Gambia nomine. – 8 Martii 1951 . . . 453

(sequitur pag. III)

An. et vol. XXXXIII 22 Iunii 1951 (Ser. II, v. XVIII) – N. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

SACRA CONSISTORIA

I

CONSISTORIUM SECRETUM

Feria secunda, die XXVIII mensis Maii anno MCMLI, in consueta Aula Palatii Apostolici Vaticani fuit *Consistorium secretum*, cuius acta ex ordine referuntur.

I – CAMERARIUS SACRI COLLEGII

Reverendissimus Cardinalis Canali detulit ac reddidit perulam Sacri Collegii S. R. E. Cardinalium Beatissimo Patri, qui eam tradidit Reverendissimo Cardinali Mercati, pro hoc anno ipsius Sacri Collegii Cardinalium Camerario.

II – OPTIO ECCLESIAE

Tum Revmus Cardinalis Fridericus Tedeschini, dimisso Titulo Sanctae Mariae de Victoria, optavit Ecclesiam suburbicariam Tusculanam. Quo ex aula egresso, Beatissimus Pater, panditam optionem benigno favore prosequi intendens, providit Ecclesiae Tusculanae de Revmo Friderico S. R. E. Presbytero Cardinali Tedeschini, eum praeficiens in Episcopum et Pastorem, prout in decreto expediendo. In aulam consistorialem iterum ingressus, Revmus Cardinalis Tedeschini suum locum petiit postremum inter Cardinales Ordinis Episcopalis.

III – PROVISIO ECCLESIARUM

Postea Ssmus sequentes proposuit Ecclesias:

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Tyanensi praefecit R. D. Bernardum Ioannem Alfrink, Consultorem Commissionis Biblicae et professorem Exegeseos Veteris Testamenti in Universitate Noviomagensi, quem constituit Coadiutorem Emi P. D. Ioannis S. R. E. Cardinalis de Jong, Archiepiscopi Ultraiectensis.

Cathedrali Ecclesiae Greensburgensi noviter erectae, Exc. P. D. Hugonem Aloisium Lamb, hactenus Episcopum titularem Helensem.

Cathedrali Ecclesiae Comaclensi R. D. Natalem Mosconi, parochum ecclesiae S. Abundii in civitate Cremonensi.

Titulari episcopali Ecclesiae Caesarianensi R. P. D. Fultonem Ioannem Sheen, Antistitem Urbanum, Moderatorem nationalem Societatis pro Fidei propagatione in Statibus Foederatis Americae Septemtrionalis, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Francisci S. R. E. Cardinalis Spellman, Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

Titulari episcopali Ecclesiae Christopolitanae R. P. D. Maximum Tessier, Antistitem Urbanum, et vice-cancellarium Curiae archiepiscopalis Ottaviensis, quem constituit Auxiliarem Exc. P. D. Alexandri Vachon, Archiepiscopi Ottaviensis.

Insuper edixit per Apostolicas sub plumbo Litteras Ecclesiae suburbicariae Ostiensi praefecisse Revmum P. D. Cardinalem Eugenium Tisserant, Sacri Collegii Decanum et Episcopum suburbicarium dioecesis Portuensis et S. Rufinae, qui proinde eamdem dioecesim Portuensem et S. Rufinae Ostiensi in personam cumulavit.

Postea alios per Apostolicas sub plumbo Litteras iam renunciatos sacrorum Antistites publicavit, videlicet:

ARCHIEPISCOPOS:

Sionensem, dioecesi in archidioecesim evecta, Aloisium Alonso Muñoyerro, iam Episcopum Seguntinum.

Bostrenum, Ioannem Youhanna Gandour.

Angelorum, Octavianum Márquez Toriz.

Iconiensem, Sergium Pignedoli, Nuntium Apostolicum in Republica Boliviana.

Anasarthensem, Iosephum Vieira Alvernaz, iam Episcopum Coccinensem, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iosephi Da Costa Nunes, Archiepiscopi Goani-Damanensis.

Adanensem, Didacum Venini, Eleemosynarium Secretum Summi Pontificis.

Bloemfonteinensem, noviter erecta archidioecesi, Hermannum Iosephum Meysing, iam Episcopum Minensem.

Civitatis Capitis, noviter erecta archidioecesi, Adenum Mc Cann, iam Episcopum Stectorenum.

Praetorianensem, noviter erecta archidioecesi, Ioannem Colburnum Garner, iam Episcopum Traculenum.

Durbanianum, noviter erecta archidioecesi, Dionysium Eugenium Hurley, iam Episcopum Turuzitanum.

Cyrrhensem, Ericum Normannum Michaëlem O' Brien, iam Episcopum Alindensem.

S. Ioannis Terrae Novae, Patritium Skinner, iam Episcopum Zenobiensem.

Beroeensem, Eduardum Myers, iam Episcopum Lamenum, Coadiutorem Emi P. D. Bernardi S. R. E. Cardinalis Griffin, Archiepiscopi Westmonasteriensis.

Viminaciensem, Septimium Peroni, iam Episcopum Nursinum.

Beroënsem, Pium Leonardum Navarra, iam Episcopum Terracinensem, Setinum et Privernensem.

Nicomediensem, Franciscum Carpino, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Ernesti Eugenii Filippi, Archiepiscopi Montis Regalis.

Nacolensem, Iosephum Rabbani, iam Episcopum Constantiniensem.

Sherbrookensem, dioecesi in archidioecesim evecta, Philippum Servulum Desranleau, iam Episcopum eiusdem dioecesis.

Sancti Germani, Carolum Eugenium Parent, iam Episcopum Dianensem.

Delhicnsem et Simlensem, Iosephum Alexandrum Fernandes, iam Episcopum Aphnaetenum.

Lancianensem et Episcopum Ortonensem, Benignum Lucianum Migliorini, iam Episcopum Reatinum.

Leucadensem, Alphonsum Espino y Silva, iam Episcopum Cuernavacensem, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Gulielmi Tritschler, Archiepiscopi Monterrejensis.

EPISCOPOS :

Bullensium Regiorum, Herbertum Bednorz, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Stanislai Adamski, Episcopi Katovicensis.

Comanensem in Armenia, Laurentium Sahag Koguian.

Ulpianensem, Ioannem Bard, Auxiliarem Exc. P. D. Iosephi Grösz, Archiepiscopi Colocensis.

Baratensem, Michaëlem Endrey-Eipel, Auxiliarem Exc. P. D. Iulii Czapik, Archiepiscopi Agriensis.

Cerbalitanum, Ioannem Baptistam Cesana, Vicarium Apostolicum Guluensem.

Tamasitanum, Iosephum Rincòn Bonilla, Auxiliarem Exc. P. D. Marci Sergii Godoy, Episcopi Zuliensis.

Tuscamiensem, Mauritium Schexnayder, Auxiliarem Exc. P. D. Iulii Beniamini Jeanmard, Episcopi Lafayettensis.

Alladensem, Patricium O' Boyle.

Porphyriensem, Canisium van Lierde, Praefectum Sacrarii et Vicarium Summi Pontificis in Civitate Vaticana.

Papantlensem, Ludovicum Cabrera Cruz.

Zamorensem, Eduardum Martínez González, iam Episcopum Attaeatanum.

Lyciensem, Franciscum Minerva, iam Episcopum Neritonensem.

Drepanensem, Conradum Mingo.

Niciotanum, Alphonsum Streit, Vicarium Apostolicum de Mariannhil.

Nasaitensem, Adulphum Schmitt, Vicarium Apostolicum De Bulawayo.

Ingelinum, Andream Jacques, Vicarium Apostolicum de Boma.

Hyderabadensem, Alphonsum Beretta.

Nucerinum et Tadinensem, Iosephum Pronti, iam Episcopum Aquipendiensem.

Calvensem et Theanensem, Iacobum Palombella, iam Episcopum Muranum.

Philadelphenum in Lydia, Petrum Zuccarino, Coadiutorem Exc. P. D. Bernardi Bertoglio, Episcopi Bobiensis.

Vartanensem, Albertum Cousineau, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Mariae Jan, Episcopi Capitis Haitiani.

Umtatanum, noviter erecta dioecesi, Iosephum Grneter, iam Episcopum Badiensem.

Portus Elizabethensis, noviter erecta dioecesi, Hugonem Boyle, iam Episcopum Bagaiensem.

Oudtshoornensem, noviter erecta dioecesi Brunonem Hippel, iam Episcopum Aborensem.

Maseruenum, noviter erecta dioecesi, Iosephum Delphinum Des Rosiers, iam Episcopum Pachnemunitanum.

Lydenburgensem, noviter erecta dioecesi, Ioannem Riegler, iam Episcopum Bitensem.

Kroonstadensem, noviter erecta dioecesi, Gerardum Norbertum Van Velsen, iam Episcopum Tremithusium.

Kokstadensem, noviter erecta dioecesi, Evangelistam Mc Bride, iam Episcopum Aezanitanum.

Keimoesanum, noviter erecta dioecesi, Enricum Iosephum Thünemann, iam Episcopum Adrasenum.

Iohannesburgensem, noviter erecta dioecesi, Gulielmum Patricium Whelan, iam Episcopum Legiensem.

Eshowensem, noviter erecta dioecesi, Iosephum Aurelianum Bilgeri, iam Episcopum Germanicopolitanum.

Collis Mariae, noviter erecta dioecesi, Alphonsum Streit, iam Episcopum Niciotanum.

Civitatis Reginae, noviter erecta dioecesi, Ioannem Baptistam Rosenthal, iam Episcopum Syedrensem.

Bremersdorpensem, noviter erecta dioecesi, Constantinum Mariam Narneschi, iam Episcopum Thagastensem.

Bethlehemensem, noviter erecta dioecesi, Petrum Kelleter, iam Episcopum Siguitanum.

Aliwalensem, noviter erecta dioecesi, Ioannem Lueck, iam Episcopum Attudensem.

Sinnensem, Maximum Hermaniuk, Auxiliarem Exc. P. D. Basilii Vladimiri Ladyka, Archiepiscopi Martyropolitani.

Ambianensem, Renatum Stourm.

Loidensem, Ioannes Heenan.

Thignicensem, Raphaëlem Angelum Palazzi, iam Episcopum Hemeeuvensem.

Thennesiensem, Augustinum D'Arco, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Friderici Emanuel, Episcopi Castri Maris.

Appiarensem, Iosephum Lennox Federal, Auxiliarem Exc. P. D. Duani Garrison Hunt, Episcopi Civitatis Lacus Salsi.

Bassianensem, Blasium Musto, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Michaëlis Fontevecchia Episcopi Aquinatensis, Sorani et Pontiscurvi.

Tolucensem, Arthurum Vélez.

Tidditanum, Caesarem Franciscum Benedetti, Vicarium Apostolicum Cuevensem.

Bladiensem, Nicolaum Gabrielem Van der Vesten, primum Vicarium Apostolicum Pangkalpinangensem.

Arianensem, Paschalem Venezia.

Capicensem, noviter erecta dioecesi, Emmanuelem Yap.

Urusitanum, Theophilum Pereira De Andrade, iam Episcopum Nampulensem.

Miletopolitanum, Ioannem Ricote Alonso, Auxiliarem Exc. P. D. Leopoldi Eijo y Garay, Episcopi Matritensis.

Lundensem et Praelatum Nullius SSmae Conceptionis de Araguaia, Ludovicum Antonium Palha.

Sozusensem in Lybia, Hailè Maryam Cahsai.

Erythritanum, Iacobum Gebre Iesus.

Capsitanum, Alfridum Verzosa y Florentin, iam Episcopum Lipensem.

Piscicnsem, Aloisium Dinum Romoli.

Nampulensem, Emmanuelem De Medeiros Guerreiro, iam Episcopum Sancti Thomae de Meliapor.

Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Swint, Episcopi Whelingensis, Thomam Ioannem Mc Donnell, Episcopum Selensem.

Cyparissiensem, Alfridum Le Pailleur, iam Episcopum de Chittagong.

Siniamensem, Antonium Pott.

Alindensem, Gabrielem Manek, primum Vicarium Apostolicum Larantukanum.

Coropissenum, Leonem Adulphum Messner, primum Vicarium Apostolicum de Ambanja.

Nilopolitanum, Antonium Thijssen, primum Vicarium Apostolicum Endehenum.

Tigiensem, Gulielmum Van Bekkum, primum Vicarium Apostolicum Rutengensem.

Thyatirenum, Emericum Szabo, Auxiliarem Exc. P. D. Andreae Hamvas, Episcopi Csanadensis et Administratoris Apostolici archidioecesis Strigoniensis.

Christianopolitanum, Emericum Kisberk, Auxiliarem Exc. P. D. Ludovici Shvoy, Episcopi Albae Regalensis.

Voncariensem, Henricum Rau, Auxiliarem Exc. P. D. Thomae Solari, Archiepiscopi Platensis.

Passofundensem, noviter erecta dioecesi, Claudium Colling, iam Episcopum Coronensem.

Terracinensem, Privernensem et Setinum, Aemilium Pizzoni.

Nursinum, Hilarium Roatta.

Mimatensem, Aemilium Pirolley.

Dianensem et Praelatum « nullius » Cotabatensem et Suluensem, noviter erecta praelatura, Iosephum Romualdum Gerardum Mongeau.

Kansanopolitanum in Kansas, Eduardum Iosephum Hunkeler, iam Episcopum Insulae Grandis.

Attaeatanum, Vitalem Bonifacium Bertoli, Vicarium Apostolicum Tripolitanum.

Succursensem et Sancti Aegidii, Hannibalem Muñoz Duque.

Aureliopolitanum in Asia, Nicolaum Canino, iam Episcopum Oppidensem.

Paotimensem, Iosephum Petrum Fan.

Zenobiensem, Petrum Carretto, Vicarium Apostolicum de Rajaburi.

Lamenum, Xistum Mazzoldi, primum Vicarium Apostolicum de Bahr el-Gebel.

Reatinum, Raphaëlem Baratta.

Constantiniensem, Iosephum Hiltl, Auxiliarem Exc. P. D. Michaëlis Buchberger, Archiepiscopi-Episcopi Ratisbonensis.

Jalapensem in Guatimala, noviter erecta dioecesi, Michaëlem Angelum Garcia Arauz, iam Episcopum Sophenensem.

Agnusiensem, Thomam Ioannem Feeney, Vicarium Apostolicum Carolinensem et de Marshall.

Belabitenensem, Ioannem Greif, Vicarium Apostolicum Tororoënsem.

Caesariensem in Bithynia, Antonium Ieremiam Pesce, primum Vicarium Apostolicum Dodomaënsem.

Troianum, Iosephum Amici, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Fortunati Mariae Forina, Episcopi Fodiani.

IV – PRAESTATIO IURAMENTI

Provisione Ecclesiarum peracta, Revmus Cardinalis Tedeschini, Episcopus Tusculanus, iuramentum de more praestitit.

V – RELATIO CAUSARUM

Revmus Cardinalis Micara, Pro-Praefectus Congregationis Sacrorum Rituum, impetrata Beatissimi Patris venia, sermonem habuit de vita et miraculis Beatorum Confessorum: Antonii Mariae Gianelli, Episcopi Bobiensis, fundatoris Sororum Beatae Mariae Virginis ab horto; Francisci Xaverii Mariae Bianchi, sacerdotis, e Congregatione Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum; Ignatii a Laconi, laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum; necnon Beatarum Virginum: Aemiliae de Vialar, fundatricis Instituti Sororum a Sancto Ioseph ab Apparitione, et Mariae Dominicae Mazzarello, confundatricis Instituti Mariae Auxiliatricis; ac recensuit acta quae, in causa beatificationis et canonizationis eorumdem Beatorum ac Beatarum Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admittenda et approbanda censuit.

Relatione expleta, Ssmus Dominus Noster Revmorum Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivit et singuli Patres Cardinales sententiam suam aperuerunt.

VI – POSTULATIO PALLIORUM

Deinde Emus ac Revmus Dominus Cardinalis Tisserant, S. Collegii Decanus, postulavit S. Pallium pro Cathedrali Ecclesia *Ostiensi*.

Personaliter vero institerunt pro Pallio Antistites Ecclesiarum Metropolitanarum: *S. Ioannis Terrae Novae* et *Lancianensis*, atque Episcopalis *Troianae* (ex privilegio).

Per Procuratores autem facta est postulatio Palliorum ab Ecclesiis Metropolitanis: *Angelorum*, *Bloemfonteinensi* (noviter erecta), *Civitatis Capitis* (noviter erecta), *Praetoriaensi* (noviter erecta), *Durbaniana* (noviter erecta), *Sherbrookensi* (noviter erecta), *Delhiensi* et *Simlensi*.

II

CONSISTORIUM PUBLICUM

Subinde in eadem Aula Consistoriali, fuit *Consistorium publicum* pro solemni peroratione Causarum Canonizationis Beatorum Confessorum: Antonii Mariae Gianelli, Episcopi Bobiensis, fundatoris Sororum Beatae Mariae Virginis ab horto, Francisci Xaverii Mariae Bianchi, sacerdotis, e Congregatione Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum et Ignatii a Laconi, laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum; necnon Beatarum Virginum: Aemiliae de Vialar, fundatricis Instituti Sororum a S. Ioseph ab Apparitione, et Mariae Dominicae Mazzarello, confundatricis Instituti Mariae Auxiliatricis.

DD. Camillus Corsanego, Paulus Guidi, Franciscus Xaverius Parisi, Ioannes Bapt. Ferrata, Aloisius Philippus Re, Sacrae Consistorialis Aulae Advocati, respective retulerunt vitam, virtutes et miracula Beatorum, qui supra commemorati sunt, atque pro canonizatione de more institerunt.

R. P. D. Antonius Bacci, Apostolicarum Litterarum ad Principes Secretarius, stans a sinistro Pontificii Solii latere, DD. Advocatis in genua provolutis Sanctitatis Suae nomine his verbis respondit:

« Caelites quinque, quibus ut Sanctorum decernantur honores orationibus vestris, studioso obsequentique animo habitis, a Pontifice Maximo petiistis, tam excelsa virtute, mirandis a Deo datis signis comprobata, renident, ut digni omnino videantur, qui sanctitatis insignibus decorati, in exemplum omnibus praeluceant.

Multis equidem rebus saeculum hoc nostrum indiget: superna sapientia indiget, quae mentibus, errorum caligine fuscatis, animisque, vitiorum illaqueatis illecebris, affulgeat; indiget iustitia, quae omnibus, primumque aeterno Numini, debita officia tribuat; caritate indiget, quae tot aerumnas, miserias, dolores mulceat ac relevet; concordia denique, quae discordantium rerum rationes aequa lance componat; ac pace, quae gentes, quae cives, quae animos fraterno foedere coniungat.

At opus est imprimis christiana sanctitudine; quae quidem si vim suam in privatam publicamque vitam largiter efficienterque exseret, tum procul dubio cetera etiam omnia feliciter habebuntur. Id igitur valde opportunum est, ut Ecclesia, cui a Divino Redemptore causa credita fuit homines conducendi universos ad sempiternam patriam ad sempiternamque beatitatem, novis editis monitis novisque propositis exemplis, haec doceat omnes, ad haec alacriter assequenda omnes permoveat.

Quamobrem facile inde patet quantopere Augustus Pontifex exoptet serenam horum caelitum frontem fulgentioribus exornare gemmis; eosdemque pleniore in luce ponere, ut quam plurimi ad eorum insistendum vestigiis alliciantur.

Votis igitur vestris Pontificis Maximi vota omnino respondent; attamen ut ipse est moris Apostolicae huic Sedi a maioribus traditi custos religiosissimus, gravem non vult hanc causam ante decernere, quam in Consistorio *Semipublico,* quod octo post dies celebrabitur, Purpuratorum Patrum eorumque omnium, quotquot in Urbe aderunt Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, suffragia exquisierit atque probaverit.

Interea vero per me vos adhortatur universos, ut effusis ad Deum precibus uberiora Sancti Spiritus lumina menti Suae impetrare velitis ».

III

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM

Feria secunda, die IV mensis Iunii a. MCMLI, in Palatii Apostolici Vaticani consueta Aula, *Consistorium semipublicum* habitum est de Canonizatione Beatorum Confessorum: Antonii Mariae Gianelli, Episcopi Bobiensis, fundatoris Sororum Beatae Mariae Virginis ab horto; Francisci Xaverii Mariae Bianchi, sacerdotis, e Congregatione Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum; Ignatii a Laconi, laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum; necnon Beatarum Virginum: Aemiliae de Vialar, fundatricis Instituti Sororum a Sancto Ioseph ab

Apparitione, et Mariae Dominicae Mazzarello, confundatricis Instituti Mariae Auxiliatricis.

Huic actioni Beatissimus Pater sic praefatus est:

VENERABILES FRATRES,

Vobis profecto omnino cognitum est cur vos hodie hunc in amplissimum consessum convocaverimus; causae agendae sunt de Beatis Caelitibus quinque, quos cupimus — atque una Nobiscum idem vos omnes universumque catholicum exoptare orbem putamus — sanctitudinis insignibus sollemni ritu honestare. Eorum nomina nostis; nostis eorum virtutes eximias; ac nostis etiam valido eorum patrocinio miranda prorsus signa a Deo fuisse patrata, quibus divina quasi nota eorum sanctimonia confirmata fuisse videtur.

Neque vobis ignotum est hisce de singulis causis apud Sacrum Consilium ritibus tuendis disceptatum actumque fuisse diligentissime; ac praeterea octo ante dies Consistoria duo fuisse celebrata, alterum secretum, publicum alterum.

Ex iis, quae summatim attigimus, omnibus luculentissime patet qua studiosa prudentia diligentiaque haec Apostolica Sedes utatur in rebus tanti momenti tantaeque gravitatis pertractandis ac decernendis.

Iamvero translaticio ab ea usitato mori nolumus Nos ullo modo contraire. Quamquam enim Nobis est penitus certum confirmatumque in iis, quae ad religionis et ad morum tradenda praecepta attineant, ex ipsius Ecclesiae Conditoris pollicitationibus supernum Sancti Spiritum auxilium non esse Nobis defuturum, optamus tamen ut Nobis, gravissimas eiusmodi Apostolici muneris partes explentibus, lumen quoque mentis vestrae ne desit. Quamobrem nolumus hos Beatos Caelites perpetuae compotes felicitatis declarare, eosdemque sancte vivendi exempla christifidelibus ad imitandum proponere, ante quam lucem etiam consilii vestri Nobiscum vos singuli communicaveritis.

Velitis igitur, Venerabiles Fratres, alius ex alio, secundum dignitatis vestrae ordinem, quid hac in re opinemini, aperte considerateque Nobis significare.

Exceptis adstantium suffragiis, Summus Pontifex haec addidit verba :

Etsi dubium Nobis non erat fore vos omnes una Nobiscum consensuros ut Beati hi Caelites quinque in Sanctorum numerum referantur, vos tamen cernere una mente, una voce idem exoptare ac petere, haud mediocris delectationis causam Nobis affert.

Sciatis igitur Nobis deliberatum esse eos in Vaticanae Basilicae maiestate sanctitudinis honoribus sollemni ritu decorare; Nobis dicimus, qui fore omnino confidimus, ut id non modo in catholici nominis decus cedat, sed christiano etiam populo — cui quidem nova haec virtutum omnium praeclarissima exempla ad imitandum Apostolica auctoritate Nostra proponentur — salutare sit ac frugiferum quam maxime. Hoc enim est, ut omnes norunt, naturae hominum consentaneum: probe praeclareque factis, magis quam impertitis praeceptis, animos moveri ac voluntates.

Placet autem iam nunc sollemnibus hisce celebrandis ritibus diem praestituere: hoc est Beatis Virginibus Aemiliae de Vialar ac Mariae Dominicae Mazzarello sanctitatis infula redimiendis diem dicere XXIV huius mensis; Beatis vero Confessoribus Antonio Mariae Gianelli, Francisco Xaverio Mariae Bianchi atque Ignatio a Laconi diem statuere XXI proximi mensis Octobris.

Interea autem ne gravamini, Venerabiles Fratres, supplicibus una nobiscum Deo instare precibus ut haec, quae omnibus in votis sunt, ad Dei gloriam et ad Ecclesiae ornamentum utilitatemque quam plurimum conferant.

De quibus omnibus ut acta iuridica conficerent, Dominis Consistorialis Aulae Advocatis rogantibus, adstantibus Protonotariis Apostolicis mandatum de more est.

LITTERAE DECRETALES

BEATAE MARIAE ANNAE A IESU DE PAREDES, VIRGINI, SANCTORUM CAELITUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Lilia spinis internasci in agris haud raro videmus. Sed virginitatis lilium, quae vere virginitas habenda sit, voluntariorum cruciatuum semper quasi spinis circumsaepiri et sacro docemur eloquio et communiter Ecclesiae fastis. Quod ex eo proficisci nemo profecto diffitetur, quod virginitas eiusmodi est flos, qui nisi multis iisque saepe laboriosis cautionibus muniatur, caeno facile oblinatur. Id, praeter plurimos alios, praeclarissimo probat exemplo Maria Anna a Iesu de Paredes, Virgo, quam hodie, universa exsultante Ecclesia, in sanctorum album ascripsimus; cuius sane piissimae vitae summa, Christi Dei proximorumque amore, pudicitia ac sponte suscepta corporis afflictatione continetur tota.

Maria Anna a Iesu de Paredes, die tricesima prima Octobris mensis, anno millesimo sexcentesimo decimo octavo, in lucem edita fuit Quiti, quae hodie Reipublicae Aequatorianae urbs caput est; quam ob rem *Quitense Lilium* in vulgus nuncupatur. Parentes habuit Hieronymum Zenel de Paredes, Toleti in Hispania non mediocri loco natum, et Mariam Annam Granobles Jaramillo ex Quiti primoribus, fortunae non destitutos bonis at christianis praesertim moribus praestantissimos; qui die vicesima secunda Novembris filiam sacro fonte intingi in principe urbis templo curarunt. Cui adhuc infanti ne miraculis quidem defuit Deus. Patre orbata, rus matrem comitata erat. Quadam dominica die cum in proximum pagum, ut sacro adesset, equo veheretur, inter tumidum torrentem transmittendum a calcitrante equo in aquas proiecta est, quae nedum eam vorarent, velut sub eius plantis solidatae, nec madefecerunt.

Porro quam intime ad res divinas a prima infantia traheretur, testantur incredibilis in ea aetatula omnium humanarum voluptatum fuga et insaturabilis orationis et voluntariae sui ipsius castigationis cupiditas. Dum ruri cum matre suisque versaretur, non semel diu fru-

stra quaesita, aut in aliquo angulo precibus dedita reperiebatur aut in nemoris recessu corpusculum spinosis virgulis verberans. Quodam vespere cum somno super genua sororis maioris natu oppressa iacuisset, haec temperare lacrimis non potuit, cum, puellam nudans, vepribus succinctam invenit, tam artis tamque crudelibus ut sanguine vestes redundarent. Quid ergo mirum si, quae vepribus et verberibus pro voluptatibus inhiaret, luxu inaurium, monilibus sericarumque vestium nunquam alliceretur, immo omni vanitatis studio expers ornamenta quaevis non modo sponte fastidiret, sed etiam lacrimis deprecaretur? Nec voluntaria sui corporis afflictatione solum et precibus contenta erat, sed studio etiam divinae laudis augendae flagrabat; quo incensa puellas aequales suas, ad pietatis exercitationem domi suae socias adhibebat, sive Deiparae altaria ornaret, sive Christi Iesu perdolentis stationes, ponderosam crucem portans, repeteret.

Tot virtutibus puella decorata apparebat, ut, quamvis translaticiam aetatem nondum attigisset, eam Ioannes Camacho e Societate Iesu, rerum divinarum magister, eucharistica dape reficiendam putaret, atque ad interiorem animi vitam summis curis excolendam. Qua peculiari Dei providentia factum est ut Maria Anna, Ignatianis Sodalibus ducibus, paulatim ad supremum christianae perfectionis apicem per breve vitae curriculum conscenderet.

Caelestis vix dapis particeps puellula facta, secum pie cogitare cum coepisset quid pro tanta largitate Divino Largitori retribueret, superna profecto aspirante gratia, perpetuam virginitatem septennis Deo vovit; quem propterea nonnisi Sponsi nomine exinde semper vocavit. Ardens divini amoris, quod animo conceperat, incendium assidua lectione scriptorum Sanctarum Virginum Teresiae a Iesu et Catharinae Senensis alebat iucundissime. Quem amorem, auditis primorum in Iaponia Martyrum gestis, eousque crescere sibi in pectore sensit ut, puellis cognatis comitantibus, iter in Mainarum terras, fidei prolatandae causa, arripere conaretur, aut Christum incolis aut Christo suum sanguinem datura. Sed, sacra expeditione ad irritum cadente, iterum tentandum censuit quid in eo genere posset: cum sociis enim iisdem deliberavit *Pichincha* montem, qui urbi imminet, ascendere, ea scilicet mente ut, solitariam vitam cum iis imitata, vetustum Deiparae Virginis signum ibi veneraretur. Sed ob exortas difficultates piae puellae domum revertendum fuit Deique nutum exspectandum. Attamen quodnam esset divinae mentis consilium non illico Mariae Annae constitit: nam dum ii,

qui eidem pro parentibus erant, animadvertebant ad quod vitae genus ea inclinaret, primum illam moniales a Sancta Catharina, dein moniales a S. Clara ad sua quaeque instituta alliciebant; quoadusque prudentissimus eius pietatis magister, certis allatis causis, eidem suasit ad alia ipsam divinitus vocari: ad animi nempe sui perfectionem intra parietes domesticos quaerendam. Ita factum est ut quae suorum civium pro tutela futura erat, inter cives suos vitam degeret, ut iis, exemplo proposito, ostenderet quo modo domi sancte sit vivendum. Omnes enim admirari poterant Mariam Annam iuventute florentem, pulchritudine, ut ferunt, splendentem, ingenio, urbanitate ac modestia praestantem, morumque suavitate cunctis caram; omnes item ornatam eam videbant dotibus, quibus animos sibi devinciret: comitate in agendo, sagacitate in iudicando, dexteritate ad femineas artes texendi, suendi, acu pingendi, ad cantum et fides; gestantem aliquando manibus citharam, qua aut in familiae gremio blande recrearet suos, aut seipsam doloribus oppressam identidem levaret. Aspiciebant praeterea graviora etiam naturae dona, cum opus esset, exhibentem: prudentiam feminae insolitam, virilem quandam strenuitatem, constantiam supra vires humanas, atque interritam animi fortitudinem, qua etiam daemones frustra formidulosos non semel profligavit; qua teterrimas infirmitates corporis; qua animi anxietates omni corporis cruciatu acerbiores invicta toleravit. Narrant denique eam a Deo prophetiae dono donatam fuisse apertisque miraculis commendatam.

Vix duodennis Dei voluntati obsecundans, in domus cubiculum sibi commodatum secessit, ut vitam solis caelestibus rebus intentam institueret. A quo cubiculo se non exituram statuit nisi semel in die, ut eucharistico pane in sacra aede reficeretur, divinis mysteriis interesset, pietatis magistri consilia exquireret, orationi piisque exercitiis quatuor vel quinque horas vacaret. Domum circiter meridiem revertebatur, non quidem ut requiesceret, sed ut famulae ritu ad mensam ministraret ac pauperibus, qui ad precariam stipem confluerent, deserviret. Post meridianum vero tempus in manuum labore, piorum librorum lectione, recitatione horariarum precum ac meditatione totum ponebat. Sub noctem per integram horam cum suis animum intime relaxabat, exemplum supponens quam puris placidisque iucunditatibus christiana familia frui possit. Cum autem ceteri per nocturnam quietem membra somno darent, secedebat illa in tacitum cubiculum suum, totamque noctem, praeter duas tantum vel tres horas, orationi et voluntariis sui corporis

cruciatibus tribuebat. Bis vel etiam ter de nocte flagris ferreisque flagellis seipsam caedens, tam crudeliter in suum saeviebat corpus, ut sanguine parietes spargerentur solumque diffluerent. Nocturnas preces genu flexo plerumque fundebat; statis autem diebus per horam a cruce dependens, cuius fastigio et capillis et manibus obligabatur paene exanimis. Mox tormento inusitati generis somnum brevissimum vexabat; nam pro lecto scalis utebatur acutis gradibus, qui suae carni cruenta signa imprimebant, ac pro pulvinari petra aut stipite. In qua vitae ratione, quae pro multiplici, immo cotidiano martyrio habenda est, ab anno duodecimo aetatis suae ad vicesimum sextum, ea fortitudine eaque constantia perseveravit, quae homines in admirationem non vertere non posset. Cuius fortitudinis et constantiae, quae nonnisi divini amoris igne ali poterat, hanc interiorem causam reperimus, quod opem divinam omni ratione et studio undique sibi pia iuvenis compararet. Hinc quod patientia invicta impedimenta superaret omnia a multis opposita ne, contra illius temporis consuetudinem, ei ad eucharisticam mensam cotidie liceret accedere. Hinc quod Beatissimae Virginis tutelae se totam committeret, atque in Lauretanam Sodalitatem accipi postularet; quam Matrem dilectissimam omni obsequiorum genere sibi devinciebat. Hinc quod in Tertium S. Francisci Asisinatis Ordinem, sex ante mortem annis, ascriberetur, ut multiplicibus gratiis atque indulgentiis, quibus Seraphici Patris cingulum ditatum est, frui posset.

Nec ista satis illi fuere: artiorem namque cum Deo coniunctionem quaerens, quamquam domi apud suos versabatur, nuncupare tamen voluit paupertatis, castitatis atque oboedientiae vota. Evangelicae paupertatis studiosa, commodatum sibi in paterna domo cubiculum, ut primum ingressa est, ornatu omni spoliandum curavit, nec aliud in eo retineri passa est quam quae ad pietatem et ad sui ipsius castigationem pertinerent; tabulam Trinitatem augustam referentem, effigiem Christi cruci affixi, imagines Divini Pueri ac Deiparae Virginis; ac praeterea tres cruces, aliam a qua penderet orans, aliam magni ponderis, quam Iesu patientis ad Calvariam iter repetens humeris gestaret, aliam spinis consertam, cuius amplexu dilaniaretur; arcam etiam in qua mortui simulacrum franciscalium sodalium veste indutum iacebat; capsam plenam ciliciis et flagellis; scalam denique, in qua somnum capiebat. Omnem etiam vestium varietatem abiecit, nigra tantum stola contenta, quae talarem tunicam, quam Sodales Ignatiani gestant, quodammodo imitaretur. De bonis hereditariis cum sua sponte decessisset, domus

eras, sororem primum eiusque dein filiam demisse obsecravit, ut se veluti mendicam hospitio acciperent. Ne quid vero sibi iam superesset sui, vivens vel proprio nomine, moriens autem cubiculo etiam suo carere voluit.

De Mariae Annae vero castimonia innuere satis sit ipsam testatam esse se, divinae misericordiae dono, quid esset turpitudo ne mente quidem sibi fingere posse. Quam innocentiam e sacro baptismatis fonte hauserat, quamque hominibus, dum viveret, per angelicam pudicitiam ostenderat, hanc illibatam Deo sub mortem reddidit. Deus autem ut famulae suae castitati quasi astipularetur, ex eius sanguine, qui forte in horti fossulam sparsus erat, niveum, ut memoriae traditur, lilium tribus apertis corollis renidens, paulo post eius mortem, nullo semine fundere fecit; quo portento factum est ut ad hanc usque diem nomine *Quitensis Lilii* Maria Anna donaretur.

Oboedientiam autem ita coluit, ut Deum ipsum per praepositos suos loqui sibi crederet; ut quibusvis eorum nutibus se circumagi pateretur; ut iucunda omnia, si quid ii opponerent, relinqueret, atque e contrario durissima quaeque, si iuberent, amplecteretur; quemadmodum tunc accidit, cum eucharisticam mensam, eius pietatem tentandi causa, in eius usu esse vetuerunt. Atque in ipsa exercenda christianae vitae perfectione nihil unquam suo arbitratu, sed omnia ad suorum moderatorum voluntatem sibi suscipienda statuit.

Porro tria, quae nuncupaverat, vota nonnisi praeclara testificatio amoris erant, quo artissime cum Deo coniungebatur. Hinc teneram caritatem erga Caelestem Patrem alebat; erga Verbum Incarnatum, cuius infantiam deliciis affluens contemplabatur, cuius cruciatus non modo assidua memoria versabat, sed, ut diximus, varii generis tormentis in se sumptis pro viribus etiam imitabatur. Erga augustissimum Eucharistiae sacramentum ardentissima flagrabat pietate; ac propterea videre erat sanctam iuvenem in templo Societatis Iesu cotidie genibus flexis, immotam, oculis demissis, Deo suo, quo in sacra mensa refecta erat, dulciter frui, atque sacrificiis, quotquot ibidem peragerentur, insatiabili pietate interesse. Divina autem Eucharistia non tantum illius animum, sed corpus quoque, praeter naturae leges, reficere videbatur. Narrant enim plurimi testes Mariam Annam, saltem per septem postremos suae vitae annos, quovis terrestri cibo sibi negato, angelorum solummodo pane sese nutrivisse: ita scilicet, ut si quando caelesti convivio prohibita esset, tunc semianimis iaceret.

Nemo autem amore Dei penitus inflammatur, quin illius flammae in

suos etiam proximos erumpant; etenim *hoc mandatum habemus a Deo ut qui diligit Deum, diligat et fratrem suum* (I Io., IV, 21). Quod divinum praeceptum Maria Anna constanti fide servavit. Cum in proximis suis Christum ipsum agnosceret, nullum fuit unquam caritatis officium tam arduum aut vile quod non laeta perficeret: esurientium famem pane, quem sua manu paraverat, sublevabat; pauperum sordida capita mundabat; pedes lavabat, nuditatem vestibus, quas ipsa confecerat, cooperiebat. Sed sororum quoque filias et consobrinas ad haec misericordiae opera efficienda atque ad amorem egentibus miserisque demonstrandum incitabat. Quandoque etiam domus famulas ad se benigne congregabat, quas inter vel humi sedens, quo melius earum fiduciam iniret, eas prolixe docebat quo modo mariale rosarium recitarent, sacro adessent, easque ad pietatem et castimoniam hortabatur. Infirmis aderat, animum addebat, atque alimenta, quae ipsa coxerat, indefessa suavitate ministrabat. Magis animorum quam corporum calamitatibus commota, nihil inexpertum omittebat cum de peccatoribus e vitiorum coeno extrahendis ageretur, cumque de divina iustitia alienis sceleribus concitatam proprio sanguine placanda. Quem in finem non modo in immania tormenta sponte se dabat, sed morbos etiam gravissimos, hydropisim praecipue, patientissime Dei gratia, tolerabat. Persuasum enim erat Dei Famulae se a Deo electam fuisse, non ut quocumque modo virtutis apicem attingeret, caritatemque erga proximos retineret, sed ut ad Dei nutum se propitiationis victimam pro populo offerret, corpusque suum exhiberet *hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium* (Rom. XII, 1).

Ineunte anno millesimo sexcentesimo quadragesimo quinto, cum Maria Anna prima adhuc floreret adulescentia, *Riobamba* urbs vehementissimo terrae motu deleta est: qui montium tremor ad Quitum usque pertinere visus est, ruinam exitiumque huic etiam urbi minitans, quam iam pestis mortifera extenuabat. Ad decem milia corpora prostrata sunt; terror invaserat omnes. Quarta dominica die Quadragesimae cum publica supplicatio in sacra aede Instituti Societatis Iesu haberetur, haec orator inter dicendum protulit: « se vitam libenter pro populi salute daturum, poenasque unum sponte subiturum ». Quibus auditis, Maria Anna a Iesu, magno amoris impetu se in locum oratoris suffecit, mortemque in se convertit. Atque adnuisse suis precibus Deum, mortis interiore quodam subitoque attactu ea sensit: quae domum vulnerata reversa est ac dolorum morsus indesinentes per duos menses toleravit,

omni supplicio atrociores, felix tamen quod pestis terraeque motus statim post suam immolationem desivissent. Tandem die vicesima sexta mensis Maii, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo quinto, postquam tres dies in extrema mortis colluctatione transiisset, Christi morientis effigiei prius pedes et latus, dein, subito quodam fervore correpta, capitis quoque coronam deosculata, quasi inter Redemptoris spinas, supremum vitae spiritum efflavit, victimae partes ad finem usque agens. Ubi primum per urbem auditum est decessisse Mariam Annam a Iesu, una fuit omnium conclamatio: *Puellam sanctam esse mortuam;* unus omnium concursus, ut eam iacentem venerarentur, una omnium cupido, ut particulam ex eius vestibus vel ex voluntariae castigationis instrumentis secum ferre liceret. Tantus fuit in civibus pietatis impetus ut franciscalis vestis, qua in morte induta erat, in minutas partes concidenda esset ut particulam singuli acciperent, utque vocandi essent custodes, qui eductis gladiis corpus defenderent. Quod tandem exanime corpus, comitantibus Episcopo, magistratibus ingentique populi multitudine, in templum Societatis Iesu delatum est, ubi Maria Anna se condi saepius vivens petierat. Civitatis admiratio in immensum crevit cum deductum corpus ad altare, cui superposita erat statua Beatae Virginis Lauretanae, oculos, uti traditur, aperuit stellis splendidiores, in caelestem Matrem amanter intentos. Sed cum christifidelium concursus adeo augeretur ut prope opprimeret custodes, necesse fuit properato sacras exuvias in sepulcrum inferre, ubi tribus post mensibus, repertae sunt incorruptae atque suave olentes.

Haec aliaque miracula popularibus Mariae Annae certam opinionem inseruerunt eam caelestis patriae compotem esse, atque spem fore ut ea aliquando sanctorum fastis ascriberetur.

Quam ob rem, iteratis ab universa civitate Quitensi postulationibus, in Episcopali Curia eiusdem urbis causae ordinariae super vita, fama sanctitatis, virtutum et miraculorum in genere, aliisque super scriptis et super liturgico cultu eidem Dei Servae non exhibito actae fuerunt; posteaque Decessor Noster im. mem. Benedictus XIV, die decima septima mensis Decembris, anno millesimo septingentesimo quinquagesimo septimo, Commissionem, quam vocant, Causae introducendae manu sua subsignavit. Duodecima vero die mensis Martii anno millesimo septingentesimo septuagesimo sexto alius Decessor Noster fel. rec. Pius VI, decreto edito, Venerabilem Servam Dei christianas virtutes heroum more coluisse sanxit. Postea, instituta quaestio est de miraculis, quae,

Maria Anna deprecante, contigisse dicebantur; ac duo potissimum in eodem Sacrorum Rituum conventu, omnibus maturo iudicio perpensis, vera exploratoque reperta sunt. Quapropter Pius Nonus ad Quirinales Aedes, die duodecima Ianuarii mensis, anno millesimo octingentesimo quadragesimo septimo, ad se accersitis Patribus Cardinalibus Ludovico Micara, Episcopo Ostiensi et Veliterno, SS. Rituum Congregationis Praefecto, ac Ludovico Altieri, Causae Relatore una cum Andrea M. Frattini, S. Fidei Promotore et Iosepho Gaspare Fatati eiusdem S. Congregationis a Secretis, sollemniter pronunciavit: *Constare de duobus miraculis tertii generis a Deo patratis, invocata Ven. Maria Anna a Iesu De Paredes, scilicet de primo: Subitae perfectaeque sanationis Angelae Polido Escorza ab enormi tumore emphysematico una cum uteri et adiacentium partium laesione;* de altero: *Subitae perfectaeque sanationis Angelae Polido ab inveterato tumore scirrhoso in abdominis visceribus cum enormi symptomatico oedemate.* Decreto autem die decima nona Iulii mensis eiusdem anni dato, ab onere propositionis et approbationis tertii miraculi idem Pontifex Postulatores absolvit; denique die vigesima nona Septembris eodem anno, edito Decreto, quod de *Tuto* vocant, Beatificationis Litteras in forma brevi die insequentis mensis septima dedit. Beatificationis vero sollemnia, ob gravissima illorum temporum adiuncta, nonnisi die vigesima Novembris anno millesimo octingentesimo quinquagesimo tertio peragi potuerunt. Cum autem, postquam tributi sunt Mariae Annae Beatorum Caelitum honores, plurima nuntiarentur miracula, quae, ea deprecante, in diversis Americae Meridionalis regionibus patrata dicebantur, Canonizationis Causa, instante Camillo Beccari, Societatis Iesu Postulatore, attentisque supplicibus litteris aliquot Patrum Cardinalium, Sacrorum Antistitum, necnon Praepositi Generalis Societatis Iesu, Rectorum Collegii Piani Latini Americani et Collegii Hiberni in Urbe, et plurium Quitensium civium, anno millesimo nongentesimo tertio, a Decessore Nostro Leone Tertiodecimo redintegrata est; et aliquot post annos a dilecto Filio Carolo Miccinelli, Societatis Iesu Postulatore Generali, binae sanationes, quae infra narrantur, Sacrae Rituum Congregationis disquisitioni exhibitae sunt. Carmela Martínez Cordova, Aloisii Elsitdié uxor, laborabat traumate totius abdominis, viscerum ptosi, gastrointestinali dilatatione et ventre adeo pendulo, ut hic fere genua attingeret: quam morborum cognitionem non modo medicus qui aegram curabat, sed periti quoque ex officio ipsumque medicorum S. Rituum Congregationis Collegium unanima sententia confirmarunt. Verum die decima septima Iunii mensis, anno

millesimo nongentesimo quadragesimo quinto, dum Beatae Mariae Annae a Iesu reliquiae sollemni pompa per Conchae Aequatoris vias ducuntur, Carmela enixe ab ea sanationem implorat. Quae domum cum rediisset, sanatam se sensit, ac sequentibus diebus medicus, post diligentem inspectionem, omnia suo quoque loco restituta fuisse recognovit. Atque huiusmodi sanationem naturae viribus tribui non potuisse, neque chirurgico ferro obtineri, medicus ipse, periti, medicorumque Collegium ad unum omnes affirmant.

Altera sanatio ita narratur: Puer Ferdinandus Crespo Toral sex annos natus, die decima quarta Iunii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo quarto, tam acutum colicae appendicis morbum nactus est, ut plures medici edixerint, pueruli ventrem chirurgicae sectioni quam citissime esse subiciendum, ut, si fieri posset, eius vita servaretur. Quam morbi cognitionem a medicis factam gravemque prognosim officiales periti medicorumque S. Rituum Congregationis Collegium confirmarunt. Porro pueri mater, Beatae Mariae Annae a Iesu studiosissima, simul ac eius reliquias filioli pectori apposuit, illico hic omnino convaluit.

Super his sanationibus postquam duo ex officio periti medicorumque S. Congregationis Collegium, re exactissimo iudicio examinata, favorabilem sententiam ediderunt, die octava mensis Novembris, superiore anno, Congregatio praeparatoria, quam dicunt, habita est, die vero decima tertia Decembris Congregatio generalis coram Nobis instituta est, in qua venerabilis Frater Noster Benedictus Cardinalis Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, Causae ponens, hoc dubium disceptandum proposuit: An et de quibus miraculis, post Beatae indultam ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur. Patres Cardinales, Officiales Praelati et Consultores suum quisque suffragium ediderunt. Nos vero iudicium Nostrum in diem duodecimam Ianuarii huius anni distulimus, ut in re tanti momenti ferventibus fusis precibus divinam voluntatem clarius agnosceremus. Quapropter eo die ad Nos accivimus venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales SS. Rituum Congregationis Praefectum et Causae Ponentem, venerabilem Fratrem Alfonsum Carinci, eiusdem S. Congregationis a Secretis et dilectum Filium Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem Generalem, sacroque religiose facto, sollemniter ediximus: *Constare de duobus miraculis a Deo, Beata Maria Anna a Iesu de Paredes intercedente, patratis, nimirum de instantanea perfectaque sanatione cum Carmelinae Mar-*

tínez Elsitdié a ptosi et dilatatione gastro-intestinali cum ventre pendulo, tum pueri Ferdinandi Crespo Toral ab appendicite acuta; atque Decretum hoc promulgari mandavimus.

Ad legitimum huius Causae exitum hoc unum dubium excutiendum supererat; utrum scilicet, duobus miraculis rite probatis, ad Beatae Mariae Annae a Iesu Sanctorum caelitum honores decerni possent. Quod dubium idem Cardinalis Benedictus Aloisi Masella, Causae Relator, die vigesima octava Februarii disceptandum proposuit: atque omnes adstantes tum Patres Cardinales, tum Officiales Praelati et Consultores unanimi suffragio id fieri posse affirmaverunt. Nos vero Nostram sententiam ad diem quintam mensis Martii distulimus, ut clarius Sancti Spiritus lumine perfunderemur. Quare in illam diem Cardinales Clementem Micara, S. Congregationis Rituum Praefectum et Benedictum Aloisi Masella, Causae Ponentem, Alfonsum Carinci eiusdem S. Congregationis a Secretis et Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem Generalem, ad Nos convocavimus atque Sacris operati, sollemniter ediximus: *Tuto procedi posse ad Beatae Mariae Annae a Iesu sollemnem Canonizationem.*

Sectantes vero Praedecessorum Nostrorum vestigia, primum in Consistorium Secretum S. R. E. Cardinales in diem sextam decimam elapsi Martii mensis ad Nos accivimus eorum sententiam rogaturi. In quo venerabilis Frater Noster Clemens Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus, sermonem habuit de vita, gestis et miraculis Bb. Antonii Mariae Claret et Vincentii Mariae Strambi, Pontificum Confessorum, atque Bb. Mariae Goretti, Virginis et Martyris, Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat et Mariae Annae a Iesu de Paredes, Virginum, et singillatim acta recensuit, quae in eorum Causis Beatificationis et Canonizationis S. Rituum Congregatio, re prius severe deliberata, sumpserat et probaverat. Quibus peractis, Nos adstantium Patrum Cardinalium singulorum sententiam rogavimus. Mox Consistorium publicum habuimus ad sollemnem eorumdem Beatorum ac Beatarum Canonizationis perorationem dicendam; quam dilectus Filius Ioannes Baptista Ferrata, Aulae Consistorialis Advocatus, ornato sermone pro Beata Maria Anna a Iesu de Paredes dixit, Nosque enixe rogavit ut ad optatam Canonizationem quam citius deveniremus. Nos vero, quamvis rem properare vehementer cuperemus, de ea non antea decernere statuimus quam, secundum sapientissimum Decessorum Nostrorum institutum, in Consistorio semipublico, quod vocant, tum Purpurati Patres iterum, tum

Sacrorum Antistites in Urbem adfuturi, suam mentem aperirent. Mandavimus propterea ut singulis Antistitibus commentarii de eorumdem Beatorum et Beatarum vita, virtutibus et miraculis, atque de eorum Causis actorum omnium a S. Rituum Congregatione mitterentur, ut ipsi, re plene cognita, suam possent ferre sententiam. Die autem vicesima septima Martii Consistorium semipublicum in consueta Vaticani Palatii aula habitum est, cui non pauci adfuerunt Antistites ex viciniioribus praecipue dioecesibus, qui cum amplissimo Cardinalium Collegio in unanimem sententiam convenerunt ut propositae Canonizationes quam primum celebrarentur. Quibus suffragiis laeto animo acceptis, decrevimus hos Caelites sanctorum honoribus decorandos, statuentes ut Canonizationis sollemnia pro Beata Maria Anna de Paredes in Vaticana Basilica hac die nona Iulii perageremus. Interea omnes adstantes Venerabiles Fratres enixe rogavimus, ut Nobiscum suas preces coniungere vellent, quibus fausta et salutaria catholicae Ecclesiae a Deo implorarentur. De quibus omnibus ut iuridica acta conficerent, dilectis Filiis qui adstabant Protonotariis Apostolicis mandavimus.

Quo adveniente die, cunctis saecularis et regularis cleri ordinibus, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus, Abbatibus, Episcopis, Archiepiscopis, atque Sacro S. R. E. Cardinalium Collegio praeeuntibus, Nos ipsi solemni pompa Patriarchalem Basilicam Vaticanam, magnificentissime ornatam innumerisque splendentem lychnis atque maxima fidelium multitudine stipatam, quos inter spectabilis Reipublicae Aequatorianae Legatio cum fere quingentis peregrinis ex eadem Nobis dilecta Republica aliarumque Rerum publicarum legationes, ingressi sumus et ad Nostram Cathedram perreximus. Tunc, praestita prius Nobis a venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus iuxta ritum oboedientia, Clemens Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus et huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Ioanne Baptista Ferrata, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, *instanter, instantius* et *instantissime* postulavit ut Nos Beatam Mariam Annam a Iesu de Paredes, Virginem, summis sanctitatis honoribus decorare dignaremur. Sancti igitur Divini Spiritus lumine implorato, Nos, Domini Nostri Iesu Christi in terris Vicarius et Supremus catholicae Ecclesiae Magister, ex divi Petri Cathedra solemniter declaravimus: *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exsaltationem fidei catholicae et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, ma-*

tura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatam Mariam Annam a Iesu de Paredes, Virginem, Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia Universali eius memoriam quolibet anno die eius natali, vicesima nempe Maii, inter Sanctas Virgines pia devotione recoli debere. In nomine Patris ✠ et Filii et Spiritus ✠ Sancti. Amen. Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Micara per eumdem Consistorialis Aulae Advocatum Nobis oblatis, hasce Decretales Litteras sub plumbo confici et expediri iussimus, praesentibusque Protonotariis Apostolicis ut de eiusdem Canonizationis memoria publicum conficerent instrumentum mandavimus. Debitas deinde omnipotenti Deo gratias acturi, hymnum *Te Deum* cum amplissima fidelium multitudine cecinimus, atque novensilis Sanctae patrocinio invocato, breviter laudibus praedicavimus niveum eius virginitatis candorem, asperrimam, quae sponte sumpsit, sui castigationem, eximiamque erga proximos suos caritatem; atque ad praeclara eius virtutum exempla sequenda huius temporis iuventutem incitavimus. Deinde adstantibus apostolicam benedictionem et plenam suorum peccatorum indulgentiam paterno amore impertivimus; ac demum sacrum pontificali ritu fecimus.

Nostris itaque hisce Decretalibus Litteris novensilis huius Sanctae consecrata memoria, una Nobiscum summo gaudio exsultet in primis nobilis Nobisque carissima Aequatoriana civitas, quae angelicam illam protulit filiam, et universa Christi Ecclesia; ac Deo optimo Maximo dignas persolvimus grates, quod ad sacri huius anni triumphos illum etiam adicere voluit, ut in caelorum viridario, lilii candidissimi instar, tam mirabilem Virginem demonstrare Nobis licuerit, in quam christifideles, ad aeternam patriam contendentes, exemplum ac tutelam pariter sumpturi, prospicere possint.

Omnibus itaque bene perpensis, certa scientia deque Nostrae apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula quae supra diximus confirmamus, roboramus, decernimus atque universae Christi Ecclesiae denunciamus.

Mandamus insuper ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis eiusque sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris haberetur, si

ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Si quis autem Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae ausu temerario infringere vel eis contraire aut attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die nona Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

✠ Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

✠ Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

Ego ALEXANDER titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego FRIDERICUS titulo S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis TEDESCHINI.

Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis IORIO.

Ego MAXIMUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.
Ego IOANNES S. Georgii in Velabro Diaconus Cardinalis MERCATI.
Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario

✠ EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Collegii Decanus.

✠ CLEMENS Card. MICARA
S. Rituum Congr. Pro-Praefectus

† Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleucien., *Dec. Proton. Ap.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die vicesima sexta Aprilis, anno tertio decimo
Alfridus Marini, *Plumbator.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 98. - Aloisius Trussardi, *a tabulario.*

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULUS AC PRIVILEGIA BASILICAE MINORIS CONFERUNTUR ECCLESIAE DEO IN HONOREM B. MARIAE V. IN CAELUM ASSUMPTAE, IN VALLE UMBROSA INTRA FINES FESULANAE DIOECESIS, DICATAE.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — In edito monte Etruriae eodemque opacis nemoribus vestito dulcique uligine laeto Templum Beatae Mariae Virginis in Caelum Assumptae continensque monasterium exstant, quae caput sunt ac sedes praecipua Congregationis Vallis Umbrosae. In hisce enim umbris frigidis, silentibus, frondosis, quas non attingit fluxi saeculi tumultus, Sanctus Ioannes Gualbertus, eiusdem sodalitatis religiosae auctor et pater, cuius et Deiparam Virginem Caelo receptam peculiarem voluit esse tutricem, die IX mensis Iulii, anno MLI, Aedem illam, a se antea excitatam, consecrandam curavit idemque asceterium constituit quod pietatis ac doctrinae foret alacris palaestra et, in tanto illius aetatis rerum discrimine, tam honestae exercitationis fructus quasi ex umbraculo cumulate produceret in solem. Ecclesia ipsa, quae una effi-

citur aula, exquisitioris artis « Barocae », quam vocant, redolet elegantiam; in tholo, octo columnis generis Ionici suffulto, Beatissima Virgo Maria ad caelestem gloriam Assumpta nitidis gratisque coloribus cernitur expressa; admiraris etiam scamna chori, utpote opere vermiculato admodum spectabilia. Ceterum Ecclesia, in cuius officiis Monachi Vallis Umbrosae impigri versantur, Sanctorum Reliquiis atque sacra affluit supellectile, adeo ut, quod ad domus Dei decorem, nihil in ea videatur desiderari. Hoc autem prae Nobis ferendum inclytum hoc coenobium inde ab initio domicilium quoddam exstitisse religionis Marialis eamque a Sancto Conditore et eius filiis in Christifidelium animis haud intermisso studio esse defixam; qui etiamnum festo die Assumptionis Beatae Mariae Virginis perfrequentes montem quotannis ascendunt, ut, quam in vota vocent, Almae Deiparae potiantur muneribus supernis. Hoc igitur Templum in prioribus regionis Etruriae numeratur quae hoc Virginis Mariae Mysterio fuerint dedicata, indeque is cultus amplissime provectus est ac dilatatus. Cum ergo proximo anno nonum revolvatur saeculum ab hac Aede consecrata, dilectus filius Aemilianus Lucchesi, hodiernus Abbas Generalis Congregationis Vallis Umbrosae Ordinis Sancti Benedicti, nomine quoque suae fidei creditorum, atque populi christiani precibus de auctiore Dei Genetricis elatione morem gerens, submisse Nobis supplicavit ut Ecclesiam, quam saepe diximus, praecipuo honore condecorare dignaremur, Basilicam Minorem eam renuntiantes. Nos autem, ad peculiarem in Virginem Caelestem observantiam a puero assueti, ut tam probatae Eius religioni maiora afferremus incrementa et Templum hoc, per longam annorum seriem cultus eiusdem nobile praesidium ac propugnaculum, merito ornaretur titulo honoris, supplicationes huiusmodi, quibus Dilecti Filii Nostri Eliae Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis dalla Costa, Archiepiscopi Florentini, necnon Venerabilis Fratris Ioannis Giorgis, Episcopi Fesulani, amplissima accesserat commendatio, libenti animo censuimus audiendas. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Ecclesiam Deo in honorem Beatae Mariae Virginis in Caelum Assumptae consecratam atque in Valle Umbrosa, intra fines Fesulanae Dioeceseos, exstantem, ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis liturgicis quae Templis itidem insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere;

illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII mensis Novembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

II

VENERABILIS DEI FAMULUS IULIANUS MAUNOIR, SACERDOS PROFESSUS SOCIETATIS IESU, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam — Dominus Noster Iesus Christus, munus a Patre post resurrectionem acceptum cum apostolis communicans, multa et praeclara promisit eis qui fidem essent accepturi: *Signa,* inquit,... *haec sequentur: in nomine meo daemonia eiicient; linguis loquentur novis... Super aegros manus imponent et bene habebunt* (Mc., 16, 17-18). Interdum sane in Ecclesiae rebus gestis, temporibus potissimum calamitosis, Dominus, qui, ut miserator et misericors medicus, optima periculosissimis morbis adhibet medicamenta, viros tanta fide tantaque caritate flagrantes excitavit, ut signa facere et « omnia in Christo instaurare » a Deo meruerint. Quod quidem saeculo decimo septimo Britanniae Armoricae felicissime contigit. Quae provincia, dudum tam religiosa tamque prospera, sed bellis civilibus vexata et cleri incuria diu neglecta, in miserrimam condicionem erat delapsa. Tum mirabiliter a Deo electus, Iulianus Maunoir, donis a Christo promissis cumulate ornatus — quippe qui linguam ignotam paucissimis diebus, Beata Maria iuvante, didicerit, daemones potenti virtute frequenter fugaverit, innumerabiles cum animorum tum corporum morbos sanaverit — surrexit ut gigas et, signis verba sequentibus et confirmantibus, nobilis huius provinciae faciem sic renovavit ut « Britanniae Apostolus », ab aequalibus suis nuncupatus, agnosceretur et praecipua causa cur regiones, vel ab eo ipso vel ab eius disci-

pulis et adiutoribus excultae, fide et moribus etiam nunc ceteris praestare videantur. Die autem I mensis Octobris anno MDCVI, in pago Sancti Georgii de Reintembault, intra dioecesis Rhedonensis fines, mediocri quidem loco, sed e parentibus fide, christiana vita, caritate in pauperes insignibus natus est. A teneris annis, non pauca in eo eluxerunt divinae vocationis indicia, cum pietas iam matura in SS. Eucharistiam, tum incredibilis quidam ardor ut socios aequales et exemplo et puerilibus contionibus ad virtutes alliceret. In collegium Rhedonense Societatis Iesu admissus, inter ceteros alumnos mox specimen industriae ac pietatis se praebuit atque in Mariana Sodalitate prudentia et caritate emicuit. Monitis Ioannis Rigoleuc, sui magistri, multum et in litteris et in sanctorum scientia profecisse dicitur. Ut primum certior factus est de laboribus quos Societatis missionarii cum apud Indos, tum in Iaponia, tum in propioris Orientis regionibus exanclaverant, sine mora eos imitari statuit. Quam ob rem a Petro Coton, olim regio confessario, tum Provinciali, in Societatem adscitus, Lutetiam Parisiorum festinavit ut tirocinium inciperet. Vix religiosae vitae limen intraverat, cum, absolutam perfectionem sibi proponens, soli gratiae caelesti innixus et puro Dei amore incitatus, maximis quam potuit itineribus ad sanctitatem strenue contendit. Sibi enim proposuerat: Ut Deo maxime satisfaciam! ut Deum amem quam maxime! Philosophiae cursu in Flexensi collegio absoluto, ubi sanctum Isaacum Iogues, postea Martyrem, socium habuit, in collegium Corisopitense missus, litteras docuit cum uberrimo puerorum et in doctrina et magis etiam in moribus fructu. Tunc primum Venerabilem Michaëlem Le Nobletz convenit, saecularem sacerdotem egregium, cuius virtutes a Venerabili Dei Servo Pio PP. X heroicae iam pridem declaratae sunt, qui solus fere in vastis Armoricae campis animorum religiosae institutioni operam dabat. Hic haud semel divinitus intellexerat sibi a Deo successorem parari qui opus inceptum amplissime propagaret. Ut primum Iulianum adspexit, eum agnovit. « Comperi, ait, eum a Deo esse electum et Eius gratia praeoccupatum ». Ab eo tempore sensit Iulianus se ad Armoricas missiones allici, quamvis antea Canadenses constanter sibi proposuisset; ideo, oboedientia fretus, diebus quibus a scholarum labore vacabat, agrestibus pueris christianam doctrinam coepit tradere. Dum theologicis disciplinis in Universitate Biturigensi vacat, gravissimo morbo affectus est. Iam proximam mortem laetus exspectabat, cum, emisso de missionibus Armoricis amplectendis voto, praeter omnium spem subito convaluit. Hoc fere tempore in somniis sibi ipse visus est rusticum virum Armorico more vestitum humeris portare. Idcirco, sacerdotio auctus et ultimis proba-

tionibus Rothomagi absolutis, iussu Praepositi generalis Corisopitum est revocatus atque iam missionibus tam in pagis et vicis quam in urbibus Britanniae usque ad mortem, id est per quadraginta duos annos, se totum et unice devovit. Septem dioeceses, Corisopitensem praesertim, Leonensem et Trecorensem sine intermissione lustravit. Omnes cuiusvis condicionis homines, pauperes praecipue, aratores, nautas, piscatores, caritate, nullis incommodis parcens neque laboribus ullis, ardentissima eloquentia, canticis spiritualibus tradendis, tabulis explicandis, sacris pompis instruendis, maxime tandem Sacramentis Paenitentiae et Eucharistiae accuratissime frequentandis excoluit. Nec minus clero quam plebi christianae profuit, quippe qui saeculares sacerdotes, ad mille fere, socios sibi adiungeret ut opus a Michaële Le Nobletz inchoatum in immensum augeret. Quorum plerique egregios verbi divini praecones vel optimos parochos sese exhibuerunt et fructus quos in vinea Domini colligebant sponte sua carissimo magistro tribuebant, ut post Iuliani mortem multi testati sunt. Qua de causa non tantum Armoricae Apostolus passim appellari coeptus est, sed sancto Vincentio Ferrerio meruit comparari. Ad tantam animorum messem metendam non modo verba sed exempla profuerunt. Singulari erat animi demissione ut contumelias et calumniam incredibili vultus mentisque serenitate toleraret; in omni loco vel tempore orationi deditus, sensus adsidua vigilantia custodiebat: unde angelica in eo elucebat castimonia. Neque defuerunt prodigia, divinae approbationis testimonia: sanationum virtus, mirum in elementa et in daemones imperium, occultarum rerum notitia, futurarum praedictio. Quibus meritis donisque ornatus atque tot tantisque laboribus confectus, dum, de proxima morte admonitus, ad collegium Corisopitense festinaret, morbo in itinere correptus, apud presbyterum quemdam amicum sistere coactus est et in vico Plévin, « in terris sancti Corentini », id est in Cornubia, ut praesagierat, divitis viri hospitio humiliter recusato, pauper pauperum more in Christi crucifixi osculo die XXVIII m. Ianuarii an. MDCLXXXIII placidissime obdormivit. Cuius cor mox Corisopitum delatum et ab episcopo et a populo summa reverentiae significatione exceptum est. Ossa vero, in ecclesia parochiali « Plévin » tumulata, per tria fere saecula a fidelibus sanationes et beneficia postulantibus frequentata sunt. Quem omnes « Britanniae Armoricae Apostolum » iam appellabant, « Sanctum » exinde unanimi populi praedicaverunt. Cum vero sanctitatis fama in dies apud omnes percrebuerit prodigiorum quoque causa, quae eiusdem intercessione a Deo patrata ferebantur, anno MDCCXIV ordinaria auctoritate inquisitiones factae sunt, donec Decessor Noster Pius PP. IX, rec. mem., anno

MDCCCLXXV, Introductionem Causae propria manu signavit. Apostolico processu confecto servatisque de iure servandis, in Generali Congregatione coram Nobis, die VI mensis Martii anno MCMXLIX habita, Venerabilis Servi Dei virtutes heroicum attigisse fastigium sollemniter declaravimus. Deinde suscepta est quaestio de miraculis, quae, ipso Venerabili intercedente, patrata a Deo ferebantur. Post duas Congregationes, Antepraeparatoriam nempe et Praeparatoriam, tandem in Generali Coetu, Nos Ipsi, Decreto die XI mensis Februarii anno MCMLI edito, de eorum veritate auctoritate Nostra declaravimus. Cum igitur esset de virtutum heroicitate deque miraculis prolatum iudicium, illud tantum supererat discutiendum, utrum Venerabilis Dei Servus inter Beatos Caelites tuto recensendus foret. Hoc autem dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente, seu Relatore, in Comitiis Generalibus, quae coram Nobis die XX mensis Februarii, hoc ipso anno, habita sunt; omnesque qui aderant cum Patres Cardinales tum Sacrorum Rituum Officiales Praelati et Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos vero in tanti momenti negotio Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem die quarta mensis Martii, Dominica « Laetare » eodem anno, Eucharistico Sacro rite litato, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, et memorato Patre Cardinali Causae Relatore, necnon Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulari Archiepiscopo, ipsius Congregationis Viro a secretis et dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ediximus ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli Iuliani Maunoir Beatificationem *tuto* procedi posse. Quae cum ita sint, Societatis Iesu nec non Episcoporum, Cleri et fidelium dioecesium Britanniae Armoricae totiusque Galliae vota implentes, praesentium Litterarum tenore Nostraque Apostolica Auctoritate, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famulus Iulianus Maunoir, Sacerdos Professus e Societate Iesu, *Beati* nomine in posterum nuncupetur eiusdemque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, ac praeterea ut in posterum eiusdem Beati imagines radiis decorentur permittimus. Item Auctoritate Nostra concedimus ut de eodem Beato quotannis Officium recitetur et Missa celebretur de Communi Confessoris non Pontificis cum lectionibus et orationibus propriis per Nos adprobatis, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero

Officii recitationem ac Missae celebrationem fieri largimur, iuxta morem, in Rhedonensi Archidioecesi, ubi Beatus ipse natus est, et in Corisopitensi dioecesi ubi supremum obiit diem; itemque in Templis et Sacellis ubique terrarum sitis, quibus Societas Iesu utitur, ab omnibus Christifidelibus qui horas canonicas recitare teneantur et, quod ad Missam attinet, a presbyteris omnibus, tam e saeculari quam e religioso clero, ad templa seu sacella, in quibus festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Iuliani Maunoir, servatis servandis, in supradictis templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis Decretisque de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum Apostolicarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in iudicialibus etiam disceptationibus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XX mensis Maii, in Festo Sanctissimae Trinitatis, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD EMUM P. D. IOSEPHUM ERNESTUM TIT. SANCTAE MARIAE DE ARACAELI S. R. E. PRESB. CARDINALEM VAN ROEY, ARCHIEPISCOPUM MECLINIENSEM, QUINTUM AC VICESIMUM EPISCOPATUS ANNUM FAUSTE IMPLENTEM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Explenti feliciter tibi, quatuor abhinc annos, decem ab inito sacerdotio lustra exsistimationem ac benevolentiam Nostram publice per Litteras declaravimus, plura eademque eximia tua erga Ecclesiam civilemque consortionem promerita jucunda sane memoria recolentes. Quum autem hodie tibi instet natalis episcopatus dies quintus ac vicesimus, nova quidem oblata opportunitate, proximam huiusmodi faustitatem communemque tuorum laetitiam auctoritate Nostra adaugere libentissime exoptamus. Illa enimvero Dei honoris salutisque animarum studia, quibus constanter flagrasti, postremis hisce annis minime deferbuerunt, sed clariore in dies luce enituerunt. Tibi itaque, Dilecte Fili Noster, de pastorali officio tam diu sollerterque gesto vehementer gratulamur, impensa Deum precatione exorantes, ut novas tibi addat vires teque donis solaciisque supernis velit cumulare. Quo interea auspicati eventus celebratio in maiorem cedat populi istius utilitatem, tibi ultro facultatem largimur, ut, die constituta, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Caelestis denique praesidii in auspicium inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, cunctoque clero et fidelibus tuae vigilantiae concreditis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Aprilis, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

II

AD EXCMUM P. D. IOANNEM PANICO, ARCHIEPISCOPUM TIT. IUSTINIANENSEM, IN PERUVIANA REPUBLICA NUNTIUM APOSTOLICUM, QUARTO REVOLUTO SAECULO AB ORTU LIMANAE UNIVERSITATIS STUDIORUM A S. MARCO.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Limana Universitas studiorum a S. Marco, Peruviae inclita gloria eiusque memoratu dignis recensita fastis, antiquitatis honore spectabilis, mox, ut percepimus, quadringentos a suo ortu feliciter revolutos celebrabit annos. Quibus saecularibus sollemnibus ut accessio fiat laetitiae, optatum est Nos quoque aliquo modo iis interesse. Pro Nostra itaque erga Peruvianam gentem caritate, quam experiundo novimus catholicam religionem fideli colere obsequio et Apostolicae Sedi in exemplum addictam deditamque esse, invitatui huiusmodi libenter annuimus atque hac de causa te, Venerabilis Frater, Legatum deligimus, renuntiamus, constituimus, qui vices Nostras festis in illis coetibus geras et, quasi vox Nostra effectus, nomine Nostro bona et salutaria illic proloquaris.

Scimus praeclarum illud doctrinarum domicilium in christiana sua origine palam gloriari et praedicandum honestamentum reputare se Sancti Evangelistae caelitis appellatione insigniri. Hinc illud igitur recte incitamentum sumat et ductum, ad ea concordi voluntate firmisque propositis magis magisque perficienda, quae quidem optimo cuique probanda, et christianae humanitati et dilectae patriae sint utilia. Quid profecto salubrius, conducibilius et sanctius christiana sapientia? Tum vera caelitus data, tum humano nisu reperta, Evangelii legem, moralia praecepta, artes, disciplinas, litteras, servato ordine, immensa quadam complexione eadem sapientia ob oculos disponit; et unde haruit uberrimum lumen ad Deum, hominem, universum cognoscendum, pollentes excipit vires ad publicos privatosque mores iuste et recte conformandos. Nulla enimvero inter fidem et veri nominis scientiam, utramque a Deo veritatis auctore exortam, repugnantia esse potest; quin etiam si ipsae amico fuerint foedere iunctae, harum ope et via humanum genus et terrestrem et sempiternam felicitatem attinget. Quocirca magni aestimentur humanae doctrinae et artes, ex quibus, si honesti leges servantur, tot emolumenta et delectationes vitae exsistunt; pluris vero ducatur fides, sanctimoniae comes, quae « attingit inaccessa, deprehendit ignota,

comprehendit immensa, apprehendit novissima, ipsamque denique aeternitatem suo illo vastissimo sinu quodam modo circumcludit ».[1] Hac amplissima laude cupimus avemusque Universitatem istam studiorum splendidius usque collucere, multa prece Deum exorantes, ut inceptis, laboribus, nisibus eo convertendis lumen et robur desuper largiatur. Haec postquam salutariter ominati sumus, ut stata celebratio maiorem spiritalem utilitatem afferat, depromptis optatis libenter obsecundantes, concedimus iis qui eiusdem Universitatis studiorum sacellum « antiquum » vocatum festo illo die inviserint, indulgentiam plenariam, suetis condicionibus sibi vel defunctis lucrandam. Nihil denique Nobis reliquum est, nisi ut perinsigni moderatori Universitatis studiorum a S. Marco et huius decurialibus doctoribus et alumnis imprimisque tibi, cui legationis Nostrae conlatum est munus, Apostolicam Benedictionem, supernae gratiae pignus, impertiamus.

Datum Romae apud S. Petrum, die prima mensis Maii anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

*Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Ven. Servae Dei Placidae Viel.**

On serait tenté, chers fils et chères filles, de mettre sur les lèvres de votre bienheureuse Mère Placide Viel, certaines paroles de saint Paul, par lesquelles le grand Apôtre exprimait à la fois la pauvreté tremblante de sa nature, impuissante à accomplir la mission formidable que Dieu lui avait confiée, et la force qu'il sentait en lui, indomptable, par la grâce du Christ qui le réconfortait.

Comment, en effet, sinon par l'action d'une grâce toute surnaturelle, expliquer le contraste si frappant entre le tempérament, le caractère, les antécédents, la préparation de cette petite paysanne timide, gauche, sans instruction, sans la moindre expérience de la vie du monde, et sa carrière d'une activité rare, exceptionnelle, pour ne pas dire unique?

[1] S. Bernardi in *Cant. Sermo LXXVI*, 6.

* Habita die 9 Maii mensis a. 1951.

Vous en rendez un témoignage d'une haute éloquence, vous tous, pèlerins accourus des diverses régions, pour lui porter l'hommage de votre admiration et de votre reconnaissance.

Elle ne craint pas, elle n'a jamais craint le travail, ni le sacrifice, ni la souffrance ; mais elle s'y exerçait dans les offices et les besognes les plus humbles, en sous-ordre au service de la cuisinière, occupée à laver la vaisselle, à couper le bois et les broussailles dans les haies pour préparer le feu. Telles sont ses attributions. Elle n'a pas encore vingt ans, et sa supérieure, la grande fondatrice, sainte Marie-Madeleine Postel, qui en a déjà soixante-dix-neuf, la désigne à l'Evêque comme celle qui devra être, immédiatement après elle, la Supérieure générale de la Congrégation.

Tout manque encore à la famille religieuse : édifices, finances, personnel. Sœur Placide, encore presqu'une enfant, est chargée de pourvoir à la fois à tout cela ; fondatrice de maisons et de communautés, maîtresse à vingt-sept ans d'une cinquantaine de novices, et avec cela quêteuse de fonds et de vocations.

N'étaient la précision et la véracité indiscutable des documents immédiats et détaillés, on hésiterait à croire vraie l'histoire de ses pérégrinations, d'abord avec une compagne, puis absolument seule. Faut-il voir ici l'essor soudain d'une nature ardente jusque-là comprimée? Non, car elle, qui n'avait jamais quitté son village, qui, renfermée dans son couvent, tremblait à la pensée de traverser la rue, est restée tellement la même que, à peine franchie la porte de la maison, elle se sent défaillir, elle rebrousse chemin et va se jeter dans les bras de sa sainte Mère, qui l'envoie passer une demi-heure devant le Saint-Sacrement. Alors, mais seulement alors, c'est la transformation. Elle est prête, et la voilà désormais sur les grand'routes et à travers bois, aux champs et à la ville, par tous les temps, sous la pluie et dans la neige, de jour et de nuit, dormant à la belle étoile ou dans des cabanes peu rassurantes. Elle parcourt ainsi la France, la Prusse, l'Autriche, la Westphalie, la Belgique, sans connaître les langues ; elle s'introduit d'elle-même, sans la moindre recommandation ou présentation, à l'improviste, dans les bureaux des ministères, dans les évêchés, dans les cours royales et princières. Dans ses visites aux souverains, dans ses démarches, les personnages si divers, qu'elle aborde de sa propre initiative, ne savent qu'admirer davantage : sa déconcertante simplicité ou son aisance modeste et désinvolte.

C'est ainsi qu'elle fonde maisons, pensionnats, écoles à la campagne

et en ville, y compris un établissement considérable à Paris en plein quartier populaire, un noviciat en Westphalie!

En 1846, Marie-Madeleine Postel mourait presque nonagénaire; Sœur Placide, entre deux expéditions, est élue à sa place Supérieure générale, à l'unanimité moins deux voix, dont elle devra longtemps sentir douloureusement l'hostilité. A peine assumée sa charge, elle reprend sa vie de courses, menant de front son activité de fondations, de quêtes, de recrutement, de gouvernement, joignant la plus maternelle tendresse pour la fragilité à la plus inflexible fermeté en matière d'obéissance et de régularité.

Ah! chères filles, quelle leçon, quel exemple et quelle obligation pour vous de marcher sur les traces de vos deux premières Mères, d'avoir comme elles une vie pleine et sainte! Qui d'entre vous pourrait alléguer comme excuse un plus grand écart entre l'indigence de la nature et la richesse de la grâce? C'est encore sur une parole de saint Paul que Nous vous laisserons; « Par la grâce de Dieu je suis ce que je suis et sa grâce, en moi, n'a pas été vaine; j'ai travaillé plus que tous, non pas moi pourtant, mais la grâce de Dieu, qui est avec moi ».[1] En appelant sur vous toutes cette grâce souverainement puissante et transformante, Nous vous donnons de tout cœur, à vous, à vos Sœurs répandues par le monde, à vos œuvres, à tous ceux qui vous sont chers, Notre Bénédiction Apostolique.

II

*Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Ven. Servi Dei Juliani Maunoir.**

C'est une belle leçon d'optimisme, mais d'optimisme sain, clairvoyant, actif et surnaturel, que donnent, chers fils et chères filles, la vie, l'histoire et la glorification de Julien Maunoir. En présence des incontestables misères de tout ordre qui affligent aujourd'hui le monde, des difficultés de toute sorte qui paralysent sa restauration, de l'insuffisance des ressources en remèdes et en hommes capables de les appliquer avec fruit, on voit et l'on entend trop d'expressions d'un pessimisme stérile et stérilisant. Pessimisme bien divers en ses manifestations. Tandis que d'aucuns, découragés, renoncent ou sont tentés de renoncer à l'effort, tout au moins de le relâcher, semblables un peu à ce pauvre

[1] *Cor.* 15, 10.

* Habita die 22 Maii mensis a. 1951.

Elie, qui s'asseyait tristement à l'ombre d'un arbuste, en attendant la mort,[1] d'autres en prennent allègrement leur parti et, estimant qu'il n'y a plus rien à faire, ne font plus rien, à supposer qu'ils aient jamais fait quelque chose.

La situation, au temps et au pays où vivait et peinait le nouveau Bienheureux, était-elle plus encourageante? L'ignorance religieuse n'était guère moins profonde; elle était seulement moins habilement voilée sous le fallacieux décor d'une science profane, superficielle et vaine. L'intempérance régnait avec toute la séquelle des autres vices, qui naissent d'elle ou qui l'accompagnent. Conséquences de guerres religieuses, relents d'hérésie étaient encore aggravés par la carence du clergé, faute de vocations ou faute d'esprit sacerdotal. Par surcroît, l'effervescence populaire, les agitations sociales surexcitées par la levée des impôts, rendaient encore plus malaisé le ministère spirituel et l'apostolat. Le tableau, qui pourrait être plus complet, inviterait au parallèle avec le temps présent, et la comparaison ne serait peut-être pas au désavantage de celui-ci.

Par suite de quelle transformation, la Bretagne a-t-elle réussi à mériter, depuis, d'être montrée au monde en exemple de vie ardente, morale, profondément chrétienne? Elle-même en attribue l'honneur, après Dieu, la Vierge et ses saints Patrons, à ses missionnaires, au premier rang desquels elle vénère le bienheureux Julien Maunoir.

Qu'a-t-il donc fait et quel fut son secret? Il fut tout simplement apôtre, mais il le fut dans toute l'extension et toute la force du terme: apôtre du Christ, formé à son école, docile à ses principes et à ses leçons, pénétré de son pur esprit. Beaucoup de catholiques fervents ont à cœur d'être aussi de ces apôtres-là, quelques-uns sans en connaître les caractères et les conditions; bien d'autres, et Nous Nous en réjouissons, avec une notion et un programme précis. Action intense, adaptation aux dispositions et aux méthodes du temps. Il Nous semble bien que ce furent là, entre autres, les traits de la physionomie et de l'activité du bienheureux Julien Maunoir, vrai congréganiste de la très sainte Vierge, comme le furent, au même temps, saint Jean Eudes et, après lui, saint Louis Grignion de Montfort. Peut-être les entendait-il à sa manière, comme d'autres les entendent à la leur, et peut-être aussi, pour ne pas dire certainement, sa manière de les entendre en a assuré le succès.

En fait d'action intense, Maunoir peut soutenir aisément et victorieusement la comparaison avec qui que ce soit: labeurs, fatigues, in-

[1] Cfr. *3 Reg.* 19, 4.

commodités, souffrances, sans jamais se reposer ni s'épargner dans la succession ininterrompue des missions, et quelles missions ! sur le continent et dans les îles, prédication, processions, catéchismes, confessions, visite des malades et le reste. A lire sa vie, on se demande comment un seul homme a pu suffire à tant de travaux, comment sa nature a pu tenir tête à un tel surmenage. Comment ? Par l'effet de l'adage entendu au sens chrétien : *Mens agitat molem.*[2] Homme d'action plus que personne, il mettait au-dessus de l'action l'étude, au-dessus de l'étude la prière. Si puissant était son attrait pour elle que son maître Michel Le Nobletz croyant devoir le mettre en garde contre un excès, qui pût compromettre l'expansion de sa vie apostolique. L'histoire montre que, de sa part, ce préjudice n'était pas à redouter ; elle montre en même temps de quelle source, exubérante et pure, jaillissait sa prodigieuse activité extérieure. Il avait, dit-il lui même, reçu de Dieu un don d'oraison, qui le tenait en continuelle union avec lui.

Avec raison, avec aussi, parfois, quelque illusion ingénue de découverte et d'innovation, on prône l'adaptation du zèle : il faut être de son temps, il faut être de son milieu. Saint Paul le disait déjà ou, mieux, il en donnait l'exemple : *Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos.*[3] Ainsi faisait également le bienheureux Julien Maunoir, et il faudrait bien chercher pour lui trouver en cela un émule qui le surpasse. C'est pour se mettre à la portée de tous qu'il apprend leur langue difficile, qu'il enseigne à l'aide de grands tableaux figurés la doctrine et la morale, qu'il les met en refrains et en couplets, si bien imprimés dans la mémoire qu'on les chante encore aujourd'hui ; il sait mettre en œuvre maintes industries qui touchent la foule plus profondément encore que vivement. S'il voyage surtout à pied et par les grands chemins, c'est dans l'espoir de rencontrer au passage et de recueillir les agneaux dispersés, les brebis errantes. Pareil au bon père de famille, il tire de son trésor « nova et vetera »,[4] le vieux et le neuf, ce qui convient pour le moment.

Fiers bretons, acclamez votre bienheureux, soyez fidèles à ses leçons comme l'ont été vos pères, demandez-lui avec confiance la persévérance et le progrès dans votre foi et dans votre vie chrétienne. Prêtres et apôtres de la Bretagne et de partout, inspirez-vous à ses exemples ; son école est sûre et de bon rendement ; son intercession, de là-haut, continuera par vous son œuvre d'ici-bas.

[2] *Verg. Aeneis*, 6. 727.
[3] *1 Cor.* 9, 22.
[4] *Matt.* 13, 52.

Vous tous enfin, que la flamme du zèle dévore, qui, d'un cœur sincère et ardent, vous dévouez au salut et à la rénovation de votre temps et de votre pays, imitez le bienheureux Julien Maunoir infatigable dans l'action, mais action qui déborde de la surabondance de sa vie intérieure surnaturelle; imitez-le, hardi dans l'adaptation aux circonstances présentes et fermement attaché à ce qui, dans les traditions, est toujours actuel, parce que immuable et éternel.

Et Nous, chers fils et chères filles, qui invoquons sur vous les grâces sanctificatrices de Dieu, les faveurs les plus exquises de la Vierge Immaculée, l'appui de sainte Anne, de vos célestes Patrons, du bienheureux Julien Maunoir, Nous vous donnons, avec toute Notre affection paternelle, Notre Bénédiction Apostolique.

III

*Ad Excmum Virum Manuelem V. Moran, Oratorem extra ordinem liberis cum mandatis Reipublicae Philippinarum, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem.**

Señor Embajador:

El comienzo de la misión del primer Embajador que la República de Filipinas, próxima ya al primer lustro de su existencia, ha enviado a esta Santa Sede, para que represente, digna y eficazmente, en el centro del mundo católico, los intereses y las aspiraciones de aquella noble nación, es un fruto característico de la postrer evolución de los tiempos, igualmente claro tanto si se le considera como lógica conclusión de las agitaciones pasadas, cuanto si se le quiere ver cual inicio prometedor de un porvenir lleno de promesas para los más elevados fines de la cristiandad y de la humanidad.

Una mirada al mapa de las regiones sudasiáticas y oceánicas hace que salte enseguida a la vista el punto vital del globo terráqueo donde la Providencia ha colocado a su pueblo, católico en su mayoría, el campo de vida y de acción que le ha asignado en medio de la comunidad de los pueblos, salpicándolo todo con los mil encantos y mil riquezas que vienen a ser como la característica de esta nación, esparcida en millares de islas a cual más primorosa.

El nacimiento y el primer desarrollo de la joven independencia filipina se lleva, pues, a cabo en una zona y en una época llena de agita-

* Habita die 4 Iunii mensis a. 1951.

ciones y de peligros, capaces de perturbar hasta las instituciones estatales más viejas y mejor consolidadas.

Por eso los gobernantes de esta República, con prudente resolución, quieren reforzar los contactos con esta Sede de Pedro y, por el hecho mismo, con aquellas energías espirituales que continuamente se esfuerzan por hallar el camino que conduzca desde los choques destructores de las fuerzas exteriores hasta la colaboración fraternal en el sincero espíritu de mútua comprensión y de estricta justicia.

Hace tiempo que Nós seguimos con verdadero interés y con participación paternal el desarrollo interior de aquellas lejanas islas y los acontecimientos exteriores de aquellos territorios, cuyos efectos económicos, sociales y espirituales no pueden menos de dejarse sentir, positiva o negativamente, en el incremento y en la prosperidad del Estado.

Vuestro catolicismo, Señor Embajador, no es precisamente de ayer, puesto que, sin contar la visita a alguna de vuestras islas del gran apóstol del Oriente, San Francisco Javier, bastaría recordar el 1521 como fecha de la primera Misa celebrada en vuestro territorio y el 1565 como data de la llegada de los primeros misioneros estables capitaneados por el gran Fray Andréas de Urdaneta. A sus esfuerzos apostólicos, en un territorio donde el ímpetu misional de las dos naciones ibéricas parecía unirse de nuevo para abrazar la tierra, los hijos de vuestro suelo supieron corresponder de modo admirable y sois hoy en el Extremo Oriente una nación predominantemente católica. Por eso estamos bien seguros de que Nuestros amados hijos e hijas de Filipinas — especialmente los que han sido profundamente educados y formados en el espíritu de la fe católica y por eso mismo más obligados a la plena conciencia de sus deberes cívicos — harán cuanto en su mano esté para incluir en los fundamentos de un Estado, que se halla en fase tan importante de su desarrollo, las necesarias garantías que han de asegurar a la maternal actividad de la Iglesia la indispensble libertad de movimientos en el campo de la educación, de la cura de almas, del cultivo del progreso social y de la conservación del ideal de la familia cristiana en toda su esplendorosa pureza.

Las expresiones que Vuestra Excelencia, Señor Embajador, Nos acaba de dirigir confirman Nuestra confianza de tener a Nuestro lado, en Vuestra Excelencia, un representante de su nación bien penetrado de la grandeza de su cargo, realmente inspirado en elevados sentimientos, lleno de conocimientos y de amplitud de miras; un representante que, en todas las manifestaciones de su alto oficio, se dejará guiar por la

convicción de que, entre los más preciados valores espirituales de su pueblo — por él y por Nós tan amado — ocupa el primer lugar la conservación y el aumento de su fe.

Si esta base cristiana, defendida de los peligros y libre de movimientos en su ilimitada potencialidad, se mantiene como se debe mantener, nunca le faltarán a su pueblo — rodeado, sí, de peligros, pero colocado también en una posición providencial — aquellas personas que sabrán resolver con energía, valor, decisión y espíritu de sacrificio todos los problemas humanos de su patria, relacionándolos, de modo cada vez más íntimo, con los más altos y más nobles intereses de la humanidad.

Largo y trabajoso es el camino desde la obtención formal de la independancia hasta su plena actuación y su desarrollo creativo en todos los campos de la vida de una comunidad libre — en el espíritu del Cristianismo — de todas las impurezas que traen consigo los egoísmos individual y colectivo.

Que el Señor dé a todos los que tienen en sus manos el poder y sobre cuyas espaldas pesa la responsabilidad, la claridad de miras, la aspiración sincera, la enérgica voluntad y el espíritu de iniciativa, valerosa y bien intencionada, que la seriedad de su cargo y la gravedad de la hora perentoriamente exigen.

Con este deseo en el corazón y esta plegaria en los labios enviamos al Excelentísimo Señor Presidente de la República — cuya visita a Roma tan gratamente recordamos — Nuestro cordial saludo. Y mientras invocamos sobre sus funciones y las de su Gobierno, y sobre todo el querido pueblo filipino, la protección del cielo, damos igualmente a Vuestra Excelencia la más afectuosa bienvenida.

Nós queremos terminar expresando Nuestra esperanza más ferviente de que esta misión suya, Señor Embajador, que ahora tan felizmente comienza, pueda contribuir a que su patria, tan probada entre los amargos sufrimientos de la guerra, vea pronto el día en que la « Cruz del Sur » resplendezca en el límpido cielo filipino, alegrando a un pueblo que, en la consciente serenidad de su propio valer y de sus proprias fuerzas, confiando en la fraternal colaboración de todos los buenos -- más acá y más allá de sus fronteras — camina confiando hacia una nueva felicidad, un progreso pacífico y una auténtica prosperidad, cada vez mayores.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS DATUS, E TOTA REPUBLICA GUATIMALENSI OB PRIMUM CONVENTUM EUCHARISTICUM IN URBE CAPITE COADUNATIS.*

Venerables Hermanos y amados hijos que, reunidos en la ciudad de Guatemala, clausuráis en este momento las solemnes jornadas de vuestro primer Congreso Eucarístico Nacional.

Cuando, a fines de la pasada centuria, y con la intención peculiar de promover y consolidar el reinado social de Jesucristo en el Santísimo Sacramento, comenzaba, casi tímidamente y entre no escasas dificultades, el movimiento de los Congresos Eucarísticos Internacionales, ¿quién hubiera podido pensar que aquella Asamblea de Lila — Junio de 1881 —, con toda su modestia, estaba llamada a ser el primer eslabón de una cadena gloriosa, que habría de enlazar a no tardar todos los continentes y todas las naciones en una sola explosión de amor, de gloria y de exaltación triunfal, como la que estamos viendo en nuestros días? *Tua est, Domine,... potentia et gloria... et tibi laus;* Tuyo es, Señor,... el poder y la gloria... y a ti se debe alabanza.[1]

Pero de los grandes Congresos Internacionales, y como natural preparación y complemento, surgiría enseguida la idea de los Congresos Nacionales, que precisamente en vuestra América española, como correspondía a la robusta fe y a la sólida piedad de la católica comunidad hispánica, ha mostrado una asombrosa fecundidad: Chile, San Salvador, Argentina, Cuba, Bolivia, Ecuador y Perú — para no salirnos de los principales en estos últimos diez años — han sido los dignos escenarios de tan estupendos triunfos.

Ahora bien; para quien conociese, aun someramente, la naturaleza y la historia de las naciones que integran el Mundo Nuevo, era cosa clara que, en tan gloriosa relación, el nombre de Guatemala no podía ni debía faltar.

No es Nuestra intención, al expresarnos así, referirnos tan sólo a vuestro privilegiado país en cuanto fondo apropiado para cualquier magnífico acontecimiento, con sus volcanes humeantes, sus ruidosas cataratas, sus bíblicas planicies del interior, sus risueños y prósperos vergeles del litoral y todos aquellos encantos y abundancias, que hacen de

* Die 22 Aprilis mensis a. 1951.

[1] 1 Paral. 29, 11.

él como un resumen de toda belleza y riqueza natural. Nuestro pensamiento más bien volaba a aquellas viejas civilizaciones precolombinas, de exquisita cultura y de profunda y limpia religiosidad, con que se inicia el libro de vuestra historia; recordaba aquel 25 de Julio de 1524, cuando vuestro país entraba en los tiempos nuevos, ante un altar de la Virgen Santísima y del Señor Santiago, ignorando el hierro del vencedor o el gesto duro de la conquista, y solamente gracias a la labor pacífica y apostólica de los misioneros de Jesucristo y de su Iglesia — una nación fundada por un puñado de frailes inermes! —; evocaba las figuras señeras de vuestra vida nacional: un obispo Marroquín, a quien os reconocéis deudores de todo lo bueno que tenéis; un Hermano Pedro de Betancourt, en cuyo espíritu inflamado de celo y de caridad habrían de fundirse las mejores esencias del alma nacional; rememoraba que, si en vuestras letras ha sonado un nombre eminente, si ha habido entre vosotros un hombre de ciencia singular, han sido siempre, casi sin excepción, hombres y nombres que la Iglesia de Jesucristo reivindica también como suyos.

No; Guatemala, sobre todo la Guatemala eucarística, cuya devoción al Santísimo Sacramento del altar es la más firmemente arraigada en los pechos de sus hijos auténticos; la Guatemala que había llenado las Iglesias de media América con los sagrarios, las custodias, los cálices y los copones salidos de las maravillosas manos de sus prodigiosos orfebres; la Guatemala que, en su capital, goza del insigne privilegio de la Adoración contínua y sucesiva del Señor Sacramentado expuesto en sus Iglesias, no podía faltar y no ha faltado. Y ahí estáis vosotros ahora mismo dando testimonio al cielo y a la tierra de que Guatemala está donde debía estar.

Y en estos momentos inefables, hijos amadísimos, cuando hasta el mismo Señor eucarístico escuchará más propicio nuestras plegarias, ¿qué es lo que le vamos a pedir?

Las maravillas de la ciencia llevan en estos momentos hasta vuestros oidos las cálidas vibraciones de Nuestra voz paternal. Pero por los mismos espacios insondables los ángeles de paz se diría que Nos traen el eco callado de las oraciones que susurran vuestros labios. Y Nos parece que decís:

«¡Víctima divina, perpetuamente inmolada por nosotros; danos muchos y santos sacerdotes, porque nuestras iglesias son como una lámpara apagada, cuando les falta la mano ungida que encienda en ellas la luz de la Eucaristía e ilumine después con esta nuestras cansadas pupilas!

¡Pan celestial, « pan de vida »,[2] que santificas nuestras almas, santifica sobre todo nuestras familias y reúnelas en torno a Ti, para hacerlas tuyas, para purificarlas y para darles aquella cohesión y estabilidad que solamente en Ti, roca viva, podrán encontar!

¡Dios eucarístico, imán de los corazones; encadena los nuestros con los dulces hierros de tu amor; de ese amor que nosotros, los hijos de esta « Guatemala de la Asunción » queremos aprender en el regazo de nuestra Madre, tres veces coronada!

Que El, hijos amadísimos, os escuche como merecéis y como Nós se lo pedimos; que El obtenga para las instituciones católicas de un pueblo, que tanto debe a la Iglesia, aquella libertad, aquel respeto y hasta aquella protección, que con razón creen merecerse; que El os otorgue la serenidad en la vida pública y el justo equilibrio en la vida social, por el único camino seguro y aceptable, que es el que enseña la Iglesia; que El os defienda de los falaces engaños de los enemigos, descubiertos y solapados, de vuestra fe; que El os haga tales que con vuestra conducta vayáis pregonando que la Iglesia católica no es ni puede ser nunca, — ni en sus fieles, ni en sus ministros de cualquier grado y procedencia — un peligro para nada ni para nadie, ofreciendo en cambio la más desinteresada y más eficaz colaboración para la verdadera felicidad y progreso de los pueblos.

Vuestra nación, camino entre dos continentes y puente entre dos océanos, está llamada sin duda ninguna a los más altos destinos; pero no habrá de olvidarse nunca de que para cumplir debidamente este llamamiento providencial ha de ser fiel ante todo a su vocación cristiana. Vuestro país suele simbolizarse con el hermosísimo quetzal, de plumaje esmeralda, oro y rubí, que tras las rejas de la jaula pronto languidece y muere; que el Dador de todo bien no permita que nadie le despoje de su mejor ornamento, que es su fe, aherrojándole con las prisiones del engaño y del error, poniendo en peligro hasta su vida.

Así se lo pedimos a Nuestra Señora de la Asunción, vuestra y Nuestra Madre amorosísima; así lo imploramos ante el altar del Señor de Esquipulas, que sabe las ansias y los deseos de todo buen corazón guatemalteco; así lo esperamos del Dios encarnado y escondido, que en este solemnísimo momento adoráis; mientras que a todos los presentes, a cuantos han colaborado en el Congreso y a toda la amadísima Guatemala, con la plena efusión de Nuestro corazón, paternalmente bendecimos.

[2] Io., 6, 48.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Lunedì, 4 giugno 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Prof. Dott. MANUEL V. MORAN, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica delle Filippine, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 3 aprile 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano alla augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno dato il loro voto:

I. Sul *Tuto* per la Canonizzazione dei Beati:

1° Ignazio da Laconi, Confessore, dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini.

2° Emilia di Vialar, Vergine, fondatrice delle Suore di San Giuseppe dell'Apparizione.

3° Maria Domenica Mazzarello, Vergine, fondatrice dell'Istituto delle Figlie di Maria Ausiliatrice.

II. Sui miracoli dei Beati:

1° Antonio M. Gianelli, Vescovo Confessore, fondatore delle Suore di S. Maria dell'Orto.

2° Francesco Saverio M. Bianchi, Confessore, della Congregazione dei Cherici Regolari di San Paolo (Barnabiti).

Martedì, 17 aprile 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su tre miracoli attribuiti alla intercessione: due del Ven. Servo di Dio Antonio M. Pucci, sacerdote dell'Ordine dei Servi di Maria, ed uno della Ven. Serva di Dio Maria Bertilla Boscardin, dell'Istituto delle Suore Maestre di Santa Dorotea, Figlie dei Sacri Cuori.

Martedì, 15 maggio 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione della Venerabile Serva di Dio Maria Raffaella del Sacro Cuore, fondatrice delle Ancelle del Sacro Cuore, nonchè su di un miracolo attribuito alla intercessione della Venerabile Serva di Dio Rosa Venerini, fondatrice delle Maestre Pie « Venerini ».

Martedì, 12 giugno 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *ordinaria,* nella quale gli Emi e Revmi Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno discusso sulla introduzione della causa dei Servi di Dio Alfonso Maria Fusco, sacerdote, fondatore dell'Istituto delle Suore di San Giovanni Battista, e Giuseppe Freinademetz, sacerdote della Società del Verbo Divino. Hanno inoltre discusso sugli scritti della Serva di Dio Maria Teodora Voiron, dell'Istituto delle Suore di San Giuseppe di Chambery.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

19 gennaio 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore dell'Istituto Secolare « Società Sacerdotale della S. Croce e Opus Dei »* (Madrid).

27 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Terziarie Domenicane di Santa Caterina da Siena* (Bogotà).

29 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale McGuigan Giacomo Carlo, *Protettore delle Suore di San Giuseppe* (Toronto).

4 aprile » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore della Misericordia Ospedaliere* (Roma).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore della Provvidenza dell'Immacolata Concezione di Champion* (Namur).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore della Congregazione della Risurrezione di N. S. G. C.* (*Resurrezionisti*) (Roma).

4 aprile 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore di Gesù e Maria* (Roma).

9 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore degli Oblati di S. Francesco di Sales* (Roma).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore delle Oblate di S. Francesco di Sales* (Troyes).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Roques Clemente Emilio, *Protettore delle Figlie della Provvidenza* (Saint-Brieuc).

NECROLOGIO

14 marzo 1951. Monsig. Videmari Antonio Tommaso, Vescovo tit. di Neocesarea di Siria.

18 » » Monsig. Zaya Abele, Arcivescovo di Urmia dei Caldei.

20 » » Monsig. Tetrault Lorenzo, Vescovo tit. di Tabuda, Vicario Apostolico di Bukoba.

5 aprile » Monsig. Rosi Giovanni, Vescovo di Montefiascone.

6 » » Monsig. Sieffert Augusto, Vescovo tit. di Poliboto.

17 » » Monsig. Pinson Enrico Maria Giuseppe, Vescovo di Saint-Flour.

21 » » Monsig. Ritter Saverio, Arcivescovo tit. di Egina, Nunzio Apostolico.

7 maggio » Monsig. de Lima Valverde Michele, Arcivescovo di Olinda e Recife.

9 » » Monsig. Felici Ettore, Arcivescovo tit. di Corinto, Nunzio Apostolico in Irlanda.

» » » Monsig. Grassi Domenico, Vescovo di Vijayavada.

17 » » Monsig. Cassidy Giacomo, Vescovo di Fall River.

24 » » Monsig. Accioly Sobral Adalberto, Arcivescovo di san Luigi del Maragnano.

31 » » Emo Sig. Card. Dougherthy Dionisio, del tit. dei Ss. Nereo ed Achilleo, Arcivescovo di Filadelfia.

3 giugno » Monsig. Murray Gerardo, Arcivescovo tit. di Bizia.

11 » » Monsig. Cassini Cipriano, Vescovo di Pengpu.

17 » » Monsig. Pays Giovanni Giuseppe, Vescovo di Carcassona.

An. et vol. XXXXIII 2 Iulii 1951 (Ser. II, v. XVIII) - N. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

SHERBROOKENSIS

NOVA IN CANADA ERIGITUR PROVINCIA ECCLESIASTICA, IN QUA CATHEDRALIS ECCLESIA SHERBROOKENSIS AD METROPOLITANAE ECCLESIAE GRADUM EXTOLLITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Universi dominici gregis regimen, Romano Pontifici divinitus commissum, postulat ut dioecesium ordo hierachicus aliter ordinetur quotiens hoc maiori Dei gloriae, Catholicae Ecclesiae laudi et animorum bono futurum esse videatur. Omnibus siquidem perspectum est quantum catholica res, novissimis praesertim hisce annis, in Canadensi Ditione profecerit. Ibi enim, Deo opitulante, christifidelium numerus magis magisque in dies percrescit, paroeciales ecclesiae multiplicantur, ecclesiasticae ac religiosae vocationes late florent, et non pauca orta sunt catholica instituta ad iuvenes erudiendos, ad indigentes sublevandos, ad infirmorum morbis medendum. Maxima insuper est auctoritas, quam catholicae studiorum universitates inter viros, etiam acatholicos, litterarum et honestarum artium doctrina excultos, obtinent; et vere laudabilis Pastorum industria ad documenta de re sociali Romanorum Pontificum divulganda et ad effectum adducenda. Nil igitur mirum si Nobis, quinque tantum annis post Provinciae ecclesiasticae S. Germani in archidioecesis Quebecensis territorio erectionem, preces porrectae sint ut Nos, attentis

rerum locorumque peculiaribus adiunctis, novam in territorio illo ecclesiasticam provinciam erigere, huiusque metropolitanam sedem in episcopali civitate Sherbrookensi statuere decernamus. Nos itaque, concordi favente sententia tum venerabilium Fratrum Mauritii Roy, Archiepiscopi Quebecensis, et Pauli Aemilii Léger, Archiepiscopi Marianopolitani, tum Hildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi tituto Synnadensis in Phrygia et in Ditione Canadensi Delegati Apostolici, atque de venerabilis Fratris Nostri S. R. E. Cardinalis S. Congregationis Consistorialis a Secretis consilio, considerantes revera, labore potissimum et industria Episcopi et Cleri Sherbrookensis, catholicorum numerum, vitae christianae studium in populo et in actionis catholicae praesertim sodalibus non parum excrevisse, attenta quoque illic negotiorum ad opificia pertinentium prosperitate et civilium Institutorum frequentia, supplentes, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensum, re mature perpensa ac certa scientia, de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, primum quidem ab ecclesiastica provincia Quebecensi dioecesim Nicoletanam, et a provincia Marianopolitana dioeceses S. Hyacinthi et Sherbrookensem abstrahimus et novam ex tribus istis dioecesibus provinciam ecclesiasticam erigimus, cuius Metropolitana Ecclesia erit Ecclesia Sherbrookensis, quam proinde ad gradum et dignitatem Ecclesiae Metropolitanae evehimus et extollimus cum omnibus iuribus, privilegiis et praerogativis, quibus ceterae per orbem metropolitanae sedes ad iuris communis normam gaudent. Dioeceses vero Nicoletanam et S. Hyacinthi suffraganeas facimus novae illi Metropolitanae Ecclesiae earumque Episcopos metropolitico iuri subicimus Archiepiscopi Sherbrookensis pro tempore exsistentis.

Archiepiscopo insuper Sherbrookensi peculiarem concedimus facultatem crucem intra suae provinciae limites ante se ferendi et sacro Pallio iuxta liturgicas leges utendi, postquam tamen illud, in sacro consistorio rite postulatum, ab Apostolica Sede ipse obtinuerit. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta perficienda, venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Ditione Canadensi Delegatum Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praeerit, delegamus, eique necessarias et opportunas tribuimus facultate etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem peractae exsecutionis actorum authenticum exemplum quamprimum transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam

si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitate vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die secunda Martii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis.

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 7. - Al. Trussardi.

II

INSULARUM SUNDAE MINORUM (ENDEHENI - LARANTUKANI - RUTENGENSIS)

TRES NOVI VICARIATUS APOSTOLICI, NEMPE ENDEHENUS, LARANTUKANUS ET RUTENGENSIS IN INDONESIA ERIGUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Omnium Ecclesiarum qua urgemur sollicitudo, illud etiam a Nobis expostulat ut latissima plerumque Missionum territoria dispertiantur, et aliae condantur Missiones vigilantium aliorum Praesulum regimini concredendae.

Quo moti consilio, ad maius christianae religionis incrementum et dominici gregis bonum facilius in Indonesia assequendum, tres novos ibi Vicariatus Apostolicos erigendos duximus.

De venerabilium itaque Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Fidei Propagandae praepositorum consilio, favorabili quoque habita sententia venerabilis Fratris Georgii de Jonghe d'Ardoye, Archiepiscopi titulo Misthiensis et in Indonesia Internuntii Apostolici, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ex integro territorio Vicariatus Apostolici Insularum Sundae Minorum deque duabus, Insulis *Pantar* et *Alor*, hucusque ad Vicariatum Apostolicum Atambuaënsem pertinentibus, novos tres Vicariatus Apostolicos, ut sequitur describendos, erigimus et constituimus eosque dilectis Filiis Missionalibus Societatis Verbi Divini sodalibus commissos volumus, qui illic plurimos iam annos tam sollerter ad Christi regnum prolatandum adlaborant, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum. Tres novi Vicariatus hi erunt: 1. Vicariatus Apostolicus *Endehenus*, qui tribus constabit districtibus civilibus, quos vocant *Ngada*, *Endeh* et *Maumore*, nec non duabus insulis adiacentibus *Sumba* et *Sumbawa*; 2. Vicariatus Apostolicus *Larantukanus*, integrum complectens districtum civilem Larantukanum et duas quas supra memoravimus insulas *Pantar* et *Alor*, quas a Vicariatus Apostolici Atambuaënsis territorio, harum Litterarum vi, atque apostolica Nostra potestate, distrahimus; 3. Vicariatus Apostolicus *Rutengensis*, integrum comprehendens districtum

civilem, quem *Manggarai* nuncupant. Novis itaque tribus istis Vicariatibus Apostolicis eorumque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus eorumque Antistites iure communi fruuntur et illos iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur.

Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae his iisdem haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam divisionis, erectionis, constitutionis, concessionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis autem id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die octava mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
CLEMENS Card. MICARA
S. Collegii Subdecanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 29. – Al Trussardi.

III

DE GAMBIA
(BATHURSTENSIS IN GAMBIA)

MISSIO « SUI IURIS » DE GAMBIA IN PRAEFECTURAM APOSTOLICAM ERIGITUR, BATHURSTENSEM IN GAMBIA NOMINE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si qua exstet inter gentes, nondum christiana luce collustratas, exordiens Ecclesia, in qua evangelii praeconum opera et studio catholica religio laetos comparaverit fructus maioresque in futurum profectus sperare iubeat, digna sane eadem censetur, quae ad potioris dignitatis

gradum extollatur. Cum itaque in Africa Occidentali Britannicae ditionis Missio *sui iuris* de Gambia, curis Congregationis a S. Spiritu sodalium plurimos iam annos concredita, postremis praesertim hisce annis non mediocre susceperit incrementum, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Fidei Propagandae praepositorum consilio, habita quoque favorabili sententia venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titulo Apameni in Bithynia et Apostolici in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegati, ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia ac omnibus mature perpensis, suprema apostolica Nostra auctoritate Missionem illam *sui iuris* in Praefecturam Apostolicam erigimus et constituimus, nomine tamen *Bathurstensem in Gambia* ex Bathurst urbis, illius regionis capitis, nomine appellandam. Novam autem Praefecturam istam iisdem Congregationis a S. Spiritu sodalibus commissam volumus, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum. Novae itaque Praefecturae Apostolicae Bathurstensi eiusque pro tempore Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur eosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce ipsis ostensis haberetur. Nemini vero hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die octava mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus.

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 21. - Al Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

SANCTA FRANCISCA XAVERIA CABRINI, V., OMNIUM EMIGRANTIUM PATRONA APUD DEUM CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Superiore iam aetate, sed praesertim hac, qua degimus, perturbata et iniqua, plurimos ad quaeritandum victum atque ad hominum nequam insectationes et laqueos declinandos a patriis avelli focis novimus et in transmarinas regiones commigrare. Quodsi hi eo modo fortunam interdum valent amplificare, saepe tamen in sat magnum discrimen spirituale veniunt, quin nonnulli, Fidei patrimonio naufragi, sancta maiorum instituta plane dediscunt. Atque exstitit mulier, virtutis et probitatis lumen spectabile, Francisca Xaveria Cabrini, quae gloriosum exsudavit laborem demigrantes et animo et corpore relevandi. Multis ergo in locis Americae Septentrionalis, Mediae, Australis, ludos infantiae pro patria extorrium subole condidit, aperuit scholas pro eadem, publica instituit hospitia pupillorum. Ex ea ipsa gente, quae alibi sedes collocaverat, adversa valetudine affectos saepe invisebat, in carceribus detentos solabatur, capitis damnatos flexanimo sermone componebat ad pianda facinora et ad supplicium christiana cum moderatione subeundum. Pelago pluries se credens, tumescentes tempestates fusis precibus compescuit animosque demigrantium erexit atque confirmavit; quae vecturam interdum obstruebant, difficultates easque graves, ipsa sustulit cum modestia et fide. Ita vivens et post mortem, Sanctorum gloria circumfluens, nobilis haec Ecclesiae alumna praesidio erat et est miseris eius generis hominibus ea quidem caritate, quae, ut ait Sanctus Augustinus, « ad alios se inclinat, ad alios se erigit, aliis blanda, aliis severa, nulli inimica, omnibus mater » (De cath. rud., XV). Quapropter merito appellata est Sancta Francisca Xaveria Cabrini « Mater Emigrantium » et, hoc nomine praestabilis, in vota solet vocari. Quare Institutum Missionariarum a Sacratissimo Corde, quod ipsa condidit, omnesque emigrantes per Venerabiles Fratres Archiepiscopos et Episcopos Civitatum Foederatarum Americae Septentrionalis et Canadensis Dicionis Nobis supplicaverunt, ut Sanctam Franciscam Xaveriam Cabrini omnium Emigrantium Caelestem apud Deum Patronam renuntiare dignaremur. Nos autem, antiquissi-

mum rati saluti consulere eorum qui, de finibus suis exeuntes, alias quaerunt sedes, precibus huiusmodi libenti animo statuimus obsecundare. Idcirco, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Sanctam Franciscam Xaveriam Cabrini, Virginem, omnium Emigrantium Caelestem apud Deum *Patronam* constituimus et declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis quae praecipuis coetuum Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die VIII mensis Septembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

II

TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS DITATUR CATHEDRALE TEMPLUM URBINATENSE.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quandoquidem in Petriani fori magnificentia, frequentissimi populi christiani circumfusi laetitiis, Beatam Mariam Virginem certo oraculo nuper pronuntiavimus corpore et anima Caelo esse receptam, haec religio non perperam magis iam splendescit in Ecclesia, atque cultiora templa, eiusmodi Mysterio dedicata, peculiarem accipiunt honoris ac gloriae materiam. In quorum numero Cathedralem Ecclesiam Urbinatensem habemus, quae, Almae Deiparae in Caelum Assumptae atque Sancto Crescentino, Martyri, eiusdem civitatis atque Archidioeceseos Patrono, sacra, et molis amplitudine

et artificiosorum operum felici copia in laudem cedit atque ornamentum urbis istius, bonarum artium ac virorum illustrium nobilis parentis. Haec quippe Aedes, pluries refecta ac praesertim fel. mem. Clementis Pp. XI, Decessoris Nostri, municipis Urbinatis, donis cumulata, anno MDCCLXXXI, terrae motu misere corruit in ruinas, sed, ingenti molitione restituta, in novum idque perelegans excrevit Templum. Quo igitur satius nobilitaretur, atque cultu Beatissimae Mariae Virginis Christifidelium animi interius perfunderentur, Venerabilis Frater Antonius Tani, Urbinatensis Archiepiscopus, suo ac Canonicorum Collegii nomine, eas Nobis adhibuit preces ut Ecclesiam Cathedralem, quam diximus, ad Basilicae Minoris fastigium provehere dignaremur. Nos autem, antiquissimum rati filios Nostros, inter eas, quibus premuntur, angustias, adducere ut ad Caelorum convolent Reginam, mortalium perfugium ac praesidium, volentesque Aedem illam fausta huius dogmatis a Nobis definiti memoria fulgere, votis eiusmodi ultro libenterque statuimus concedere. Quocirca, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Cathedralem Urbinatensem, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis in Caelum Assumptae et Sancti Crescentini, Martyris, consecratam, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afficimus et exornamus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis liturgicis, quae Templis hoc nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII mensis Novembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

III

SANCTUS IOANNES GUALBERTUS, C., PUBLICORUM SILVARUM CUSTODUM EX ITALIA PATRONUS CAELESTIS DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Viridantes silvae, magnifica sane opera Dei, frondosam praebent lassis mortalibus umbram eorumque vires confirmant, animum quoque devocantes a rerum aestu, ad caelestia haud gravatim traducunt, multimodis demum inserviunt vitae cultui hominumque utilitati. Ne vero montes ac rura venustis spolientur arboribus, ut iisdem rursus conserantur plagae incultae et clivi vestiantur, nemorum caeduorum et incaeduorum ducatur ratio, ne quid denique detrimenti quoquo modo iis obveniat, impigri vigilant publici custodes silvarum. Qui igitur id munus exsequuntur, eos perutile videtur peculiari obtegi praesidio superno, quo corporibus ipsorum atque animis satius sit consultum. Atque subit mentem Sactus Ioannes Gualbertus, qui, in tacito secretoque luco Apennini Tusci vitam transigens, in rerum divinarum meditatione erat defixus ac voluntariis se exercebat cruciatibus atque, ut e vetustatis eruitur monumentis, una cum sodalibus plurimum impendebat curae silvarum cultui. Ideo Venerabilis Frater Constantinus Stella, Archiepiscopus Aquilanus, vota excipiens Agriculturae Silvarumque provehendarum in Italia Administri, Moderatoris publici consilii silvis administrandis praepositi, Praefecti scholae in loco « Cittaducale », quem dicunt, omniumque saltuariorum, submisse Nos rogavit ut Sanctum Ioannem Gualbertum Caelestem iis Patronum constituere dignaremur. Nos autem, onus atque munus huiusmodi non parvi facientes, ut iugiter ipsi praesenti fruerentur adiumento tam sancti Silvicolae, haec vota libenti animo censuimus explenda. Quaproper, audito Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Sanctum Ioannem Gualbertum, Confessorem, ordinis publicorum silvarum custodum ex Italia Praecipuum apud Deum *Patronum* Caelestem facimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus coetuum Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas

atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis Ianuarii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

IV

NOVA PAROECIA, A SANCTO EUGENIO PAPA I NUNCUPANDA, IN URBE CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Petrianae navis provido gubernatori sacram, aedem curialem omnes fere nominis Catholici gentes in hac alma Urbe stipe coacta excitare voluerunt, cum haud ante multum tempus annum a suscepto episcopatu XXV Nos expleremus, qui cum augusto illo Pontifice non solum nomine, sed etiam Apostolici muneris dignitate sumus coniuncti. Tam honestum consilium vehementer probavimus, quod et praecipuam filiorum erga Nos significaret pietatem et hisce temporibus, quibus, in urbibus potissimum frequentioribus, salus animarum agitur ac fidei tutamentum, admodum esset accommodatum. Quoniam autem exitiabile et internecivum tum ardebat bellum, quo difficultates omne genus afferebantur, opus nonnihil est tardatum. Re tandem explicata, stat nunc ad auras tholus magni excultique templi in valle Iulia, quam dicunt, ea in Urbis regione cuius incolae propius sibi religionis domicilium desiderant, cum numerus eorum creverit iidemque ab aedibus Immaculati Cordis Mariae atque Sanctae Crucis ad viam Flaminiam longius absint. Neque solum horum Christifidelium rebus sic consulitur, sed etiam clericorum a sacerdotio recentium, quandoquidem, per Litteras motu proprio datas die II mensis Aprilis, anno MCMXLIX, Institutum ibi condidimus, in quo ad sacrum ineundum munus ii ratione et usu conformarentur. Paroeciam vero hanc

presbyteris saecularibus Romanae dioecesis Nostrae credimus, probe confisi, quos officia sua alacres persequi noverimus, eos summo studio esse annisuros ut boni mores colantur religionique plurimum detur incrementi. Quapropter, obtento vel suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi, a paroeciis Immaculati Cordis Mariae, Sanctae Crucis in regione Flaminia, Sanctae Mariae « de populo » ac Sancti Roberti Bellarmini partem, per Venerabilem Fratrem Nostrum Clementem S. R. E. Cardinalem Micara, Episcopum Veliternum Nostrumque in spiritualibus in Urbe Vicarium Generalem, definiendam, seiungimus ac separamus et novam ex ea ac distinctam paroeciam a Sancto Eugenio nuncupandam erigimus et constituimus eiusque, clero saeculari Romano commissae, parochis pro tempore omnia iura ac privilegia concedimus et impertimus, quibus aliae huius almae Urbis paroeciales ecclesiae earumque parochi utuntur, fruuntur et gaudent, atque onera omnia et obligationes ipsis imponimus, quibus alii Urbis parochi iure communi vel legitima consuetudine subiciuntur. Pro noviter vero sic erectae paroeciae et parochi eiusque vices gerentium sustentatione, congruam dicemus dotem. Rebus itaque, ut supra, dispositis, ad ea omnia exsecutioni mandanda eundem Venerabilem Fratrem Nostrum in Urbe Cardinalem Vicarium deputamus, cui propterea necessarias et opportunas concedimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur alium virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum cum potestate dirimendi controversias, si quae in exsecutionis actu oriturae sint, facto insuper eidem onere authenticum exemplar peractae exsecutionis redigendi et in tabulario Vicariatus Urbis religiose asservandi. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis Martii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

V

AD TITULUM ET DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR PAROECIALE TEMPLUM SANCTI EUGENII PAPAE I IN URBE.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Honoris pastoralis nobile caput atque christianae fidei inclita parens, Roma templorum cultu ac religione ceteris urbibus una antecellit adeo ut hominum turmae quam plurimae omni tempore mirabundae illa invisant earumque pietas novis ibi augescat incrementis. Sacris hisce aedibus cunctae fere gentes, quas ex Apostolico munere commendatas Nobis habemus, templum, a sancto Eugenio nuncupandum idque Romana maiestate dignum, collata stipe addere voluerunt, cum sollemnibus frequentaretur annus a delato ad Nos episcopatu quintus et vicesimus. Amplum ergo aedificium, in amoena Urbis regione, quae Vallis Iulia vocitatur, eleganti manu exstructum, huiusmodi est ut christianae familiae egregius in Nos animus plane inde percipiatur. Sed et civium saluti idem hoc orbis Catholici quasi donum valde conducit, cum templum non ita pridem curiae sedes fuerit constitutum. Volentes autem huic operi, in ipsa flamma luctiferi belli inchoato neque mediocri molitione tandem absoluto, veluti fastigium imponere, Nos, in sacro dedicationis ritu, maximum altare consecrabimus proximo die festo Sancti Eugenii, cui cognomines sumus. Quo igitur aedi, observantiae erga Nos spectabili monumento, etiam maior adiungeretur honor, preces ad Nos admotae sunt ut eam Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus. Quibus libenter admissis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum curiale Templum, Sancto Eugenio in hac alma Urbe sacrum, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* decoramus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis quae aedibus, eodem honore insignibus, rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis Maii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

VI

VENERABILIS DEI FAMULUS PIUS PAPA X BEATUS RENUNTIATUR

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quoniam « Christus dilexit Ecclesiam et seipsum tradidit pro ea ut illam sanctificaret » (*Ephes.*, V, 25), numquam defuerunt nec deesse poterunt, inter Christifideles, qui ceteros virtutum laude ita antecedant ut eorum exempla ad imitandum proponantur. Hinc omni tempore Sanctorum atque Beatorum nobilissimum agmen quasi turba magna « quam dinumerare nemo *potest* ex omnibus gentibus et tribubus et linguis » (*Apoc.*, VII, 9), scilicet cuiusque aetatis et conditionis viri et mulieres qui Sponsae Christi pulchritudinem augere et laetitiam multiplicare, usque ad consummationem saeculi, non desinent. Cui fulgidissimo agmini etiam Nobis, qui, licet immeriti, in tanto rerum discrimine, Petrianae navis gubernacula tractamus, benignissimus Dominus dedit, praesertim Anno Sacro proxime elapso, multos addere praeclarissimos heroës, quorum triumphos magno celebravimus animi Nostri gaudio. At suavissimae Dei clementiae placuit Christi in terris Vicario hodie talem conferre gratiam, qualis a duobus amplius saeculis, id est ab anno MDCCXII, quo Pius V in Sanctorum canonem a Clemente XI relatus fuit, nemini ex Decessoribus Nostris est concessa : alium nempe Pontificem Summum in Beatorum numerum referendi : Pontificem, quem Nos ipsi cognovimus, cuius virtutes eximias propius admirati sumus, cui operam Nostram studiosa atque devota dedimus voluntate : Pium dicimus huius nominis Decimum. Qui natus est in humili pago, cui vulgo nomen « Riese », intra fines Dioecesis Tarvisinae, die II mensis Iunii, anno MDCCCXXXV, ex Ioanne Baptista Sarto et Margarita Sanson, tenuioris quidem fortunae sed honestate et antiqua virtute praestantibus, quos Deus decem sepsit filiorum corona. Insequenti die lustralibus aquis ablutus, nomen habuit Iosephum Melchiorem. Puerulus vividae et laetae indolis, tamen pietatis flore, piissima matre magistra, ita excelluit ut oppiduli curio non dubitaret illum « nobilissimam animam » suae paroeciae appellare. Post elementorum ludum in natali loco celebratum, maiore discendi studio impulsus, ut scholas ordinis superioris frequentaret, cotidie per quattuor annos, saepe nudis pedibus, proximum oppidum Castrum Francorum petebat. Sacramento Confirmationis die I mensis Septembris, anno MDCCCXLV, roboratus ac prima Eucharistica Communione die VI mensis Aprilis, anno MDCCCXLVII, refectus, cum ad ecclesiasticam

vitam amplectendam propensam voluntatem constanter ostenderet, anno MDCCCL, mense Septembri, clericali veste, ut ardentissime optaverat, indui meruit; et mense Novembri, favente Patre Cardinali Iacobo Monico, Venetiarum Patriarcha atque municipe suo, inclitum Patavinum Seminarium, magno gaudio perfusus, ingressus est. Quantum ibidem pietate et doctrina profecerit, ex moderatorum illius sacri ephebei testimonio facile deduci potest: « *disciplina nemini secundus, ingenii maximi, memoriae summae, spei maximae* » (ex tabulario Sem. Patav.). Praesagium plenissime confirmarunt eventus. In templo enim principe Castri Francorum die XVIII mensis Septembris, anno MDCCCLVIII, sacerdotali dignitate auctus, aliquot post dies, in natali oppido summa cum laetitia, necessariis suis, meritissima matre in primis, atque popularibus omnibus gestientibus, Sacrum Sollemne primum peregit et mense Novembri humilis loci *Tumboli* Parocho religiosissimo at exigua valetudine praepedito, adiutor datus est. Statim et venerandus ille curio et ruricolae illius paroeciae iuvenis huius sacerdotis egregias dotes, humilitatem, paupertatem, festivam indolem, studium assiduum omnibus quomodocumque opitulandi, contionandi insuper peritiam singularem experti et admirati sunt. Quas virtutes compertus Episcopus Tarvisinus, anno MDCCCLXVII, Iosephum Sarto ad regendam frequentiorem paroeciam Saltiani elegit, ubi magis in dies apparuit quanta in Deum et proximos caritate animus Servi Dei flagraret, quanta morum suavitate, mansuetudine, modestia, paupertatis studio excelleret, praesertim luctuosissima lue, anno MDCCCLXXIII, grassante. Novem annis ibidem transactis, Cathedralis Ecclesiae Tarvisinae Canonicus, Episcopalis Curiae Cancellarius ac pietatis magister Clericorum Seminarii renuntiatus, haec honorifica simul et gravia munera, quae, ab honoribus ac dignitatibus toto pectore abhorrens, tantum ex oboedientia acceperat, otii, ut semper, acerrimus osor, consueta navitate et sollertia adimplevit; adeo ut, anno MDCCCLXXIX, Tarvisina Sede vacante, cunctis suffragiis Vicarius Capitularis electus fuerit. Quo etiam in officio exsequendo talia dedit prudentiae et dexteritatis documenta ut, anno MDCCCLXXXIV, omnibus plaudentibus, ipso tamen invito et frustra renitente, Mantuae Episcopus dictus fuerit. In hac Alma Urbe, ad S. Apollinaris, die XVI mensis Novembris consecratus, et Dioecesim mense Aprili anni insequentis, ingressus, statim novo sibi commisso mystico gregi generosi animi sui thesauros largius profundere coepit, « omnibus omnia factus » (*I Cor.*, IX, 22), ut omnes Christo lucrifaceret et Mantuanae Ecclesiae multis ac magnis necessitatibus provideret. Recolendum in primis eius, uti res postulabat, inflammatum studium ut adulescens Clerus, pro rerum ac temporum adiunctis, recte instituere-

tur ut in catholicis consociationibus, actio promoveretur et sacrae liturgiae decus augeretur. Hinc sublatae simultates, vitia saepe inveterata radicitus evulsa, scandala perempta, ea invecta quae ad Decalogi praecepta pertinent; mirifice fides aucta, roborata morum honestas. Quid igitur mirum, si apud Mantuanos cives Episcopus Iosephus Sarto pie ac sancte audierit, quippe qui, flammescente tantum caritate Christi actus, pauperum turmis non modo stipem ubertim suppeditare, dapes praebere, vestes attribuere, verum etiam pedes flexis genibus deosculari soleret? In Consistorio die XII mensis Iunii, anno MDCCCXCIII, habito, Leo Pp. XIII, rec. mem., qui Episcopum Mantuanum in magna habebat aestimatione et singulari amplectebatur amore, inter Patres Cardinales eum adnumeravit et post triduum amplissimae Ecclesiae S. Marci Venetiarum Patriarcham praefecit, ut clare pateret non tantum Sedi, etsi permagnae, sed potius viro meritissimo Romanae Purpurae honorem dari. Mirabilis urbs, Hadriatici maris Regina, quae novum Patriarcham diu desideraverat, illum summo gaudio et universali plausu die XXIV mensis Novembris, anno MDCCCXCIV, excepit statimque omnis ordinis Venetiarum incolae eius humanitate ac virtute capti sunt. Et revera, si vestes et quae novae dignitatis erant propria excipias, nihil in Famuli Dei moribus et consuetudine vitae mutatum reperias. Eadem humilitas et despectus sui, idem paupertatis et laboris amor, idem gloriae Dei et animabus aeternae salutis procurandae ardentissimum et constans studium. Ut Mantuae, ita et Venetiis in primis Cleri disciplinae instaurandae et sanctitati fovendae operam dedit; populi pietatem et christianarum virtutum cultum renovare et augere: divinorum rituum decorem, cantum ecclesiasticum in pristinam dignitatem revocare; mores corrigere, abusus pellere, iura Ecclesiae vindicare suaviter ac fortiter studuit. Leone XIII, immortalis memoriae, e vivis sublato, anno MCMIII, Cardinalis Iosephus Sarto, die IV mensis Augusti, eodem anno, evectus est ad apicem Summi Pontificatus, quem reluctans, cum lacrimis, suscepit « in crucem », sibi nomen imponens Pii Decimi. In Beati Petri Cathedra constitutus, quid Religionis bonum, quid tempora postularent intuens, hanc pergrandem sane et insignem Pontificatus sui notam futuram edixit: *instaurare omnia in Christo*. Famulo autem Dei, qui experiendo noverat vix quicquam ad hominum in Christo restaurationem efficacius esse quam sanctam Clericorum vitam, nulla potior cura fuit, quam ut ii omnes, qui in sortem Domini vocati essent, pietate, oboedientia ac scientia prae ceteris eminerent. Hinc primis Encyclicis Litteris « E supremi » sacricolis animum suum pandere voluit, eos vehementer hortatus, ut quae sursum sunt sa-

perent, quae sursum sunt quaererent. Seminaria Italiae praecipuis curis complectens, novo ordine composuit iisque altioribus quoque divinarum humanarumque rerum studiis magnum attulit incrementum: christianae philosophiae cultores ad pugnandum pro veritate, Aquinate duce, excitavit: studiis Rei Biblicae provehendis Athenaeum in Urbe instituit, ac, quinquagesimo Sacerdotii sui anno redeunte, Clerum universum ad sacra suscepti muneris officia diligenter servanda, suavissima exhortatione concitavit. Ecclesiae leges, per multa volumina dispersas, in unum corpus, temporum conditionibus accommodatum, redegit, et ut negotiorum expeditio celerior fieret, Romanam Curiam novis institutis ordinavit. De sempiterna animorum salute maxime sollicitus, christianam cathechesim pueris et adultis rite tradendam curavit: rectam rationem de rebus divinis dicendi instituit; artem musicam maiestati Sacrorum convenienter servire iussit. Sanctimoniae fautor, divina caritate adspirante, caelestis epuli frequentiorem, immo cotidianum usum invexit atque ut pueri inde a tenella aetate ad Sacram Synaxim accederent vehementer hortatus est; in omnibus praeterea Ecclesiae filiis impensiorem in SS. Eucharistiae Sacramentum amorem aluit incenditque. Magister inerrans fidei, doctrinas omnium errorum portenta renovantes, insignibus Encyclicis Litteris « Pascendi » detexit ac necessario rigore repressit. Acerrimus Religionis vindex ac libertatis Christi Ecclesiae fortissimus custos, *civile Veto,* quod dicitur, in electione Romani Pontificis, pro pastoralis officii sui conscientia, reiecit: leges de civitatibus ab Apostolica Sede scindendis seu separandis impavide repudiavit: Galliae, magna afflictione laboranti, novos Episcopos dedit, et pravorum hominum erumpentem audaciam compescuit. Ad Religionis praesidium collapsam Actionis Catholicae disciplinam restituit, restitutamque firmavit: Catholicorum sociali actioni novam formam praescripsit, novaque munera praefinivit: opificum consociationes in viam religiosam sapientissimis legibus direxit opportunioribusque Iuris sanctionibus Religiosorum Ordines communivit. Ad christianam fidem promovendam et praeservandam novas in Urbe paroecias erexit et paroecialem vitam omnibus modis fovit auxitque: universis Dioecesium necessitatibus prospexit: novis praeconum Evangelii missionibus christianum nomen dilatavit; ut dissidentes Orientales ad unitatem Ecclesiae revocaret, omne adhibuit studium, ac vere pauperum amantissimus Pater orphanorumque adiutor, quibusvis populi sui calamitatibus consulere numquam desiit. Non labore victus, sed acerbissimo dolore attritus ob infaustum saevumque Europaeum illis diebus exortum bellum, die XV mensis Augusti, anno MCMXIV, aegrotare coepit morboque velociter

ingravescente, die XIX ad extremum deductus est. Omnibus Ecclesiae Sacramentis roboratus, vicesima die eiusdem mensis mortalem vitam cum aeterna placidissime commutavit, Catholico orbe complorante et Sanctum statim illum conclamante, quasi primam ac nobilissimam immanis belli iam furentis victimam. Sollemnibus exsequiarum rite in Basilica Vaticana absolutis, die XXIII mensis Augusti, in Sacris Cryptis, ubi vivens sibi sepulturam elegerat, conditus est. Nominis vero Catholici gentes, eum statim propter eximias virtutes, quibus nomen suum ornaverat, deprecatorem habuerunt apud Divinam Maiestatem. Idcirco plures Purpurati Patres, Sacrorum Antistites, Vicarii et Praefecti Apostolici, piae consociationes ac praesertim sodalicia ab Actione Catholica appellata, Catholicae studiorum Universitates et Christifideles ex ordine laicorum, impensis precibus hanc Sedem Apostolicam rogaverunt ut inclito illi christianae familiae Parenti Beatorum Caelitum honores decernerentur. Quam quidem percrebrescentem famam sanctimoniae Deus quoque signis caelestibus visus est confirmare. Itaque post processus ordinaria potestate institutos, Causa de Venerabili Servo Dei Pio Pp. X in Beatorum album ascribendo apud Sacram Rituum Congregationem agi coepta est, cuius introductionis Commissionem Nos die duodecima mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo tertio, manu Nostra signavimus. Omnibus deinde iis absolutis quae in huiusmodi iudicio fuerant pertractanda, inita est disceptatio de virtutibus sive theologalibus sive cardinalibus Famuli Dei, quas, post acres investigationes probationesque ac sueta comitia, lato decreto die tertia mensis Septembris eiusdem anni, ad gradum heroicum pervenisse Nos ediximus. Cum postea exerceretur quaestio de miraculis quae, Venerabili illo Ecclesiae Pastore deprecante, a Deo ferebantur patrata, ac de quibus in Congregationibus Antepraeparatoria, Praeparatoria et denique Generali, die trigesima mensis Ianuarii, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, coram Nobis habita, actum est, Nos, omnibus rebus perpensis, de duobus, edito decreto die undecima mensis Februarii, eodem hoc vertente anno, pronuntiavimus constare. Una superfuit disquisitio, an Famulus Dei inter Beatos Caelites tuto foret recensendus; quod quidem dubium propositum est a Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto et Causae Ponente seu Relatore, in Generali Conventu, die vicesima eiusdem mensis et anni coram Nobis celebrato. Omnes autem, qui adfuerunt, cum Patres Cardinales Sacris tuendis Ritibus praepositi tum Praelati Officiales Patresque Consultores cunctis suffragiis id affirmaverunt. Nos tamen pro

rei magnitudine mentem distulimus aperire quo ad tam gravem ferendam sententiam supernum adiumentum, enixis precibus ad Deum admotis, amplius Nobis obveniret. Itaque, die tandem quarta mensis Martii, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, accitis memorato Cardinali Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto et Causae Relatore, Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo et Supremi Consilii Sacris Ritibus praepositi Viro a secretis, necnon dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, post Eucharisticum Sacrum pie celebratum, ad Venerabilis Famuli Dei Pii Pp. X sollemnem Beatificationem *tuto* procedi posse declaravimus. Quae cum ita sint, Nos, universae Ecclesiae Catholicae vota implentes, harum Litterarum vi atque auctoritate Nostra Apostolica, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Servus Pius Pp. X *Beati* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beati imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illo quotannis recitetur Officium de Communi unius Summi Pontificis cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum oratione propria approbata celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi autem Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in Dioecesibus Tarvisina, cuius intra fines Beatus ipse ortus est, Mantuana et Venetiarum, in quibus Sacrorum Antistitis munere sancte est perfunctus, ac demum Romana, in qua ut Ecclesiae Catholicae Episcopus ac gregis christiani Summus Pastor diem obiit supremum, ab omnibus Christifidelibus qui horas canonicas recitare teneantur et, quod ad Missas attinet, a presbyteris omnibus, tam e saeculari quam e religioso Clero, ad templa seu sacella, in quibus Beati ipsius festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Pii Pp. X, servatis servandis, in supra dictis templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in iudicialibus quoque disceptationibus eadem pror-

sus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die III mensis Iunii, Dominica infra Octavam Sacratissimi Cordis Iesu, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIO

*Ad exsultantium christifidelium multitudinem, in foro sancti Petri in Vaticano coadunatam, beatificationem Pii Papae Decimi devote celebrantem.**

Una celeste letizia inonda il Nostro cuore; un inno di lode e di gratitudine all'Onnipotente prorompe dalle Nostre labbra per averCi il Signore concesso di elevare all'onore degli altari il Beato Nostro Predecessore, Pio X. È altresì gaudio e riconoscenza di tutta la Chiesa, che voi visibilmente rappresentate, diletti figli e figlie, adunati qui sotto i Nostri occhi come un mare vivente, o che, sparsi sulla superficie della terra, Ci ascoltate nell'esultanza di questo giorno benedetto.

Un voto comune si è compiuto. Fin dal tempo del suo pio transito, mentre alla sua tomba s'infoltivano sempre più i devoti pellegrinaggi, da tutte le Nazioni affluivano suppliche ad implorare la glorificazione dell'immortale Pontefice. Esse emanavano dai più alti gradi della Gerarchia ecclesiastica, dal Clero secolare e regolare, da tutte le classi sociali, e specialmente dalle più umili, da cui egli stesso era germogliato come purissimo fiore. Ed ecco che questi voti sono esauditi; ecco che Dio, negli arcani disegni della sua Provvidenza, ha scelto l'indegno successore di lui, per appagarli, e far risplendere, nella mesta penombra che offusca il cammino ancora incerto del mondo di oggi, il fulgido astro della sua bianca figura, affinchè rischiari la via e raffermi i passi della umanità smarrita.

Ma, mentre la gioia, di cui il Nostro cuore trabocca, Ci spinge irresistibilmente a cantare in lui le meraviglie di Dio, la Nostra voce esita, come se le parole dovessero mancarCi, insufficienti come sono ad esaltare degnamente, pur con rapidi cenni, la vita e la virtù del Sacerdote, del Vescovo, del Papa, nella prodigiosa ascensione dalla piccolezza del borgo

* Habita die 3 Iunii mensis a. 1951.

nativo e dalla umiltà dei natali al culmine della grandezza e della gloria sulla terra e nel cielo.

Da oltre due secoli non si era più levato sul Pontificato romano un giorno di splendore paragonabile a questo, nè era risonata con tale veemenza e concordia la voce, ad esso inneggiante, di tutti coloro, per i quali la Cattedra di Pietro è la rocca su cui è ancorata la loro fede, il faro che conforta la loro indefettibile speranza, il vincolo che li salda nella unità e nella carità divina.

Quanti, anche fra voi, conservano ancora vivo nel loro spirito e nel loro cuore il ricordo del novello Beato! Quanti rivedono ancora col pensiero, come lo rivediamo Noi stessi, quel volto spirante una bontà celeste! Quanti lo sentono vicino, vicinissimo a loro, questo Successore di Pietro, questo Papa del ventesimo secolo, che nel formidabile uragano sollevato dai negatori e dai nemici di Cristo, seppe dimostrare fin dal principio una consumata esperienza nel maneggiare il timone della navicella di Pietro, ma che Iddio chiamò a sè, mentre più violenta infuriava la tempesta! Quale dolore, quale scoraggiamento, allora, al vederlo dileguarsi, nel colmo dell'angustia per un mondo sconvolto!

Ma ecco che la Chiesa lo vede oggi ricomparire, non più come un nocchiero lottante faticosamente alla barra contro gli elementi scatenati, ma come un Protettore glorioso, che dal cielo l'avvolge col suo sguardo tutelare, nel quale brilla l'aurora di un giorno di consolazione e di forza, di vittoria e di pace!

* * *

Quanto a Noi, che eravamo allora agli inizi del Nostro sacerdozio, già al servizio della Santa Sede, non potremo mai dimenticare la intensa Nostra commozione, quando, nel meriggio di quel 4 agosto 1903, dalla Loggia della Basilica Vaticana la voce del Cardinale Primo Diacono annunziò alla moltitudine che quel Conclave — così notevole per tanti aspetti! — aveva portato la sua scelta sul Patriarca di Venezia, Giuseppe Sarto.

Fu allora pronunziato per la prima volta al cospetto del mondo il nome di Pio X. Che cosa doveva significare questo nome per il Papato, per la Chiesa, per l'umanità? Mentre oggi, dopo quasi mezzo secolo, Noi ripassiamo in spirito il succedersi dei gravi e complessi avvenimenti che lo hanno riempito, la Nostra fronte s'inchina e le Nostre ginocchia si piegano in ammirata adorazione dei consigli divini, il cui mistero lentamente si svela ai poveri occhi umani, man mano che si compie nel corso della storia.

Pastore, buon Pastore, egli fu. Ad essere tale egli parve nato. In tutte le tappe del cammino che via via lo conduceva dall'umile focolare nativo, povero di beni della terra, ma ricco di fede e di virtù cristiane, al vertice supremo della Gerarchia, il Figlio di Riese rimaneva sempre eguale a se stesso, sempre semplice, affabile, accessibile a tutti, nella sua canonica di campagna, nello stallo capitolare di Treviso, nel vescovado di Mantova, nella Sede patriarcale di Venezia, nello splendore della Porpora romana, e continuò ad essere tale nella maestà sovrana, sulla sedia gestatoria e sotto il peso della Tiara, il giorno in cui la Provvidenza, modellatrice lungimirante delle anime, inclinò lo spirito e il cuore dei suoi Pari a rimettere il vincastro, caduto dalle mani affievolite del grande Vegliardo Leone XIII, in quelle paternamente ferme di lui. Di tali mani appunto il mondo aveva allora bisogno.

Non avendo potuto stornare dal suo capo il terribile onere del Sommo Pontificato, egli, che aveva sempre fuggito gli onori e le dignità, come altri invece rifuggono da una vita ignorata ed oscura, accettò fra le lagrime il calice dalle mani del Padre divino.

Ma una volta pronunziato il suo *Fiat*, questo Umile, morto alle cose terrene e tutto anelante alle celesti, dimostrò del suo spirito l'indomabile fermezza, la robustezza virile, la grandezza del coraggio, che sono le prerogative degli Eroi della santità.

Fin dalla sua prima Enciclica, fu come se una fiamma luminosa si fosse levata a rischiarare le menti ed accendere i cuori. Non diversamente i discepoli di Emmaus sentivano avvampare i loro petti, mentre il Maestro parlava e svelava loro il senso delle Scritture.[1]

Non avete forse provato anche voi questo ardore, diletti figli che avete vissuto quei giorni, e avete udito dalle sue labbra la esatta diagnosi dei mali e degli errori del tempo, e insieme indicate le vie e i rimedi per guarirne? Quale chiarezza di pensiero! Quale forza di persuasione! Era bene la scienza e la saggezza di un profeta ispirato, l'intrepida franchezza di un Giovanni Battista e di un Paolo di Tarso; era la tenerezza paterna del Vicario e Rappresentante di Cristo, vigile a tutti i bisogni, sollecito a tutti gl'interessi, a tutte le miserie dei suoi figli. La sua parola era tuono, era spada, era balsamo; si comunicava intensamente a tutta la Chiesa e si estendeva ben al di là con efficacia; attingeva l'irresistibile vigore non solo dall'incontestabile sostanza del contenuto, ma anche dal suo intimo e penetrante calore. Si sentiva in essa fervere l'anima di un Pastore che viveva in Dio e di Dio, senz'altra mira che

[1] Luc. 24, 32.

di condurre a Lui i suoi agnelli e le sue pecorelle. Perciò se, fedele alle venerande secolari tradizioni dei suoi antecessori, egli conservò sostanzialmente tutte le solenni (non già fastose) forme esteriori del cerimoniale pontificio, in quei momenti il suo sguardo soavemente mesto, fisso verso un punto invisibile, mostrava che non a se stesso, ma a Dio, andava tutto l'onore.

Il mondo, che oggi lo acclama nella gloria dei Beati, sa che egli percorse la via assegnatagli dalla Provvidenza con una fede da trasportare le montagne, con una speranza inconcussa, anche nelle ore più fosche ed incerte, con una carità che lo incalzava a votarsi a tutti i sacrifici per il servizio di Dio e per la salvezza delle anime.

Per queste virtù teologiche, che erano come l'orditura fondamentale della sua vita e che egli praticò in un grado di perfezione, che superava incomparabilmente ogni eccellenza puramente naturale, il suo Pontificato rifulse come nelle età d'oro della Chiesa.

Attingendo in ogni istante alla triplice fonte di queste virtù regine, il Beato Pio X ingemmò e consumò il corso della intera sua vita con l'esercizio eroico delle virtù cardinali: fortezza tetagrona ai colpi di ventura, giustizia di una inflessibile imparzialità, temperanza che si confondeva col rinnegamento totale di se stesso, prudenza avveduta, ma prudenza dello spirito che è « vita e pace », svincolata dalla « sapienza della carne, che è morte e nemica di Dio ».[2]

È forse vero, come alcuni hanno affermato o insinuato, che nel carattere del Beato Pontefice la fortezza spesso prevalse sulla prudenza? Tale ha potuto essere l'opinione di avversari, di cui la maggior parte erano anche nemici della Chiesa. Nella misura però in cui fu condiviso da altri, pur ammiratori dello zelo apostolico di Pio X, quell'apprezzamento si rivela contraddetto dai fatti, quando si abbia riguardo alla pastorale sollecitudine di lui per la libertà della Chiesa, per la purezza della dottrina, per la difesa del gregge di Cristo da pericoli imminenti, che non sempre trovava in taluni tutta quella comprensione e quella intima adesione, che avrebbe dovuto attendersi da loro.

Ora che il più minuzioso esame ha scrutato a fondo tutti gli atti e le vicissitudini del suo Pontificato, ora che si conosce il seguito di quelle vicende, nessuna esitazione, nessuna riserva è più possibile, e si deve riconoscere che anche nei periodi più difficili, più aspri, più gravi di responsabilità, Pio X, assistito dalla grande anima del suo fidissimo Segretario di Stato, il Cardinale Merry del Val, diede prova

[2] Cfr. *Rom.* 8, 6-7.

di quella illuminata prudenza, che non fa mai difetto nei santi, anche quando nelle sue applicazioni essa si trova in contrasto, doloroso ma inevitabile, con gl'ingannevoli postulati della prudenza umana e puramente terrena.

Col suo sguardo d'aquila più perspicace e più sicuro che la veduta corta di miopi ragionatori, vedeva il mondo qual era, vedeva la missione della Chiesa nel mondo, vedeva con occhi di santo Pastore quale ne fosse il dovere in seno ad una società scristianata, ad una cristianità contaminata o almeno insidiata dagli errori del tempo e dalla perversione del secolo.

Illuminato dalla chiarezza della verità eterna, guidato da una coscienza delicata, lucida, di rigida dirittura, egli aveva spesso sul dovere presente e sulle risoluzioni da prendere, intuizioni, la cui perfetta rettitudine sconcertava coloro che non erano dotati degli stessi lumi.

Per natura, nessuno più dolce, più amabile di lui, nessuno più amico della pace, nessuno più paterno. Ma quando in lui parlava la voce della sua coscienza pastorale, non contava che il sentimento del dovere: questo imponeva silenzio a tutte le considerazioni della umana debolezza; tagliava corto a tutte le tergiversazioni; decretava i provvedimenti più energici, anche se penosi al suo cuore.

L'umile « curato di campagna », come talvolta si è voluto chiamare — e non a sua menomazione — di fronte agli attentati contro i diritti imprescindibili della umana libertà e dignità, contro i sacri diritti di Dio e della Chiesa, sapeva ergersi gigante in tutta la maestà della sua autorità sovrana. Allora il suo *non possumus* faceva tremare e talvolta indietreggiare i potenti della terra, rassicurando al tempo stesso gli esitanti e galvanizzando i timidi.

A questa forza adamantina del suo carattere e della sua condotta, manifestata fin dai primi giorni del suo Pontificato, si deve attribuire, prima lo stupore, e poi l'avversione di coloro, che vollero fare di lui il *signum cui contradicetur*, rivelando così il fondo oscuro delle proprie anime.

Non dunque eccessiva prevalenza della fortezza sulla prudenza. Al contrario queste due virtù, che danno quasi il crisma a coloro che Dio presceglie a governare, furono in Pio X equilibrate a tal segno, che, all'esame obiettivo dei fatti, egli apparisce tanto eminente nell'una, quanto eccelso nell'altra. Non è forse quest'armonia di virtù, nelle alte regioni dell'eroismo, impronta di santità matura?

* * *

Un uomo, un pontefice, un santo di tale elevatezza difficilmente troverà lo storico che sappia abbracciare tutta insieme la sua figura, e in pari tempo i suoi molteplici aspetti. Ma anche la semplice e scarna enumerazione delle sue opere e delle sue virtù, quale Noi stessi possiamo in questo momento soltanto tentare con brevi ed incompleti cenni, basta a destare la più viva ammirazione.

Di lui può certo dirsi che in ogni campo, a cui rivolse l'attenzione e la mano, entrò assistito da una intelligenza chiara, alta e larga, e da una rara qualità dell'animo, che lo rendeva egualmente felice nell'analisi, come potente nella sintesi, stampando in ogni sua opera l'impronta della universalità, non meno che della unità, volta a tutto ricapitolare e restaurare in Cristo.

Difensore della fede, araldo della verità eterna, custode delle più sante tradizioni, Pio X rivelò un senso finissimo dei bisogni, delle aspirazioni, delle energie del suo tempo. Perciò egli ha preso posto fra i più gloriosi Pontefici, depositari fedeli sulla terra delle chiavi del regno dei cieli, e ai quali l'umanità va debitrice di ogni suo vero avanzamento nella retta via del bene e di ogni suo genuino progresso.

Il suo zelo per l'influsso morale della Chiesa ha fatto di lui un incomparabile promotore delle scienze sacre e profane. È necessario forse di ricordare il nuovo impulso dato agli studi biblici? l'efficace incremento a quelli filosofici e teologici secondo il metodo, la dottrina e i principî dell'Angelico Dottore? E, nell'ordine delle scienze umane, occorre forse menzionare la riorganizzazione dell'Osservatorio astronomico? nel campo delle arti, il rinnovamento della musica sacra, il riordinamento della Pinacoteca?

Egli però non è un estraneo mecenate o un puro teorico, soddisfatto solo nell'assegnare uno scopo, impartire un ordine e lasciare poi ad altri la intera esecuzione. La sua opera invece è contributo essenziale, è direzione effettiva. Sagace nell'astenersi dalle inutili minuzie, essa giunge però fino al concreto ed al particolare, determinando con esattezza e senso pratico le vie da percorrere, affinchè lo scopo sia conseguito facilmente, rapidamente, pienamente. Così egli operò nella Codificazione del diritto canonico, che può dirsi il capolavoro del suo Pontificato. Fin dall'inizio vi si risolve col coraggio illuminato dei grandi, affronta animosamente l'*arduum sane munus* e vi si dedica con indefessa assiduità. E sebbene — per usare le parole del suo Successore Benedetto XV [3] —

[3] Cfr. *Allocut. Constit.* 4 decembr. 1916 - *Acta Ap. Sedis* vol. 8 pa. 466.

non fu a lui dato di condurre a fine l'immensa opera, tuttavia egli solo ha da essere considerato autore di quel Codice (*is tamen unus huius Codicis habendus est auctor*) e quindi il suo nome dovrà essere per sempre celebrato come uno dei più illustri Pontefici nella storia del diritto canonico, accanto ad un Innocenzo III, ad un Onorio III, ad un Gregorio IX.

Se ad ognuna di queste imprese egli è mosso sempre dallo zelo per la gloria di Dio e per la salute e la perfezione delle anime, con quanta sollecitudine egli dovette applicarsi alla cura dei pastori stessi del sacro gregge, dai quali dipende più direttamente e immediatamente l'onore di Dio e la santificazione delle anime? Lo dicono i suoi costanti sforzi per dotare la Sposa di Cristo di un clero per santità e dottrina pari alla sua altissima missione. E chi potrebbe rileggere senza commozione la paterna Esortazione *Haerent animo* (4 aug. 1908), dove si specchia nitida la sua anima sacerdotale, nel ricordo giubilare della sua ordinazione?

Penetrato dal pensiero di S. Paolo che il sacerdote è costituito per gli uomini in tutte le cose che riguardano Dio,[4] egli nulla trascura di ciò che può contribuire al più efficace esercizio di questo sublime ufficio.

Innanzi tutto nel diffondere la conoscenza viva della dottrina cristiana. Così egli promulga sagge istruzioni per confermarne la necessità, determinarne l'oggetto, stabilirne il metodo.[5] Non gli basta: egli stesso cura che sia composto un nuovo catechismo per adattare questo insegnamento a tutte le età e a tutte le intelligenze. Nè gli basta ancora: in alcune domeniche spiega personalmente il Santo Vangelo del giorno ai fedeli delle parrocchie di Roma. A buon diritto fu egli dunque chiamato il Papa della dottrina cristiana.

L'arido vuoto, che lo spirito settario del secolo aveva scavato intorno al sacerdozio, egli si affretta a colmarlo mediante l'attiva collaborazione dei laici nell'apostolato. Nonostante le avverse circostanze, anzi da queste stimolato, Pio X cura, se non proprio inizia, con rinnovati indirizzi, la formazione di un laicato forte nella fede, unito con perfetta disciplina ai vari gradi della Gerarchia ecclesiastica. E quanto oggi si ammira in Italia e nel mondo, nel vasto campo dell'Azione cattolica, dimostra come provvidenziale sia stata l'opera del nostro Beato, la quale riverbera su di lui una luce, che, durante la sua vita, forse a pochi soltanto fu dato di pienamente presagire. Onde le schiere dell'Azione cattolica, tra

[4] Cfr. *Hebr.* 5, 1.

[5] Enciel. *Acerbo nimis*, 15 apr. 1905.

le anime elette che esse ricordano e venerano come antesignane e promotrici del loro salutare movimento, a giusto titolo debbono porre il Beato Pio X.

Un altro ostacolo di somma gravità si opponeva alla restaurazione di una società cristiana e cattolica: da una parte, cioè, la divisione nel seno stesso della società, e dall'altra, la frattura che separava la Chiesa dallo Stato, particolarmente in Italia. Con la larghezza e la chiarezza di vedute proprie dei santi, egli senza permettere la minima lesione dei principî immutabili e inviolabili, sa tracciare la regole per la organizzazione di un'azione popolare cristiana, mitigare il rigore del *non expedit,* e preparare di lunga mano il terreno per quella conciliazione, che avrebbe dovuto portare la pace religiosa in Italia.

Ma ciò che è singolarmente proprio di questo Pontefice è di essere stato il Papa della SSma Eucaristia al tempo nostro. Qui sfolgora di riflessi quasi divini l'intima consonanza e comunione di sentimenti nel Vicario di Cristo con lo spirito stesso di Gesù. Se Noi tacessimo su questo punto, si leverebbe la schiera dei fanciulli di ieri e di oggi ad osannare a Colui il quale seppe abbattere le secolari barriere, che li tenevano lontani dal loro Amico dei tabernacoli. Solo in un'anima sapientemente candida ed evangelicamente infantile, come la sua, poteva trovare risoluta eco l'ardente sospiro di Gesù: Lasciate che i fanciulli vengano a me! ed insieme la comprensione del dolcissimo desiderio di questi di correre all'abbraccio del Redentore divino. Così fu egli a dare Gesù ai bambini e i bambini a Gesù. Se ne tacessimo Noi, parlerebbero gli altari stessi del Ssmo Sacramento a testimoniare la esuberante fioritura di santità, che per opera di questo Pontefice dell'Eucaristia è sbocciata in innumerevoli anime, alle quali la frequente e quotidiana Comunione è ormai canone fondamentale di perfezione cristiana.

* * *

Diletti figli e figlie! Un'ora di gloria passa su di noi in questo vespro luminoso. È gloria che investe da vicino il Pontificato romano, gloria che irraggia per tutta intera la Chiesa, gloria che avvolge qui dappresso la pregata tomba di un umile figlio del popolo, che Dio ha eletto, ha arricchito, ha esaltato.

Ma soprattutto è gloria di Dio, perchè in Pio X si rivela l'arcano della sapiente e benigna Provvidenza, la quale assiste la Chiesa e per essa il mondo, in ogni epoca della storia. Che cosa — Ci domandavamo in principio — avrebbe significato il nome di Pio X? Ci sembra di vederlo ora chiaramente.

Per la sua Persona e per l'opera di lui Dio volle apprestare la Chiesa ai nuovi e ardui doveri che i futuri tempi turbinosi le riserbavano. Preparare tempestivamente una Chiesa concorde nella dottrina, salda nella disciplina, efficiente nei suoi Pastori; un laicato generoso, un popolo istruito; una gioventù santificata fin dai primi anni; una coscienza cristiana solerte per i problemi della vita sociale. Se oggi la Chiesa di Dio, lungi dal retrocedere di fronte alle forze distruggitrici dei valori spirituali, soffre, combatte e per divina virtù avanza e redime, si deve in gran parte all'azione lungimirante e alla santità di Pio X. Oggi appare manifesto come tutto il suo Pontificato fu supernamente diretto secondo un disegno di amore e di redenzione, per disporre gli animi ad affrontare le nostre stesse lotte e per assicurare le nostre e le venture vittorie.

Voi pertanto, che lo sentite presente, vivo e vicino, nell'opera svolta in sua vita, e nella tutela che da oggi vi ricopre, confidate nella sua intercessione e pregate insieme con Noi, così:

O beato Pontefice, fedele servo del tuo Signore, umile e fido discepolo del divino Maestro, nel dolore e nella gioia, nei travagli e nelle sollecitudini sperimentato Pastore del gregge di Cristo, volgi il tuo sguardo su di noi, che siamo prostrati dinanzi alle tue virginee spoglie. Ardui sono i tempi in cui viviamo; dure le fatiche che essi esigono da noi. La Sposa di Cristo, affidata già alle tue cure, si trova di nuovo in gravi angustie. I suoi figli sono minacciati da innumerevoli pericoli nell'anima e nel corpo. Lo spirito del mondo, come leone ruggente, va attorno cercando chi possa divorare. Non pochi cadono sue vittime. Hanno occhi e non vedono; hanno orecchi e non odono. Chiudono lo sguardo alla luce della eterna verità; ascoltano le voci di sirene insinuanti ingannevoli messaggi. Tu, che fosti quaggiù grande suscitatore e guida del popolo di Dio, sii ausilio e intercessore nostro e di tutti coloro che si professano seguaci di Cristo. Tu, il cui cuore si spezzò, quando vedesti il mondo precipitare in sanguinosa lotta, soccorri l'umanità, soccorri la cristianità, esposta presentemente a simili cimenti; ottieni dalla misericordia divina il dono di una durevole pace, e come adito ad essa, il ritorno degli spiriti a quel senso di vera fratellanza, che sola può ricondurre fra gli uomini e le nazioni la giustizia e la concordia voluta da Dio. Così sia!

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

NOTIFICATIO

Suprema Sacra Congregatio S. Officii, decreto feriae IV, diei 17 Ianuarii 1951, redegit ad statum laicalem Sacerdotem MICHAELEM COLLIN, a Congregatione Sacerdotum a S. Corde Iesu iam dimissum et per plures dioeceses pervagantem, qui saepe ac variis modis praescripta sacrorum canonum violaverat.

Associationem autem cui titulus « *Institut des Apôtres de l'Amour Infini – Opera degli Apostoli dell'Amore Infinito* » quam praedictus Sacerdos, absque approbatione competentis Auctoritatis Ecclesiasticae, condere praesumpserat, eadem Suprema S. Congregatio dissolvit atque vetuit rursus constitui.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 30 Maii 1951.

Marinus Marani, *Notarius*.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

ERECTIONIS VICARIATUS CASTRENSIS IN DITIONE CANADENSI

Materna Ecclesiae pietas quaecumque aeternae fidelium saluti profutura sunt sedula navitate instruenda curat. Ideoque Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, spirituali bono consulere satagens eorum qui Ditionis Canadensis Exercitui nomen dedere vel eidem quovis modo subiiciuntur, habito favorabili voto Excmi P. D. Ildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titulo Synnadensis in Phrygia, et in Ditione Canadensi Delegati Apostolici, necnon de consilio infrascripti Cardinalis S. C. Consistorialis Secretarii, porrectis Sibi precibus annuendum

censuit ac Vicariatum Castrensem in memorata Ditione Canadensi erigit et constituit, cuius sedes in urbe Octaviensi erit.

Vicariatus Castrensis constabit: Vicario Castrensi, tribus cappellanis delegatis et cappellanis militum.

Vicarius Castrensis libere nominatur a Romano Pontifice unus ex Ordinariis locorum Canadensibus.

Vicario Castrensi tribuitur facultas constituendi Cappellanum maiorem cuius esto Vicarii Generalis officium gerere et munus.

Cappellanos omnes, ab Ordinariis propriis praesentatos vel commendatos, nominat Vicarius Castrensis.

Deficiente quacumque de causa Vicario Castrensi, administrationem ad interim Vicariatus assumet cappellanus maior, si constitutus sit, sin autem cappellanus delegatus antiquior, ad normam canonis 106.

Vicario Castrensi competit iurisdictio personalis, tum fori interni tum fori externi.

Unusquisque cappellanus delegatus potestate a Vicario Castrensi delegata fruetur pro copiis terrestribus, maritimis vel aëreis sibi speciatim concreditis.

Cappellanis militum curam animarum Vicarius Castrensis committet.

Vicarii Castrensis iurisdictioni subiiciuntur omnes militum cappellani, universae copiae Canadenses sive terrestres, sive maritimae, sive aëreae actu stipendia merentes, omnes utriusque sexus fideles, sive laici sive alicui Religioni adscripti, quacumque causa copiis stabiliter deservientes, dummodo in stationibus vel locis militibus reservatis habitualiter commorentur.

Cum vero in perampla Canadensi Ditione hic aut illic, praesertim in dissitis locis, militum quaedam stationes ad instar pagorum efformatae sint, ubi domus, quas cum sua quisque familia milites inhabitant, scholae pro ipsorum pueris ac puellis et alia huiusmodi habentur, cumque Ordinarius loci spirituali animarum curae per parochum aut missionarium aut quemlibet alium sacerdotem providere non possit et illuc sine gravi incommodo accedere nequeat, Sanctitas Sua benigne indulgere dignata est ut iurisdictioni personali Vicarii Castrensis omnes et singuli in praedictis pagis commorantes subiiciantur usque dum praedicta rerum adiuncta perseverent, certiore facto loci Ordinario in peculiaribus casibus.

Vicarii Castrensis iurisdictio, cum in territoriis Ordinariis locorum subiectis exerceatur, eorumdem iurisdictioni cumulatur. Proinde cappellani militum, quoad ecclesiasticam disciplinam, potestati quoque

subiiciuntur Ordinarii loci in quo versari contingat, cui in casibus urgentioribus et quoties Vicarius Castrensis providere non poterit, fas erit in eos animadvertere etiam canonicis sanctionibus, monito confestim Vicario Castrensi.

In stationibus seu praesidiis vel pagis, quae supra memoravimus, primo et principaliter Vicarius Castrensis iurisdictionem exercet, secundario et quoties Vicarius Castrensis eiusque cappellani absint vel desint, semper autem iure proprio, Ordinarius loci atque parochus, initis opportunis consiliis cum Vicario Castrensi et militum ducibus.

Ad matrimonium quod attinet subditorum quos supra memoravimus, adamussim servetur praescriptum canonis 1907 § 2 C. I. C., iuxta quem « pro regula habeatur ut matrimonium coram sponsae parocho celebretur, nisi iusta causa excuset » et accurate omnes expleantur actus qui, ad normam iuris, celebrationem matrimonii praecedere et subsequi debent.

Diligenter conficiantur atque serventur libri baptizatorum, confirmatorum, matrimoniorum et defunctorum.

Super quibus rebus Ssmus Dominus Noster praesens edi iussit Consistoriale Decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae fuissent.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 17 Februarii 1951.

✠ Fr A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis.*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

II

B. V. MARIAE A SS.MO ROSARIO seu POMPEIANAE

DECRETUM

DE NOMINIS MUTATIONE

Pontificium Sanctuarium Pompeianum et adnexa caritatis Opera, per Constitutionem Apostolicam *Beatissimae Virginis* diei 20 Martii anni 1926, in Praelaturam *nullius dioeceseos* erecta fuerunt, a Beatissima Virgine Maria a Sacratissimo Rosario nuncupata; cui per subsequens Consistoriale Decretum diei 8 Maii anni 1935 adnexum est territorium *Communis Pompeiani* limitibus circumscriptum.

Cum igitur in praesens nomen *Pompeii* totum celebretur per orbem et ubique gentium usu vigeat in primis ad Pontificium Sanctuarium eiusque Opera necnon Praelaturam *nullius* potius indicandam quam ipsam

civitatem Pompeianam, Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, praesenti Consistoriali Decreto, benigne decernere dignatus est ut Praelatura *nullius* in posterum *Pompeiana* nuncupetur, retento tamen alio quoque titulo : Beatissimae Virginis Mariae a Ssmo Rosario. Posthac igitur Praelatura *nullius* appellabitur : *Pompeiana* seu *Beatissimae Virginis Mariae a Ssmo Rosario.*

Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 8 Maii 1951.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis.*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

III

DECRETUM

DE VETITO CIVILIUM NOBILIARIUM TITULORUM USU IN EPISCOPORUM INSCRIPTIONIBUS ET ARMIS.

Attentis dispositionibus, quae de nobilitatis familiaris titulorum et signorum usu in Episcoporum inscriptionibus et armis iamdiu latae fuerunt, i. e. Constitutione Apostolica « Militantis Ecclesiae » diei 19 decembris 1644 et Consistoriali Decreto diei 15 ianuarii 1915, (v. *Acta Ap. Sedis,* a. VII-1915, pag. 172), Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, matúre perpendens huiusmodi saeculares nobilitatis titulos vel notas pristinum amisisse iuridicum fundamentum et ab hodiernis rerum hominumque condicionibus dissentire, veteres immutare novasque edicere normas peropportunum duxit.

Quapropter, praesenti Consistoriali Decreto, idem Ssmus Dominus Noster decernere dignatus est ut Ordinarii omnes in suis sigillis et insignibus seu armis, necnon in epistularum ac edictorum inscriptionibus, titulorum nobiliarium, coronarum aliarumve saecularium notarum usu in posterum prorsus abstineant, etiam si ipsi episcopali vel archiepiscopali sedi sint adnexa.

Contrariis quibusvis, etiam specialissima mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 12 Maii 1951.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis.*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

IV

DECLARATIO

Quum quidam nedum violentas manus sacrilege iniicere in Excmum P. D. Iosephum Grösz, Archiepiscopum Colocensem, sed et Illum ad iudicem laicum trahere et iniquo iudicio subiicere atque ab exercitio Suae archiepiscopalis iurisdictionis impedire ausi sint, haec Sacra Consistorialis Congregatio declarat eos omnes qui huiusmodi delicta patraverint, sive mandantes cuiuscumque generis et gradus, sive complices quos praefata delicta, sua natura, postulaverint, sive illos qui ad delictorum consummationem induxerint vel in hanc quoquo modo concurrerint, si tamen sine eorum auxilio delictum non fuisset commissum, excommunicationem latae sententiae speciali modo Sedi Apostolicae reservatam — ad tramitem cann. 2343 § 3, 2341, 2334 n. 2, 2209 §§ 1-3, — contraxisse ceterasque poenas pro qualitate delinquentium incurrisse ad normam sacrorum canonum Codicis Iuris Canonici.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 29 Iunii 1951.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis.*

L. ✠ S.

I. Ferretto, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DE CHACO
(CUEVENSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DE CHACO DEINCEPS CUEVENSIS APPELLABITUR

Cum in comitiis plenariis die 29 mensis Ianuarii vertentis anni habitis, Emmi ac Revmi Patres Cardinales huic Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositi agerent de providendo Vicariatus Apostolici de Chaco in Republica Boliviana novo Praesule, ipsius Vicariatus Apostolici denominationem mutandam esse censuerunt et Vicariatum Apostolicum de Chaco deinceps Vicariatum Apostolicum Cuevensem, e nomine civitatis residentiae Ordinarii appellandum.

Quam Emmorum Patrum sententiam, in Audientia diei 8 Februarii eiusdem anni ab infrascripto huius S. Congregationis Secretario SSmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Pp. XII relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, adprobare ratamque habere dignatus est, praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 8 mensis Februarii a. D. 1951.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

II

DE KATANGA SEPTENTRIONALI (KONGOLOËNSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DE KATANGA SEPTENTRIONALI DEINCEPS KONGOLOËNSIS APPELLABITUR.

Cum in Congi Belgici finibus, nomen Vicariatus Apostolici de Katanga Septemtrionali, Patribus e Congregatione Sancti Spiritus concrediti, hodiernis rerum condicionibus respondere destitisset, Sacrum hoc Fidei Propagandae Consilium de novo nomine eidem Vicariatui imponendo deliberavit.

Itaque haec eadem Sacra Congregatio, cum perpendisset Ordinarium praelaudati Vicariatus in Kongole urbe, quod illius regionis caput est, suam habere sedem, cumque mos iam invaluerit, ut missiones a loco, in quo suus cuiusque Ordinarius residet appellentur, SSmo proponendum censuit, ut Vicariatus de Katanga Septemtrionali deinceps Vicariatus Apostolicus Kongoloënsis nuncupetur.

Quam Sacrae huius Congregationis sententiam ab infrascripto Secretario in Audentia diei 8 eiusdem mensis et anni SSmo Dño Nostro Pio Divina Providentia Papae XII relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 8 Martii anno Domini 1951.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

III

LWANGWA
(ALBERCORNENSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DE LWANGWA DEINCEPS ALBERCORNENSIS APPELLABITUR.

Cum in Rhodesia Septemtrionali Vicariatus Apostolicus de Lwangwa, Societatis Missionariorum Africae (vulgo *Pères Blancs*) curis commissus, nomine, quod a flumine eius territorium percurrente ducitur, hodiernis rerum condicionibus parum responderet, visum est huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide ab *Abercorn* urbe, quae eius regionis caput est, eumdem Vicariatum deinceps appellari.

Quapropter, haec Sacra Congregatio, cum votum ea de re favorabile accepisset tum ab Excmo P. D. Davide Mathew, Archiepiscopo titulo Apameno in Bithynia atque Delegato Apostolico Africae Orientalis et Occidentalis Britannicae, tum ab Excmo ac Revmo praelaudati Vicariatus Ordinario, mutationem nominis, ut supra dictum est, Sanctissimo proponendam censuit.

Quam vero ipsius S. Congregationis propositionem, ab Excmo eiusdem Secretario in audientia diei octavae Martii vertentis anni SSmo Dño Nostro Pio Div. Providentia Papae XII relatam, Summus Pontifex, benigne accipiens, memoratum de Lwangwa Vicariatum in posterum *Vicariatum Apostolicum Abercornensem* nuncupandum esse statuit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 8 Martii anno Domini 1951.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

IV

NILI SUPERIORIS
(TORORO ENSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS NILI SUPERIORIS DEINCEPS TOROËNSIS APPELLABITUR.

Cum nomen Vicariatus Apostolici Nili Superioris, qui in territorio Protectoratus Ugandensis ditionis Britannicae Patribus Societatis Missionariorum Sancti Ioseph de Mill Hill concreditus est, loci naturae praesentibusque rerum condicionibus, praesertim post Apostolici Kampalaënsis Vicariatus erectionem, non amplius responderet, visum est ad eiusdem Vicariatus Nili Superioris denominationis mutationem procedere.

Itaque Emi ac Revmi Patres Cardinales huius Sacrae Congregationis de Propaganda Fide regimini praepositi, in plenariis comitiis die 7 vertentis mensis huius anni habitis, cum Excmi P. Dñi Davidis Mathew, Archiepiscopi titulo Apameni in Bithynia atque Apostolici in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegati, sententiam ea de re expendissent, eiusdemque S. Dicasterii morem iamdudum inolescentem, nuncupandi nempe missiones, quatenus fieri potest, a suae cuiusque Ordinarii sedis nomine, prae oculis habuissent, memoratum Vicariatum Apostolicum Nili Superioris *Tororoënsem*, ex nomine Tororo urbis, ubi Vicarius Apostolicus illius Vicariatus residet, deinceps appellandum censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam, in Audientia diei 10 eiusdem mensis et anni Ssmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII ab infrascripto huius Sacrae Congregationis Secretario relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 10 Maii anno Domini 1951.

✠ P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Teodos., *a Secretis.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

CALARITANA

CANONIZATIONIS B. IGNATII A LACONI, LAICI PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM CAPUCCINORUM.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Sicut humilitas omnium virtutum, ita superbia radix est et fundamentum vitiorum omnium. Porro humilitas quo est profundior eo maior est caritas, quae hominem magis magisque Deo unit eiusque dilectionem pariter ei conciliat, ad perfectionis culmen adducit divinaque charismata saepe communicat ad populi quoque bonum promovendum.

Humillimus Ignatius, quem Laconienses civem, Capulati autem Fratres sodalem habere gloriantur, Seraphici Patris virtutes imitando, praeceptaque diligentissime servando, quaesitoris munere fungens, innumeras animas Christo lucrifecit.

Ardentem hunc zelum miraculorum gloria Deus munifice rependit sive ante pretiosam mortem, quae die 11 Maii anno 1781 evenit, seu post et adhuc. Quibus virtutibus atque miraculis rite probatis Beatificatione die 16 Iunii anno 1940 fuit honestatus. Canonizationis causa resumpta, duae mirae sanationes huic Congregationi fuere exhibitae, de quibus in hoc Decreto est sermo.

I. Raphaëla Tocco, uxor Aloisii Spiga, septuagenaria, incurabili omnino attacta fuit hepatico carcinomate, uti cum medentes, tum periti ex officio medicumque Nostrae Congregationis Collegium concorditer asseverant. Die 16 Ianuarii anno 1946 extrema Sacramenta ei fuerunt collata. Die 13 Februarii infirma ingeminatis precibus B. Ignatii intercessionem imploravit, cuius imaginem acceperat, placideque per totam noctem obdormivit. Sequenti mane expergefacta perfecte sanatam se esse advertit, statimque ad pristina redivit officia in meliori quam ante infirmitatem condicione. Unanime est in medica arte peritorum iudicium sanationem hanc nullimode naturae viribus posse tribui.

II. Gratia Carroni, tuberculari diathesi affecta, tuberculari fibrocaseosa peritonite attacta fuit cum infausta quoad vitam prognosi. Die

27 Augusti anno 1947 de mane in gravissima adhuc condicione versabatur. Paulo post meridiem, B. Ignatio ferventer invocato, Gratia valetudinem adeo perfecte recuperavit, ut eodem die e domo valuerit exire et suum medentem invisere. Periti physici nullum morbi indicium superesse nullumque in eumdem recidendi periculum adesse affirmant. Concorditer in hac quoque sanatione periti naturae viribus efficaciam quamcumque abnuunt.

In Archiepiscopali Calaritana Curia pro primo miraculo, in Nuorensi pro altero, Apostolica auctoritate constructi sunt processus, pro quorum iuridica vi die 6 Februarii anno 1949 editum est decretum.

Medicum nostrae Congregationis Collegium de utraque sanatione die 17 Octobris eiusdem anni sedulo disceptavit. Die 23 Maii elapsi anni Praeparatoria Congregatio, die vero 13 huius mensis Generalis coram Ssmo D. N. Pio Papa XII coacta est, in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens, dubium discutiendum proposuit: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Beatissimus Pater Rmorum Cardinalium, Officialium Praelatorum Patrumque Consultorum suffragiis attente auscultatis, supremum iudicium aliquantisper differre statuit, iuxta morem, ut interim ingeminatis precibus divinum beneplacitum cognoscere imploraret.

Ad sententiam itaque ferendam hanc elegit diem 27 Martii, tertiam feriam post paschalia gaudia.

Quapropter Rmi Cardinales Alexander Verde, Causae Ponens atque infrascriptus S. R. C. Pro-Praefectus nec non R. P. Salvator Natucci Fidei Promotor Generalis atque ipse Secretarius ad Beatissimum Patrem accessimus, qui Sacrosancto Eucharistico Sacrificio religiose litato, edixit: *Constare de instantanea perfectaque sanatione, B. Ignatio a Laconi intercedente, cum Raphaëlae Spiga Tocco ab hepatico sarcomate tum Gratiae Carroni a tuberculari fibrocaseosa peritonite.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 27 Martii a. D. 1951.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

II

LUGDUNEN., seu MECHLINIEN., seu VIVARIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS MARIAE VICTORIAE TERESIAE COUDERC, CONFUNDATRICIS SOCIETATIS DOMINAE NOSTRAE A RECESSU COENACULI.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis sollemnem Beatificationem.*

S. Bernardus parabolam de virginibus exponens: « Prudentes virgines, ait, oleum in vasis reponunt, quia... praeter illa opera quae proximis lucent... aliqua in occulto (ubi solus Pater videt) opera faciunt, ut si forte illa, quae conspicua et clara sunt, flatus laudis humanae extinxerit, oleum occultae conscientiae suffragetur. Haec est gloria filiae Regis ab intus... Latenter igitur quae praevalet operatur, petit secretum, orationibus pulsat caelum, fundit lacrimas testes amoris et cum dilecto, illo suo suspirio gemituque fabulatur » (Serm. de Virg.).

Venerabilis Maria Victoria Teresia Couderc hoc sancti Doctoris praeconium apprime promeretur. Ipsa enim prudens Virgo plura quidem commendanda opera ad Dei gloriam animorumque salutem patravit; praesertim in condenda Societate Dominae Nostrae a Recessu Coenaculi, in qua primas agens partes, mirabilis fuit, verum mirabiliorem se probavit, quando inscrutabili divinae Providentiae consilio, ei secretum petere, uti vehementer concupierat, orationibus incumbere, testes amoris lacrimas fundere ac cum dilecto caelesti Sponso intime fabulari datum fuit, iuxta illud Apostoli: *Nostra autem conversatio in caelis est* (Phil., 3, 20).

Ex hac caelesti conversatione spiritum hausit, quo ardua superavit atque sanctitatem attigit.

Etenim virtutum fama, quae septem supra quadraginta annos fere latuit, post eius mortem, quae die 26 Septembris a. 1885 accidit, vehementer exsiluit. Quare die 13 Iulii a. 1927 Pius Papa XI fel. rec., processibus ordinaria auctoritate in Lugdunensi, Vivariensi et Mechliniensi Curiis confectis rite pensatis, Beatificationis causam introduci mandavit. Apostolicae postea inquisitiones fuere peractae seu super virtutibus in specie, seu super miraculis, felicique exitu. Heroicae enim virtutes decreto die 12 Maii a. 1935, a Pio Papa XI fuere approbatae: duo

vero miracula a Ssmo D. N. Pio Papa XII die 4 huius mensis fuere pariter approbata. Ut autem ad sollemnem Beatificationem procedi possit, sacri canones requirunt in Generali Congregatione coram Summo Pontifice dubium discuti quod de Tuto appellatur.

Quapropter die 13 mensis huius infrascriptus Cardinalis S. R. C. Pro-Praefectus, Causaeque Ponens in huiusmodi Congregatione dubium posuit disceptandum: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis sollemnem Beatificationem.*

Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores in affirmativum omnes concessere suffragium. Beatissimus vero Pater noluit statim suam aperire mentem, ut rem tam gravem coram Deo perpenderet, orationi instando.

Hanc autem tertiam feriam post Pascha selegit ut supremam ederet sententiam.

Quocirca infrascripto Cardinali, R. P. Salvatore Natucci, Generali Fidei Promotore meque Secretario accitis, divina Hostia litata, edixit: Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Mariae Teresiae Couderc Beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari ac in acta S. R. C. referri, Apostolicas quoque Litteras sub Piscatoris anulo de Beatificationis sollemnibus in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 27 Martii a. D. 1951.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

III

AQUEN.

CANONIZATIONIS B. MARIAE DOMINICAE MAZZARELLO, CONFUNDATRICIS INSTITUTI FILIARUM MARIAE AUXILIATRICIS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam ab Apostolica Sede eidem Beatae venerationem, Tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.*

Servus Dei Pius Papa IX, uberes fructus, quos S. Francisci Salesii Societas, a S. Ioanne Bosco paulo ante condita, in adulescentulorum institutione referebat, admirans, eumdem sanctum impulit ut similis pro puellis Societatis fundamenta iaceret. Sanctus, qui rem iam mente perpenderat, Romani Pontificis consilio uti vero praecepto oboedire statuit. Quoniam autem ei a Deo sagax intuitus datus fuerat, quo uniuscuiusque ingenium introspiceret, Mariam Dominicam Mazzarello e Filiarum Mariae Immaculatae Congregatione selegit, quam aptam iudicavit, ut tanti operis sociam assumeret. In ea enim profunda humilitas, unde perfecta obedientia.

« Vera obedientia, ita S. Antonius Patavinus, est humilis, devota, « festina, iucunda, perseverans. Humilis in corde, devota in voce, fe« stina in iussione, iucunda in executione, perseverans in adimpletione « (Serm. Dom. 2 Adv.) et alibi : Verus obediens... est humanus ad com« patiendum proximo, stabilis in proposito (Serm. D. 2. p. Epiph.) ». Huiusmodi dotibus Beata Maria Dominica ditata erat. Nec fiducia, quam in ea S. Ioannes posuerat, eum fefellit. Institutum enim Filiarum Mariae Auxiliatricis prudenti consilio, sancto praesertim exemplo, vigili actione, ea moderante, prospere feliciterque conditum auxit in societatis et Ecclesiae bonum.

Sancto praesertim exemplo diximus, ipsa enim heroicas virtutes exercuit, accedentibus autem miraculis, Beatificationis honores a Pio XI fel. rec. a. 1938 assecuta est. Resumpta Canonizationis causa, duae mirae sanationes uti miracula die 17 Martii anni huius fuere approbatae.

Complanata est itaque via ad Canonizationem, quatenus Sacra haec Congregatio ad amussim quae requiruntur in his causis servavit. Ut autem hoc iuridice constet, sacri canones requirunt ut ultima habeatur Generalis Congregatio coram Summo Pontifice, in qua cuncta Congre-

gatio, actis perpensis, declaret Tuto procedi posse ad acta, quae proximius Canonizationem respiciunt. Dubium hoc Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens, in huiusmodi Congregatione die 3 Aprilis habita, proposuit, cui unanimi consensu omnes Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores *Affirmative* responderunt. Beatissimus vero Pater ad hunc diem edere sententiam distulit, ut ingeminatis interim precibus divino illustraretur lumine.

Quare Rmos Cardinales Alexandrum Verde, Causae Ponentem, atque infrascriptum S. R. C. Pro-Praefectum nec non R. P. Salvatorem Natucci, Generalem Fidei Promotorem meque Secretarium ad Se accivit. divinoque celebrato sacrificio, edixit: Tuto *procedi posse ad sollemnem Beatae Mariae Dominicae Mazzarello Canonizationem.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 1 Maii a. D. 1951.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

IV

MASSILIEN.

CANONIZATIONIS B. AEMILIAE DE VIALAR, FUNDATRICIS INSTITUTI S. IOSEPH AB APPARITIONE.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem, Tuto *procedi possit ad ipsius sollemnem Canonizationem.*

Beata Aemilia De Vialar ad quantum sanctitatis gradum pervenerit evidenter ostenditur ex amaritudinibus, doloribus, angoribus, calumniis multisque tribulationibus quibus, Deo permittente, vexata fuit. E parentibus generis nobilitate conspicuis a. 1797 in oppido « Gaillac » in Archidioecesi Albiensi orta, vel ab incunabulis, divina praeveniente gratia, ad pietatem prona, succrescente vero aetate, caritatis operibus omne genus se dedidit, divinoque instinctui oboediens, Sororum Institutum fundavit, quod, ob magnam, qua erga sanctum Patriarcham Ioseph religionem ferebatur, eius patrocinio commendavit, titulum addens

ab Apparitione: Angeli visionem Incarnationem divini Verbi mysterium sancto Ioseph revelantis, recolere intendens.

Icosium vocata, missionali ardens caritate, illuc cum suis filiis accurrit, ubi amplos animorum manipulos Deo reddidit. Commota acerrima tempestate curam suam super Dominum proiecit et humilitatem, patientiam, caritatem ceterasque virtutes heroice exercens, victoriam reportavit, non sinens Deus in perpetuum vacillare iustum. (Cf. Ps., 54, 23). Quae virtutes sanctitatis famam ei compararunt seu ante mortem, quae a. 1856 Massiliae contigit, seu post. Quare servatis de iure servandis, a Ssmo D. N. Pio Papa XII inter Beatas Virgines die 18 Iunii a. 1939 fuit annumerata. Resumpta Canonizationis causa, duo miracula feria tertia post Paschalia gaudia huius anni, Idem approbavit.

Ut acta, huic sacrae Congregationi pro canonizatione commissa, completa declarentur, a iure praecipitur ut in Generali sacrorum Rituum Coetu, coram Summo Pontifice, dubium disceptetur: *An, stante duorum miraculorum approbatione post indultam ab Apostolica Sede venerationem,* Tuto *procedi possit ad eiusdem Beatae sollemnem Canonizationem.* Dubium hoc die 3 nuper elapsi mensis Rmus Cardinalis Fridericus Tedeschini proposuit; quotquot autem aderant Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores in affirmativum suffragium concesserunt. Beatissimus vero Pater, his omnibus auscultatis, omnes una Secum preces effundere hortatus est, ut Sua mens illustraretur ad recte iudicandum, antequam supremam sententiam ferret.

Hunc autem diem ad hoc selegit. Accitis itaque ad Se Rmis Cardinalibus Friderico Tedeschini, Causae Ponente, et infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci, Promotore Generali Fidei meque Secretario, divino litato sacrificio, edixit: Tuto *procedi posse ad Beatae Aemiliae De Vialar sollemnem Canonizationem.*

Hoc autem decretum publici fieri iuris atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 1 Maii a. D. 1951.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

V

BOBIEN.

CANONIZATIONIS BEATI ANTONII MARIAE GIANELLI, CONFESSORIS, EPISCOPI BOBIEN., FUNDATORIS CONGREGATIONIS SORORUM B. MARIAE V. AB HORTO.

SUPER DUBIO

An, stante duorum miraculorum approbatione post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, Tuto *procedi possit ad ipsius sollemnem Canonizationem.*

Quidam Sacerdos, qui quadriennali consuetudine cum Beato Antonio Maria Gianelli fruitus fuerat, antequam animam Deo redderet, haec de eodem asseveravit: « Integra eius vita recte potest haberi uti iugis « ac perpetuus actus fidei, spei, caritatis erga Deum et proximos. Om- « nes eius actiones, omnia eius verba, omnes eius cogitationes unum « idemque principium, unicum eundemque finem habebant; Dei gloriam, « salutem animarum ».

Haec verba perfecte describunt beati personam a teneris unguiculis ad mortem usque. Puer, iuvenis, Sacerdos, vicarius parochus, Archipresbyter Clavarensis, Episcopus non modo nunquam a christiana perfectione deflexit, sed « quasi lux splendens processit et crevit usque ad « perfectum die » (*Prov.*, 4, 18).

Quod ab ipsa Apostolica Sede rite recognitum est. Etenim, probata sanctitatis fama, Introductionis causae commissionem Leo Papa XIII, die 2 Iunii anno 1896 signavit.

Apostolicis inquisitionibus peractis, Benedictus PP. XV die 11 Aprilis 1920 heroicas Venerabilis Servi Dei virtutes, Pius PP. XI die 8 Iunii 1924 miracula approbavit, die vero 20 Iulii eiusdem anni edixit: Tuto *posse ad Beatificationem procedi.*

Haec locum habuit die 19 Aprilis 1925. Resumpta, anno sequenti, causa, constructisque super duobus miraculis Apostolica auctoritate processibus, eorumque iuridica vi recognita, per decretum, die 1 Maii anni huius editum, miracula haec a Ssmo D. N. Pio Papa XII fuerunt approbata.

Ulterius sacri canones, antequam Summus Pontifex in Consistoriis de Beatorum Canonizatione pertractet, decernunt ab hac Sacra Congregatione esse declarandum se omnia, quae sui sunt iuris, fuisse ad amussim servata, ideoque: Tuto *procedi posse ad Canonizationem.*

Quod factum est: unanimi enim consensu cum Rmi Cardinales, tum Officiales Praelati Patresque Consultores in affirmativum suffragium concesserunt. Beatissimus Pater, his votis exceptis, Suam supremam ferre sententiam in hunc diem distulit, ferventes interim effundens preces.

Quare accitis Rmis Cardinalibus Friderico Tedeschini Causae Ponente, atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci, Generali Promotore Fidei meque Secretario, sacrosancto Sacrificio piissime Deo oblato, edixit: Tuto *posse procedi ad sollemnem Beati Antonii Mariae Gianelli Canonizationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Maii a. D. 1951.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

VI

NEAPOLITANA

CANONIZATIONIS BEATI FRANCISCI XAVERII M. BIANCHI, SACERDOTIS PROFESSI CONGREGATIONIS CLERICORUM REGULARIUM S. PAULI BARNABITARUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, Tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.*

Si quis B. Francisci Xaverii Mariae Bianchi vitam attente perpendat, mirabitur quomodo hic vir activam, quam dicunt, vitam contemplativa temperaverit et quomodo utramque exercendo, ad christianae ac religiosae perfectionis culmen pervenerit.

Ex optimis parentibus Arpini die 2 Decembris a. 1743 ortus, inde a tenella aetate supernis benedictionibus dulcedinis praeventus, totum se divinae voluntati commisit, a qua nullimode recessit umquam. Congregationi Clericorum Regularium S. Pauli Barnabitarum se adiunxit. Sacerdos factus sacris ministeriis impigre attendit, atque munia sibi concredita suavi humanitate perfectissime obivit, uberrimos animorum fructus

colligens. Hanc autem efficacitatem ex intima cum Deo unione abunde hauriebat, praesertim ex vivissima religione, qua erga sacratissimam Eucharistiam, quasi alter S. Antonius Maria Zaccaria, ferebatur, cuius pietatis indubia atque mirabilia signa non defuerunt.

Morbidis doloribus patientissime diu toleratis die 31 Ianuarii a. 1815, Ecclesiae sacramentis refectus, lectissimam animam exhalavit.

Sanctitatis fama magis magisque erumpente, in Neapolitana archiepiscopali Curia informativus processus constructus fuit atque Romam delatus. Pius VII s. m. die 23 Aprilis a. 1822 commissionem Introductionis causae beatificationis sua manu obsignavit; servatis de iure servandis, Pius Papa IX die 23 Februarii a. 1857 heroicas Servi Dei virtutes, Leo XIII die 25 Martii a. 1892 duo miracula eius interventione a Deo patrata approbavit; die vero 8 Septembris eiusdem anni Tuto ad beatificationem procedi posse decrevit, Litteraeque Apostolicae sub die 19 Decembris a. 1892 expeditae fuere, sollemnia vero locum habuerunt die 22 Ianuarii a. 1893. Resumpta die 5 Iulii a. 1932 Canonizationis causa, perfectisque processibus, die 1 Maii anni huius, duas sanationes vera esse miracula Ssmus D. N. Pius Papa XII edixit.

Ut autem munus Sacrae huic Congregationi in his causis commissum constet esse perfectum, a iure requiritur ut Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores Summo Pontifici significent: Tuto posse ad Beati Canonizationem procedi. Quod revera factum est. Beatissimus vero Pater Suam mentem aperire aliquantisper differre statuit, ut effusis precibus a Deo amplius illustraretur.

Hunc autem selegit diem. Quare advocatis ad Se Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Generali Promotore meque Secretario, divino sacrificio litato, edixit: *Tuto procedi posse ad Beati Francisci Xaverii Mariae Bianchi sollemnem Canonizationem.*

Hoc autem decretum promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Maii a. D. 1951.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

PORTALEGREN. IN BRASILIA

DECRETUM

UNIVERSITAS STUDIORUM CATHOLICA PORTALEGRENSIS IN BRASILIA ERIGITUR

Tot inter sollicitudines hoc in primis Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus perpetuo curat ut salutaria sapientiae atque virtutis germina, teneris adolescentium mentibus inserta, lectissimam subolem praeparent, bonarum frugum probitatis doctrinaeque feracem. Libenter ergo eadem Sacra Congregatio novit religiosos viros Instituti Fratrum Maristarum anno Domini 1931 in Portalegrensi Brasiliae Urbe scholas superiorum studiorum iuvenibus aperuisse, ultimis vero hisce annis tres academicas Facultates constituisse, quas publica civilis Auctoritas approbatione munivit.

Cum Excmus P. D. Archiepiscopus Portalegrensis supplices preces nuper porrexerit ut Universitas canonice erigeretur, haec Sacra Congregatio accurate perpendit Statuta sibi diligenter subiecta normasque quibus cathedrae singularum Facultatum reguntur, omniaque vidit bene disposita esse ad propositum finem assequendum christianae iuventutis rite instituendae educandaeque.

Pro suo igitur munere infrascriptus Cardinalis Praefectus huius Sacrae Congregationis rem Summo Pontifici in Audientia retulit, qui votis expressis benigne obsecundare dignatus est.

Quapropter haec eadem Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus, auctoritate a Smo D. N. Pio Div. Prov. PP. XII sibi collata, has academicas Facultates cum adnexis scholis a Fratribus Maristis Portalegriae conditas in *Catholicam Universitatem* erigit atque eam erectam declarat, titulo Pontificio insignitam, cum omnibus iuribus, officiis et privilegiis, quae ad huiusmodi Instituta pertinent, dummodo fideliter serventur quae tum canonicis tum peculiaribus legibus praescribuntur: contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Callisti, die 1 mensis Novembris, in festo Omnium Sanctorum, dogmaticae definitioni B. Mariae Virginis in caelum Assumptae sacro, anno Iubilaei MCML.

✠ I. Card. PIZZARDO, Ep. Alban., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Confalonieri, Archiep. Nicopolit., *a Secretis.*

colligens. Hanc autem efficacitatem ex intima cum Deo unione abunde hauriebat, praesertim ex vivissima religione, qua erga sacratissimam Eucharistiam, quasi alter S. Antonius Maria Zaccaria, ferebatur, cuius pietatis indubia atque mirabilia signa non defuerunt.

Morbidis doloribus patientissime diu toleratis die 31 Ianuarii a. 1815, Ecclesiae sacramentis refectus, lectissimam animam exhalavit.

Sanctitatis fama magis magisque erumpente, in Neapolitana archiepiscopali Curia informativus processus constructus fuit atque Romam delatus. Pius VII s. m. die 23 Aprilis a. 1822 commissionem Introductionis causae beatificationis sua manu obsignavit; servatis de iure servandis, Pius Papa IX die 23 Februarii a. 1857 heroicas Servi Dei virtutes, Leo XIII die 25 Martii a. 1892 duo miracula eius interventione a Deo patrata approbavit; die vero 8 Septembris eiusdem anni Tuto ad beatificationem procedi posse decrevit, Litteraeque Apostolicae sub die 19 Decembris a. 1892 expeditae fuere, sollemnia vero locum habuerunt die 22 Ianuarii a. 1893. Resumpta die 5 Iulii a. 1932 Canonizationis causa, perfectisque processibus, die 1 Maii anni huius, duas sanationes vera esse miracula Ssmus D. N. Pius Papa XII edixit.

Ut autem munus Sacrae huic Congregationi in his causis commissum constet esse perfectum, a iure requiritur ut Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores Summo Pontifici significent: Tuto posse ad Beati Canonizationem procedi. Quod revera factum est. Beatissimus vero Pater Suam mentem aperire aliquantisper differre statuit, ut effusis precibus a Deo amplius illustraretur.

Hunc autem selegit diem. Quare advocatis ad Se Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Generali Promotore meque Secretario, divino sacrificio litato, edixit: *Tuto procedi posse ad Beati Francisci Xaverii Mariae Bianchi sollemnem Canonizationem.*

Hoc autem decretum promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Maii a. D. 1951.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

PORTALEGREN. IN BRASILIA

DECRETUM

UNIVERSITAS STUDIORUM CATHOLICA PORTALEGRENSIS IN BRASILIA ERIGITUR

Tot inter sollicitudines hoc in primis Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus perpetuo curat ut salutaria sapientiae atque virtutis germina, teneris adolescentium mentibus inserta, lectissimam subolem praeparent, bonarum frugum probitatis doctrinaeque feracem. Libenter ergo eadem Sacra Congregatio novit religiosos viros Instituti Fratrum Maristarum anno Domini 1931 in Portalegrensi Brasiliae Urbe scholas superiorum studiorum iuvenibus aperuisse, ultimis vero hisce annis tres academicas Facultates constituisse, quas publica civilis Auctoritas approbatione munivit.

Cum Excmus P. D. Archiepiscopus Portalegrensis supplices preces nuper porrexerit ut Universitas canonice erigeretur, haec Sacra Congregatio accurate perpendit Statuta sibi diligenter subiecta normasque quibus cathedrae singularum Facultatum reguntur, omniaque vidit bene disposita esse ad propositum finem assequendum christianae iuventutis rite instituendae educandaeque.

Pro suo igitur munere infrascriptus Cardinalis Praefectus huius Sacrae Congregationis rem Summo Pontifici in Audientia retulit, qui votis expressis benigne obsecundare dignatus est.

Quapropter haec eadem Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus, auctoritate a Smo D. N. Pio Div. Prov. PP. XII sibi collata, has academicas Facultates cum adnexis scholis a Fratribus Maristis Portalegriae conditas in *Catholicam Universitatem* erigit atque eam erectam declarat, titulo Pontificio insignitam, cum omnibus iuribus, officiis et privilegiis, quae ad huiusmodi Instituta pertinent, dummodo fideliter serventur quae tum canonicis tum peculiaribus legibus praescribuntur: contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Callisti, die 1 mensis Novembris, in festo Omnium Sanctorum, dogmaticae definitioni B. Mariae Virginis in caelum Assumptae sacro, anno Iubilaei MCML.

✠ I. Card. PIZZARDO, Ep. Alban., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Confalonieri, Archiep. Nicopolit., *a Secretis.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

NOVARCEN.

NULLITATIS MATRIMONII (GARIS-HAVILAND)

Cum ignoretur locus actualis commorationis D.nae Adine Haviland, conventae in causa de qua supra, eandem citamus ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 5 Octobris 1951 hora undecima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Adine Haviland curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Henricus Caiazzo, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 23 Iunii 1951.

Ovidius Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Adine Haviland, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 5 octobre 1951 à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Adine Haviland devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

LITTERAE APOSTOLICAE

PAG.

I. *Superiore iam aetate.* – Sancta Francisca Xaveria Cabrini, V., omnium emigrantium Patrona apud Deum constituitur. – 8 Septembris 1950 . . 455

II. *Quandoquidem.* – Titulo ac privilegiis Basilicae Minoris ditatur Cathedrale Templum Urbinatense. – 28 Novembris 1950 456

III. *Viridantes silvae.* – Sanctus Ioannes Gualbertus, C., publicorum silvarum custodum ex Italia Patronus caelestis declaratur. – 12 Ianuarii 1951 . . . 458

IV. *Petrianae navis.* – Nova Paroecia, a Sancto Eugenio Papa I nuncupanda, in Urbe constituitur. – 16 Martii 1951 459

V. *Honoris pastoralis.* – Ad titulum et dignitatem Basilicae Minoris evehitur Paroeciale Templum Sancti Eugenii Papae I in Urbe. – 23 Maii 1951 . . 461

VI. *Quoniam.* – Venerabilis Dei Famulus Pius Papa X Beatus renuntiatur. – 3 Iunii 1951 462

ALLOCUTIO

Ad exsultantium christifidelium multitudinem, in foro sancti Petri in Vaticano coadunatam, beatificationem Pii Papae Decimi devote celebrantem. – 3 Iunii 1951 468

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Notificatio. – 30 Maii 1951 477

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Decretum. Erectionis Vicariatus Castrensis in ditione Canadensi. – 17 Februarii 1951 477

II. *B. V. Mariae a Ssmo Rosario seu Pompeianae.* – Decretum. De nominis mutatione. – 8 Maii 1951 479

III. Decretum. De vetito civilium nobiliarium titulorum usu in Episcoporum inscriptionibus et armis. – 12 Maii 1951 480

IV. Declaratio. – 29 Iunii 1951 481

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. *De Chaco* (Cuevensis). – Decretum. Vicariatus Apostolicus de Chaco deinceps Cuevensis appellabitur. – 8 Februarii 1951 481

II. *de Katanga Septentrionali* (Kongoloënsis). – Decretum. Vicariatus Apostolicus de Katanga Septentrionali deinceps Kongoloënsis appellabitur. – 8 Martii 1951 482

III. *Lwangwa* (Albercornensis). – Decretum. Vicariatus Apostolicus de Lwangwa deinceps Albercornensis appellabitur. – 8 Martii 1951 483

IV. *Nili Superioris* (Tororoënsis). – Decretum. Vicariatus Apostolicus Nili Superioris deinceps Tororoënsis appellabitur. – 10 Maii 1951 484

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Calaritana.* – Decretum de miraculis pro canonizatione B. Ignatii a Laconi, laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum. – 27 Martii 1951 485

II. *Lugdunen., seu Mechlinien., seu Vivarien.* – Decretum de *Tuto* pro beatificatione Ven. Mariae Victoriae Teresiae Couderc, Confundatricis Societatis Dominae Nostrae a Recessu Coenaculi. – 27 Martii 1951 487

III. *Aquen.* – Decretum de *Tuto* pro canonizatione B. Mariae Dominicae Mazzarello, Confundatricis Instituti Filiarum Mariae Auxiliatricis. – 1 Maii 1951 489

IV. *Masslien.* – Decretum de *Tuto* pro canonizatione B. Aemiliae de Vialar, Fundatricis Instituti S. Ioseph ab Apparitione. – 1 Maii 1951 490

V. *Bobien.* – Decretum de *Tuto* pro canonizatione B. Antonii Mariae Gianelli, Confessoris, Episcopi Bobien., Fundatoris Congregationis Sororum B. Mariae V. ab Horto. – 11 Maii 1951 . . 492

VI. *Neapolitana.* – Decretum de *Tuto* pro canonizatione B. Francisci Xaverii M. Bianchi, Sacerdotis professi Congregationis Clericorum Regularium S. Pauli Barnabitarum. – 11 Maii 1951 493

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Portalegren. in Brasilia. – Decretum. Universitas studiorum catholica Portalegrensis in Brasilia erigitur. – 1 Novembris 1950 495

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis:

Novarcen. – Nullitatis matrimonii (Garis-Haviland). – 23 Iunii 1951 496

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

OFFICIUM NOVUM
IN FESTO ASSUMPTIONIS B. M. V.

Hoc Officium ita editum est ut ad quodlibet Breviarium accommodari possit.
Lit. 50 ($ 0,15)

MISSA IN ASSUMPTIONE B. M. V.

Haec Missa forma editur omnibus Missalibus apta
Typis clarissimis, rubris et nigris — Lit. 15 ($ 0,05)

MISSA IN ASSUMPTIONE B. M. V.
CANTO GREGORIANO EXORNATA

Editio typica, commodiori forma (19×12,5), ut in communes cantus libros inseri possit, typis clarissimis, charta solida, impressa: Lit. 70 ($ 0,20)

ORDO DIVINI OFFICII RECITANDI SACRIQUE PERAGENDI IUXTA CALENDARIUM UNIVERSALIS ECCLESIAE pro ANNO DOMINI BIXESTILI 1952

Lit. 280 ($ 0,50)

PONTIFICALE ROMANUM

Quatuor volumina in folio (cm. 30½ × 44½ — 22 × 33), charta optima, typis rubris ac nigris, cum pulcherrimis incisionibus aeneis.

Perfecte referunt editionem illam accuratissimam, quam Revma Camera Apostolica in lucem prodidit; cui tamen ea omnia opportune adiecta sunt, quae eam utiliter complent.

Quatuor volumina (I, II, III, IV et Appendix) soluta: Lit. 18.000 ($ 30).

Cum dorso corio contecto, planis autem operimentis linteo protectis, sectione foliorum aurea, cruce aurea in anteriore ac posteriore parte impressa; ac praeterea cum titulis in dorso, cum signaculis et cum apto pro unoquoque volumine tegumento: Lit. 35.000 ($ 60).

Corio caprino contecta per totum, cum aureis ornamentis atque aurea cruce in anteriore ac posteriore parte impressa, cum sectione foliorum aurea cum dorso titulis ornato, cum signaculis opportunisque pro unoquoque volumine tegumentis: Lit. 50.000 ($ 90).

Ut supra; ac praeterea interna operimenti parte aureis ornamentis in marginibus decorata ac serico linteo protecta: Lit. 60.000 ($ 110).